

109-4 | 146

57 lishu

Geheime Staatspolizei

Staatspolizeileitstelle Prag

Prag II, den 13. Mai 1941.

Bredauer-Gasse 18.

Telefon Nr. 500-41.

B.-Nr. K. 877 III g.

Bitte in der Antwort vorstehendes Geschäftszeichen und Datum anzugeben.

Prag, den 14. Mai 1941
Eing.: 14. MAI 1941
Tab. Nr.:

Geheim

*h.a.c.
1. 29.5.41*

An

1/4-Gruppenführer, Staatssekretär K.H. Frank,
Prag,
Czernin-Palais.

Betrifft: Funkapparat der Widerstandsbewegung.
Vorgang: Mein fernmündlicher Vortrag vom 12. Mai 1941.
Anlagen: Keine.

Im Anschluss an die Festnahme Balabans, des Kopfes der illegalen Widerstandsbewegung und des Nachrichtendienstes für England im Protektorat, wurde der Funkapparat, dessen er sich zur Nachrichtenübermittlung nach London bediente, zum größten Teil aufgerollt. Wie auch aus dem von der Abwehrstelle Prag erfassten Verratsmaterial hervorgeht, bestand der Funkapparat als Sonderorganisation, die von verschiedenen Seiten Nachrichten zur Übermittlung ins Ausland entgegennahm. Nach den hiesigen Feststellungen ist der Leiter dieser Gruppe Professor Krajina. Er selbst konnte bis jetzt nicht festgenommen werden. Auch ein Funker Klečka ist flüchtig. Die übrigen Angehörigen des Funkapparates, soweit sie hier bekannt sind, wurden festgenommen:

<u>Regenermel,</u>	Andreas,	geb. 31.3.1914	Brooklyn/USA,
<u>Stulik,</u>	Wenzel,	geb. 5.9.1913	Vondrov,
<u>Škopek,</u>	Bedřich,	geb. 9.1.1915	Prag,
<u>Mazl,</u>	Franz,	geb. 1.12.1911	Civenes,
<u>Kříž,</u>	Josef,	geb. 11.3.1905	Rottenschachen,
<u>Klečkova,</u>			
geborene Krotilova,	Božena	geb. 21.2.1920	Přibram,
<u>Šiborova,</u>	Milena,	geb. 18.10.1916	Prag.

An Gerät wurden an 12 verschiedenen illegalen Sendestellen 3 Rundfunkapparate, die nach Einbau eines Verstärkers zum Kurzwellenempfang benutzt wurden, 4 ausgesprochene

Ch. S. VB-18/41

P

Geheim

ausgesprochene Kurzwellenempfänger, 8 quartzesteuerte Kurzwellensender und 1 kombinierter Kurzwellen-Telefonie-Empfänger und -Sender englischer Herkunft, anscheinend Heeresgerät, sowie zahlreiches Material, vor allem Steuerquarze und Röhren, sicher gestellt. Nach dem bisherigen Vernehmungsergebnis steht der Funkgruppe des **K r a j i n a** jetzt nur noch 1 Sender zur Verfügung. Der Code, der sich allein im Besitze des **K r a j i n a** befindet und nach dem sich auch das Rufzeichen änderte, ist nicht erfasst. Der Funkbetrieb ist mit etwa 30 gegebenen Funksprüchen pro Tag sehr rege gewesen. Die verwandten Rufzeichen bestanden aus einem Buchstaben, einer Zahl und wieder einem Buchstaben. Nach der Verschlüsselung bestand der Text aus Zahlen in Fünfergruppen. Die Frequenz betrug in der letzten Zeit etwa 7100 kh. In einer illegalen Wohnung wurde benutztes Kohlepapier gefunden, dessen Auswertung folgenden Funkspruch - eingegangen in der Zeit vom 29.4. bis 3.5.1941, genaues Datum nicht feststellbar, da Kohlepapier mehrfach benutzt - aus London ergab:

"Nach neuer Feststellung und Überprüfung der Navigationseintragungen teilten mir meine Freunde mit, dass der Absprung im Raume östlich von Beneschau durchgeführt wurde. Begrenzt durch Wodsliv, Diwischau, Wotrib, Kohl-Janowitz. Wenn Sie die Möglichkeit haben, überprüfen Sie in diesem Raume. Dank. Mora."

Ob tatsächlich ein Absprung mittels Fallschirmes in der Nähe von Beneschau stattgefunden hat und der erfasste englische Telefonie-Empfänger und -Sender damit im Zusammenhang steht, steht noch nicht fest.

A. Müller

Legionářskou křiku nelze trpět

Dnešní „Der neue Tag“ přináší pod borejším titulem úvodník, navazující na článek statního tajemníka K. H. Franka, vyšlý v lednovém čísle časopisu „Können und Mahnen“. Úvodník připomíná nedávný projev říšského protektora, v němž bylo konstatováno, že kromě strážlivé uzavírání českých vrstev, ochotných ke spolupráci a k uznání nynějšího stavu, je tu zvláště vrstva intelektuálů, která vývoj zlovině kazí.

Pisatel úvodníku navazuje v tomto směru na jedovaté semeno Benešova režimu a jeho legionářskou ideologii, která je brzdou německo-českého soužití. Její vyznavací — a zde úvodník obsírně cituje zmíněný článek statního tajemníka K. H. Franka — nesciálně a kapitalisticky zmocnili se vedoucích a hmotně vydatných míst v býv. republice. Zhroutil Benešovy republiky mělo za následek rozpuštění legionářských organizací, ale neostalo podle příslušníků DOKUD u to dále pracují, nelze počítati s budovateľskou spoluprací s říší. Jejich vyloučení z veřejného života a odloučení od tvořivého života českého národa nesmí a nemůže být pocítováno jako pronásledování českého patriotizmu.

V závěru úvodníku se praví, že tato slova jsou jasná a nelze jim neporozumět. Také pro česko-moravský prostor platí pravda, že kdo to myslí a mirem mezi národy čestně, musí se snažit temné a kříd rušící živly potírat a vymýtit. V německém zájmu je klidná atmosféra tvořivé práce. — Stejně však je známo, že v německém slovníku „nacionálně-socialistickém“ chybějí slova vřadnost a slabost.

(Pro krátkost času mohli jsme jen částečně uvést obsah tohoto závažného článku a seznámíme s ním čtenáře podrobněji.)

Legionářská klika je nesnesitelná.

Pod tímto názvem uveřejňuje čtvrteční „Der Neue Tag“ v čele listu ve výrazné úpravě obsáhlý článek, který zatím stručně zaznamenáváme. Právě se v něm m. j., že zhroucení Benešovy republiky mělo za následek rozpuštění legionářských organizací, ale neoslabilo posice příslušníků. Dokud tito dále pracují, nelze počítati s budovatelskou spoluprací s Říší. Jejich vyloučení z veřejného života a odloučení od tvořivého života českého národa nesmí a nemůže býti počítováno jako pronásledování českého patriotismu. Také pro českomoravský prostor platí pravda, že kdo to myslí s mírem mezi národy čestně, musí se snažit temné a klid rušící živly potírat a vymýtit. V německém zájmu je klidná atmosféra tvořivé práce. Stejně však je známo, že v německém nacionálně-socialistickém slovníku chybějí slova vlažnost a slabost.

Proti rušivým elementům.

Zásadní stanovisko k legionářům.

Jasná a srozumitelná slova z povolaných úst o legionářské klice.

Včerejší „Der Neue Tag“ se zabývá v úvodníku článkem pana státního tajemníka K. H. Franka, otištěným v lednovém čísle časopisu „Böhmen und Mähren“ a navazuje přitom na nedávný projev pana říšského protektora, který ve své retrospektivě na rok 1940 zhodnotil pozitivní výkony a radostnou iniciativu, kterou vyvinuly české kruhy, poukázal však také, že „jisté kruhy, zejména vrstvy intelektuálů přes vážná naučení války se ještě nepřesvědčily o tom, že nová situace slouží především životním zájmům českého obyvatelstva“. Tím připomněl říšský protektor zvláštní zjev, který je příznačný pro postoj českého národa, na rozpor mezi klidným a k práci ochotným velením masy pracujících do nových poměrů a nervosní, mezi pasivní resistencí a zlomyslným otravováním studní fluktuující činností jedné části české inteligence. Žádnému pozorovateli nemůže ujít, že muži, kteří sedí v úřadech a jiných vedoucích postavech a kteří se cítí býti povoláni jako duševní vedoucí svého národa, se snaží svým postojem strhnouti to, co zdravý instinkt národa bude je. Ke zbytkům duševního haraburdí doby, která se již nikdy nevrátí, patří jako jedno z nejlépe živěných dětí Benešovy fantazie legionářská ideologie. Je jednou z nejzákladnějších překážek německo-českého soužití, neboť počet jejích vyznavačů je právě v řadách „vedoucích vrstev“ uvnitř českého národa také ještě dnes velký a zasívá zlo.

Celou legionářskou legendu by bylo možno považovat za vnitřní české kuriosum, kdyby neobsahovala nesmírnou nenávisť k Němcům a kdyby její nositelé, legionáři samotní a jejich duševní nohsledové, nebyli dřívějším režimem povýšeni do posic, kde plných dvacet let mohli rozvíjet své neblahé působení a kde ještě dnes jsou usazeni. Tato skutečnost má pro poměr Čechů k Říši význam, který nelze přehlédnout. Vyžádala si jasného zaujetí postoje a povolání německé strany.

Státní tajemník K. H. Frank vyjasnil tuto zásadní a aktuální otázku ve svém článku v časopise „Böhmen und Mähren“. Zabývá se světově názorovým a historickým vznikem legionářské ideologie, jakož i dokumentárním vylíčením mocného vltvu, který legionáři a jejich duch v českém národním životě získali. Poukazuje na politickou a výchovnou moc „Obce československých legionářů“, legionářských orgánů a „Svazu československých učitelů“, dirigovaného Benešem, jejichž hlavním cílem podle vlastního přiznání bylo „naočkovat mládeži legionářského ducha“, t. j. vychovat ji k nesmířitelné nenávisti k Němcům. Legionářům se podařilo dostat do svých rukou v armádě skoro všechna vyšší důstojnická místa a české důstojníky, kteří zůstali věrni své přísaze rakouské armádě, systematicky vyloučit. Přímou groteskní praxí při započítávání služebních let se staly temné existence přes noc vysokými důstojníky generálního štábu. Mimoto dovedli legionáři oklikou přes Legiobanku a své ochránce na Hradě získat velmi vlivnou hospodářskou moc. Měl podíl na Tabákové reži od shora až do trafik, v kinech, zbrojním průmyslu atd. Z toho je

4a

let mohli rozvíjet své neblahé působení a kde ještě dnes jsou usazeni. Tato skutečnost má pro poměr Čechů k Říši význam, který nelze přehlédnout. Vyzádala si jasného zaujetí postoje s povolání německé strany.

Státní tajemník K. H. Frank vyjasnil tuto zásadní a aktuální otázku ve svém článku v časopise „Böhmen und Mähren“. Zabývá se světové názorovým a historickým vznikem legionářské ideologie, jakož i dokumentárním vyličením mocného vlivu, který legionáři a jejich duch v českém národním životě získali. Poukazuje na politickou a výchovnou moc „Obce československých legionářů“, legionářských orgánů a „Svazu československých učitelů“, dirigovaného Benešem, jejichž hlavním cílem podle vlastního přiznání bylo „naočkovat mládeži legionářského ducha“, t. j. vychovat ji k nesmířitelné nenávisti k Němcům. Legionářům se podařilo dostat do svých rukou v armádě skoro všechna vyšší důstojnická místa a české důstojníky, kteří zůstali věrni své přísaze rakouské armádě, systematicky vyloučit. Přímé groteskní praxi při započítávání služebních let se staly temné existence přes noc vysokými důstojníky generálního štábu. Mimoto dovedli legionáři oklikou přes Legiobanku a své ochránce na Hradě získat velmi vlivnou hospodářskou moc. Měli podíl na Tabákové režii od shora až do trafik, v kinech, zbrojním průmyslu atd. Z toho je vidět, že snahy legionářských obcí byly nejen asociální, nýbrž kapitalistické v nejhorším smyslu a tím vlastně byly namířeny proti všeobecným zájmům českého národa.

Zhroucení Benešovy republiky přineslo s sebou sice rozpuštění legionářských organizací, avšak neoslabilo jejich posice a nevymýtlo jejich ducha ani po zřízení Protektorátu. Legionářský plukovník Drgač, který je dnes obžalován z velezrady a ve vězení, se stal dokonce generálním tajemníkem Národního souručenství. Legionáři vybudovali vlastní zpravodajskou službu, obsadili četná místa v krajských, okresních a místních organizacích Národního souručenství a působí i nadále na četných státních a obecních místech, zčásti na vedoucích pozicích. Víme, že ještě dnes pokračují ve své činnosti, jež se štítí světla, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy. Dokud budou dále pracovat, není žádné budovatele spolupráce s Říší. Jejich vyloučení z veřejného života nesmí a nemůže být počítáno jako pronásledování českého patriotismu. Je úplně chybné, když v jistých českých kruzích se tvrdí, že pojem legie je do jisté míry identický s pojmem českého patriotismu. Věřím, že jsem dostatečně dokázal Německu nepřátelský a asociální postoj českých legionářů, abych mohl zdůraznit, že odmítnutí legionářství není pro nás totožné s odmítnutím nebo pronásledováním skutečného českého nacionálního citění.

Tato slova z povolaných úst jsou jasná a srozumitelná. Také pro českomoravský prostor platí pravda, že kdo to myslí čestně s mírem mezi národy, musí se snažit bojovat proti všem temným a mír rušícím elementům a vymýtit je. Je zbytečné zdůrazňovati, jak velký je německý zájem na harmonickém a nezkaleném poměru mezi německým a českým národem, na atmosféře klidné, budující práci. Vlažnost a slabost jsou však slova, která v nacionálně socialistickém slovníku chybějí.

4a

Zásadní stanovisko

Legionářskou kliku nelze trpět

Praha 9. ledna. (pa) Ve svém úvodníku se zabývá dnešní »Der Neue Tag« článkem pana státního tajemníka K. H. Franka, otiskným v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren« a navazuje při tom na nedávný projev pana říšského protektora, který ve své retrospektivě na rok 1940 zhodnotil pozitivní výkony a radostnou iniciativu, kterou vyvinuly české kruhy, poukázal však také, že »jistě kruhy, zejména vrstvy intelektuálů přes vážná naučení války se ještě nepřesvědčily o tom, že nová situace slouží především životním zájmům českého obyvatelstva«. Tím připomněl říšský protektor zvláštní zjev, který je příznačný pro postoj českého národa, na rozpor mezi klidným a k práci ochotným včleněním masy pracujících do nových poměrů a nervosů, mezi pasivní resistencí a zlomyslným otravováním studní fluktuující činností jedné části české inteligence. Žádnému pozorovateli nemůže ujít, že muži, kteří sedí v úřadech a jiných vedoucích postaveních a kteří se cítí býti povoláni jako duševní vedoucí svého národa, se snaží svým postojem strhnouti to, co zdravý instinkt národa buduje. Ke zbytkům duševního haraburdí doby, která se již nikdy nevrátí, patří jako jedno z nejlépe živených dětí Benešovy fantazie legionářská ideologie. Je jednou z nejzákladnějších překážek německo-českého soužití, neboť počet jejich vyznavačů je právě v řadách »vedoucí vrstvy« uvnitř českého národa také ještě dnes velký a zasívá zlo.

Celou legionářskou legendu by bylo možno považovat za vnitřní české kuriosum, kdyby neobsahovala nesmírnou nenávisť k Němcům a kdyby její nositelé, legionáři samotní a jejich duševní nohsledové, nebyli dřívejším režimem povýšeni do postů, kde plných dvacet let mohli rozvíjet své neblahé působení a kde ještě dnes jsou usazeni. Tato skutečnost má pro poměr Čechů k Říši význam, který nelze přehlédnout. Vyžádala si jasného zaujetí postoje s povolání německé strany.

Státní tajemník K. H. Frank vyjasnil tuto zásadní a aktuální otázku ve svém článku v časopise »Böhmen und Mähren«. Zabývá se světovým názorovým a historickým vznikem legionářské ideologie, jakož i dokumentárním vylíčením mocného vlivu, který legionáři a jejich duch v českém národním životě získali. Poukazuje na politickou a výchovnou moc »Obce československých legionářů, legionářských orgánů a »Svazu československých učitelů, dirigovaného Benešem, jejichž hlavním cílem podle vlastního přiznání bylo »naočkovat mládež legionářského ducha«, t. j. vychovat ji k nesmířitelné nenávisti k Němcům. Legionářům se podařilo dostat do svých rukou v armádě skoro všechna vyšší důstojnická místa a české důstojníky, kteří zůstali věrni své přísaze rakouské armádě, systematicky vyloučit. Přímě groteskní práci

při započítávání služebních let se staly temné existence přes noc vysokými důstojníky generálního štábu. Mimo to dovedli legionáři oklikou přes Legiobanku a své ochránce na Hradě získat velmi vlivnou hospodářskou moc. Měli podíl na Tabákové režii od shora až do trafik, v kinech, zbrojním průmyslu atd. Z toho je vidět, že snahy legionářských obcí byly nejen asociální, nýbrž kapitalistické v nejhorším smyslu a tím vlastně byly namířeny proti všeobecným zájmům českého národa.

Zhroutení Benešovy republiky přineslo s sebou sice rozpuštění legionářských organizací, avšak neoslabilo jejich posice a nevytýčilo jejich ducha ani po zřízení Protektorátu. Legionářský plukovník Drgač, který je dnes obžalován z velezradě a ve vězení, se stal dokonce generálním tajemníkem »Národního souručenství. Legionáři vybudovali vlastní zpravodajskou službu, obsadili četná místa v krajských, okresních a místních organizacích Národního souručenství a působí i nadále na četných státních a obecních místech, z části na vedoucích postech. Víme,

že ještě dnes pokračují ve své činnosti, jež se šíří světle, že legionáři jsou nositeli špatné propagandy. Dokud budou dále pracovat, není žádné budovatelské spolupráce s Říší. Jejich vyloučení z veřejného života nesmí a nemůže býti pocíťováno jako pronásledování českého patriotismu. Je úplně chybné, když v jistých českých kruzích se tvrdí, že pojem legie je do jisté míry identický s pojmem českého patriotizmu. Věřím, že jsem dostatečně dokázal Němcům nepřátelský a asociální postoj českých legionářů, abych mohl zdůraznit, že odmítnutí legionářství není pro nás totožné s odmítnutím nebo pronásledováním skutečného českého národního citění.

Tato slova z povolanych úst jsou jasná a srozumitelná. Také pro českomoravský prostor platí pravda, že kdo to myslí čestně s mírem mezi národy, musí se snažit bojovat proti všem temným a mír rušícím elementům a vymýtit je. Je zbytečné zdůrazňovat, jak velký je německý zájem na harmonickém a nezkaleném poměru mezi německým a českým národem, na atmosféře klidné, budující práci. Vlažnost a slabost jsou však slova, která v nacionálně socialistickém slovníku chybějí.

Legionářská klika je nesnesitelná.

Článek německého deníku „Der Neue Tag“ — Státní sekretář K. H. Frank o problému legionářské ideologie. — Vlažnost a slabost jsou slova, která nejsou v národně-socialistickém slovníku.

Německý deník „Der Neue Tag“ uveřejnil včera ve čtvrté na první stránce dvousloupcový článek pod titulem „Legionářská klika je nesnesitelná.“ Z tohoto článku přinášíme ve výtahu nejdůležitější odstavce, a zvláště důležitý závěr:

Ve svém přehledu novoročním říšský protektor ocenil kladné výkony a pozoruhodnou iniciativu, kterou daly najevo české kruhy v minulém válečném roce a ocenil chladný smysl pro skutečnost jakým český národ vyniká. Pan říšský protektor však také nepamlel o tom, že „určité skupiny, zejména vrstva intelektuálů, přes vážná po-
uštění války se nedaly ještě o tom přesvědčit, že nová situace je v první řadě ku prospěchu životním zájmům českého lidu“. Pan říšský protektor tím upozornil na zajímavý zjev, na rozpor, který je mezi křídly a pracovním přizpůsobením se vrstvy pracující novým poměrům a záporným a nervosním odporem a zlomyslným zápořstvím studní části české inteligence.

Nikomu nemůže ujít tato skutečnost, že muži, sedící v úřadech a na učitelských stolicích, tedy na významných místech, kteří se pokládají za vedoucí mluvčí svého lidu, se snaží svým postojem strhnouti to, co zdravý instinkt lidu vybudoval. Tělo je ochotné, avšak duch je slabý, tak by bylo lze vyjádřit tento zjev. Vysvětlit je možno je tím, že v hlavách těchto lidí se příliš hluboko zabírá ideologie a falešné dějinné myšly a jedovatá setba Benešova režimu. K zbytkům této doby, která se již nikdy nevrátí, patří také legionářská ideologie, nejlépe živěné to dítko Benešovské fantazie. Ta jest nejzákladnější překážkou soužití německo-českého.

Co si máme myslit pod legionářskou ideologií, je každému znalci tohoto prostoru známo. Je to oslabování českých přeběhliků za světové války, které má „v bítvách“ u Barchině a Zborova v „anabasi“ sibiřských legií své epizody nejvíce opěvované. Kdo zná nejužší skutečné zprávy, se strany německé, české a ruské — plukovník Švec se zastřelil ze zoufalství nad nekázní, loupením a vraždami svých vojáků — musí prohlásiti tuto epizodu za nešťastnější podvod dějin z odbytý řy Masarykovy a Benešovy. Bylo třeba určitého lepidla, které by drželo nepřirozený státní útvar bývalého státu pohromadě, a tímto lepidlem měla být pohádka legionářského mythu. Bylo by tudíž možno pokládati legionářskou legendu, za kufusosm, týkající se českého národa, kdyby ovšem legionáři a jejich duchovní spojenci nebyli uschováni na místech, kde po dvacet let vykonávali svoji nešťastnou činnost. Tato skutečnost vyžadovala proto jasného stanoviska s povolání německé strany.

Státní sekretář K. H. Frank objasnil tuto zásadní a aktuální otázku v článku („Omyl v zásadě“) v lednovém čísle časopisu „Böhmen und Mähren“. Pan státní sekretář se zabývá legionářskou ideologií po stránce historické i po stránce světového názoru, a ukazuje na politickou a výchovnou moc legionářských organizací, z nichž většina byla Benešem řízena. Jejich cílem bylo: „Aby mládež byla naočkována duchem legionářů“. To znamená, že měla být mládež vychována v nesmířitelné nenávisti k Němcům. Legionáři obsadili

všecka vedoucí místa v armádě a vyřadili české důstojníky, kteří zdůstali věrni své přísaze, jako „Rakušáky“. Groteskni praktiky při započítávání služebních let staly se z temných existencí přes noc vysocí důstojníci generálního štábu. Legionáři také dovedli oklikou přes Legiobanku a přes své ochránce na Hradě — získati nejen značný vliv ve školství, nýbrž i důležitou hospodářskou moc. Od obsazení nejmenší tabáční trafiky a licence na biograf, až ke zbrojnímu průmyslu a k t. zv. pozemkové reformě, na všem měli legionáři největší podíl.

Z toho vyplývá, že snahy legionářských organizací byly nejen asociální, nýbrž v nejhorším slova smyslu kapitalistické a směřovaly tudíž proti zájmům českého lidu.

Katastrofa Benešovy republiky způsobila sice, že legionářské organizace byly rozpuštěny, jejich postice však nebyly oslabeny. Legionářský plukovník Drgač, který je dnes v žaláři, Isa obžaloval z velezrady, byl generálním sekretářem „Národního sdružení“. Legionáři vybuodovali vlastní zpravodajskou službu a obsadili četná místa vedoucích, krajských, okresních a místních organizací „Nár. sdružení“ a jsou ještě dále činní na četných místech ve službě státní a obecní a zaujímají z části i vedoucí postice.

Pan státní sekretář Frank konstatuje, že je dobře známo, že legionáři pokračují ve své činnosti, která se šílí světlá, že legionáři jsou nositeli špatné propagandy, poněvadž jsou trvale na vlnách ve spojení s nepřátelským rozhlásem, jejich rozkladná činnost je známa, stejně jako jejich vliv na český lid. Dokud mohou dále působiti, je tvrdí spolupráce s Říší vyloučena. Jejich vyřazení z veřejného života a jejich vyřazení z tvrdého života českého lidu nesmí a nemůže být pokládáno za pronásledování českých lidí. Je zcela nesprávné, jestliže v jistých českých kruzích se tvrdí, že pojem legie je do listů míry totožný s pojmem českého vlastenečství.

Pan státní sekretář Frank napsal doslova: „Domnívám se, že jsem dostatečně dokázal asociální postoj a stanovisko českých legionářů, abych mohl konstatovat, že pro nás odmítnutí legionářství není totožné s odmítnutím nebo pronásledováním opravdového českého národního citění.“ Tato slova z povoláních míst jsou jasná a vyloučena ze všeho omylu. Také pro prostor československý platí pravda, že kdo usiluje o mír mezi národy, musí potírat a vymýtit všechny temné a rušivé živly. Jedině kdo je hostejný a slabý, resignované vzdychá a dokazuje tím, že mu mnoho nezáleží, na uskutečnění jeho cíle, t. j. míru mezi oběma národy. Je zbytečné zdůrazňovat, jak je v německém zájmu, aby mezi německým a českým národem byl vytvořen lадný a nerušený poměr a ovzdušní křídlo tvrdé práce. Stejně však by mělo být obecně známo, že vlnažnost a slabost jsou slova, která nejsou v národně-socialistickém slovníku.

RODIN

NÍK NÁRODNÍ ODBO

41

Cena 60 ha

Útok na továrny u Coventry

Ozbrojená obchodní loď zasažena německým bombardovacím letadlem

Berlin, 9. ledna Čtk. — Vrchní velitelství branné moci oznamuje:

Naše letectvo provedlo včera za dne přes nepříznivou povětrnost celou řadu odvážných jednotlivých útoků.

Jedno naše bombardovací letadlo dosáhlo přes nejprudší obranu protiletectvého dělostřelectva a ku-

tory, balony u nou, nedalek bombardovací lí nadporučík na ozbrojenou měla asi 19.00 verozápadně o Po dvou těžkých zích zůstala le roztrženou/pal

9

Legionářskou kliku nelze trpět

Včerejší „Der neue Tag“ přináší pod hořejším titulkem úvodník, navazující na článek státního tajemníka K. H. Franka, vyšlý v lednovém čísle časopisu „Böhmen und Mähren“. Úvodník připomíná nezávňý projev říského protektora, v němž bylo konstatováno, že kromě střizlivě uvažujících českých vrstev, ochotných ke spolupráci a k uznání nynějšího stavu, je tu zvláště vrstva intelektuálů, která vývoj zlovolně kazí.

Pisatel úvodníku navazuje v tomto směru na jedovatě semeno Benešova režimu s jeho legionářskou ideologií, která je brzdou německo-českého soužití. Její vyznavači — a zde úvodník obširně cituje zmíněný článek státního tajemníka K. H. Franka — nesociálně a kapitalisticky zmocnili se vedoucích a hmotně vdatných míst v bývalé republice.

Zhroucení Benešovy republiky mělo za následek rozpuštění legionářských organizací, ale neoslabilo pozice příslušníků. Dokud tito dále pracují, nelze počítati s budovatel'skou spoluprací s Říší. Jejich vyloučení z veřejného života a odloučení od tvořivého života českého národa nesmí a nemůže býtj pocířováno jako pronásledování českého patriotismu.

V závěru úvodníku se praví, že tato slova jsou jasná a nelze jim neporozumět. Také pro českomoravský prostor platí pravda, že kdo to myslí s mírem mezi národy česně, musí se snažit temně a klidě rušici živly potíratí a vymýtití. V německém zájmu je klidná atmosféra tvořivé práce. — Stejně však je známo, že v německém slovníku nacionálně-socialistickám chybějí slova vlašnost a slabost.

10

Cekáme na opatření vedoucích českého národa

Ant. J. Kožíšek

„Der Neue Tag“ zabývá se ve svém čtvrtém úvodníku klikou, která ruší vnitřní vývoj českého národa směrem, jenž jediný je mu prospěšný, k národnímu socialismu. Tento článek je jedním z nejvýstižnějších, jaké jsme v německém tisku četli, protože z něj cítíme, že jej psal muž, jemuž na spolupráci obou národů, žijících v tomto prostoru, záleží.

Znovu čteme, že je to část intelligence, jejíž pasivní nazírání ruší všechnu snahu po kladné spolupráci, pro niž zdravá část národa se vyslovila a jíž si přeje.

Jsmo upozorňováni na nevhodnou legionářskou ideologii, v níž po dvacet let byl národ vychováván, hlavně ovšem mládež na školách. „Co se má rozumět jako legionářská ideologie,“ píše DNT, „je každému v tomto ovzduší známe. Je to zbožňování českých přeběhliků ve světové válce, jak jsou vyličení z bitev u Bachmače, ze Zborova, jakož i v „anabasi“ sibiřských legií. Z některých skutečností, ověřených s německé, české i ruské strany, potom vysvitlo, jak to opravdu s některými hrdinskými činy bylo. Plukovník Švec, jeden z legionářských důstojníků v zoufalství nad nedisciplinovaností, plundrováním a vražednými činy svých vojáků, spáchal sebevraždu. Víme-li to všechno, zdá se heroizování těchto temných episod jako jedno z nejpoštetějších falšování dějin přežití Masarykovy a Benešovy éry. Potřeboval se pevný tmel, který by stmelil základy nepřírozeně vzniklého státu a tento byl nalezen v konstruované báchorce o legionářském mythu. Celou legionářskou legendu bychom mohli odbýt jako vnitřní českou kuriositu, kdyby neobsahovala bezměrnou zášť proti Němectví a kdyby legionáři sami a jejich duševní spoluběžci nebyli pozdvížení do míst, ve kterých po dvacet let mohli rozpoutávat svou nezdravou činnost a kde se stále cítí být ještě na svých místech.“ —

Přidává-li DNT, že tato skutečnost je pro poměr Čechů k Říši významem, který se nedá přehlédnout, je třeba, aby vedoucí českého národa nenechali toto upozornění, bez povšimnutí a podle přátelské rady německého listu provedli nápravu. Ukončení článku DNT, v němž se praví, že „také pro česko-moravský prostor platí pravda, že ten, kdo to opravdu myslí s mírem mezi národy, musí se snažit potlačovat všechny temné činitele a kazimíry“, a že „jen slabý nebo vlašný zůstane stát resignovaně před takovým zpátečným hákem a dokazuje tím, že na uskutečnění cíle, na míru mezi oběma národy záleží“, je velmi

10a

zášť proti němectví a kdyby legionáři sami a jejich duševní spoluběžci nebyli pozdvížení do míst, ve kterých po dvacet roků mohli rozpoutávat svou nezdravou činnost a kde se stále cítí býti ještě na svých místech.“ —

Přidává-li DNT, že tato skutečnost je pro poměr Čechů k Říši významem, který se nedá přehlédnout, je třeba, aby vedoucí českého národa nenechali toto upozornění, bez povšimnutí a podle přátelské rady německého listu provedli nápravu. Ukončení článku DNT, v němž se praví, že „také pro česko-moravský prostor platí pravda, že ten, kdo to opravdu myslí s mírem mezi národy, musí se snažit potlačovat všechny temné činitele a kazimíry“, a že „jen slabý nebo vlašný zůstane stát resignovaně před takovým zpátečným hákem a dokazuje tím, že na uskutečnění cíle, na míru mezi oběma národy mu nikterak nezáleží“, je velmi závažné, stejně tak jako věta, že „vlažnost a slabost jsou slova, která v nacionálněsocialistickém slovníku chybějí.“

Tento článek nelze přejít mlčením. Dodejme ovšem ihned, že není namířen proti legionářům, kteří pochopili, oč dnes jde a kteří poznali prospěch říšských myšlenek pro český národ, nýbrž jen proti těm, kdož setrvávají v oné neblahé „legionářské ideologii“, sloužící našim nepřátelům a osobním zájmům emigrantů, kteří bez nejmenší lásky k vlasti nebo k národu, využívají těchto blouznivců ke svým nekalým zájmům, v jejichž pozadí jsou Židé, zednáři a angličtí plutokraté, živly netečné k osudům českého národa.

Vzpomínáme též článek pana státního tajemníka K. H. Franka, v novoročním čísle časopisu „Böhmen und Mähren“, v němž neblahá a národu škodlivá činnost lidí legionářských ideologií je skutky dokázána.

Nejde tedy o projev zášti nebo nespravedlivého oceňování některých českých lidí, nýbrž vážná pro nás výstraha i upozornění. Půjdu ještě dále a řeknu, že je to pomocná ruka, která se k nám vztahuje. Je to operní bod, jehož se musíme uchopiti. Nestane-li se tak, bude to jen naše škoda.

Je třeba rázného zásahu, aby národ ke škodě nepřišel. Čekáme opatření odpovědných vedoucích českého národa! Trpné zavírání očí a pozunky hluchoněmých snášeti déle nelze!

10a

77

Legionáři a nový pořádek

PZD navazuje na článek státního tajemníka K. H. Franka, který byl uveřejněn v časopise »Böhmen und Mähren« a jehož podstatnou část přinesl také dnešní náš »Národní střed«, a píše pod hofejším titulem o světové názorovém postoji a o politické úloze legionářů m. j.:

V českém tisku a v české veřejnosti vyvolala značnou pozornost legionářská otázka, taktó uvedená na přetřes, jmenovitě také spojitosti, v článku státního tajemníka Franka, obšírně vyjmenované, mezi legionářským hnutím a různými politickými činiteli přítomné doby, jako na př. Národním souručenstvím, jasně ukázali, že stíny legionářů sahají ještě stále velmi značně a osudně z minulosti do přítomnosti. Všechn český lid byl v bývalém Československu vychován k názoru, že legionáři za světové války jsou nejenom zářivými hrdiny českého boje za svobodu, nýbrž i nositeli státní myšlenky. Kolem legionářů se vytvořila zářivá legenda a kromě toho také celá soustava výsad, které spočívaly v tom že každému legionáři, když se ucházel o místo ve státní službě anebo i jinak ve veřejné nebo soukromé službě, se dávala naprostá přednost před každým jiným státním občanem. Uplně se zapomínalo, že tak zvané legionářské hnutí nebylo ničím jiným, nežli hnutím desertérů, že spočívalo na porušené přísahy a na zradě a že proto naprosto neexistovalo vždy z nejlepších živlů národa. Tyto živly by-

11a

minalo, že tak zvané legionářské hnutí nebylo ničím jiným, nežli hnutím desertérů, že spočívalo na porušení přísahy a na zradě a že proto naprosto neexistovalo vždy z nejlepších živlů českého národa. Tyto živly byly pak také hlavními oporami Benešova režimu a výborně dovedly legionářskou legendu proměnit v osobní výhody, kterak si zajistili nejlepší místa a platy, zatím co Češi, kteří za světové války zůstali věrni Rakousku, byli zatlačováni do pozadí. Pan Beneš, který v českém národě nebyl nikdy oblíben, měl také své nejvěrnější stoupence v řadách legionářů, které dovedl dobře zaopatřit. Duch legionářů byl totožný s duchem pana Beneše, byl základem celého vládního režimu v bývalé republice, která vzešla ze zrady na starém Rakousku a která dále byla živena zradou na vlastním určení a poslání českého národa. Neboť to byli legionáři, s Benešem v čele, kteří dne 28. září 1914 založili v Kyjevě a v Bayonne první oddíly desertérů a kteří i po světové válce vehnali český národ do úlohy pomocného národa západních demokracií, která odporovala daným skutečnostem, a důsledně zaprodali českou krev Francii a Anglii.

Je samozřejmé, že po velkých převratech v letech 1938 a 1939 se změnily časy také pro legionáře. Nikdo v českém národě však neměl tolik odvahy, aby věci pojmenoval jejich pravými jmény. Většina jich se domnívala, že stačí nastavovat Němcům přívětivou tvář, jinak však ponechat si v srdci staré legionářské smýšlení, až světové dějiny snad jednou zase provedou malý obrat. Podobně chápali svět věci nejenom legionáři, nýbrž i mnozí lidé, kteří dnes hrají ve veřejném životě úlohu. Zapomínají při tom, že převrat, který nastal v českomoravském prostoru, znamenal něco více, nežli pouhou korekturu hranic. Zapomínají, že Čechy a Morava se vrátily do rámce Německé Říše nejenom hospodářsky, nýbrž také politicky a duchovně a že uvnitř tohoto rámce není místa pro to, čemu se říká legionářské smýšlení, tradované ze světové války, a legionářská legenda.

A tak článek státního tajemníka K. H. Franka jim tyto věci opět připomněl a to způsobem, který jest velmi zřetelný a který nepřipouští žádnou pochybnost. Nacionálně socialistická Německá Říše dovede velmi dobře rozlišovat mezi přítelem a nepřítelem. Povoláné německé osobnosti velmi často upozor-

ňovaly na to, že nacionální socialismus nezná smíření s Benešovým duchem a jeho politikou, neboť oheň a voda se nemohou smířiti. Platí to také o legionářích, kteří se stále ještě považují za tajné nebo opatrně maskované přátele pana Beneše a jeho emigrantské kluky. Jest ovšem na prvním

místě úkolem samotných odpovědných činitelů českého národa, aby se ve vlastních řadách vypořádali s duchem a se zbytky legionářství, neboť stupeň, jak toto vypořádání bude provedeno, jest jedním z měřítek toho, jak upřímně jest chápána součinnost a zapojení do nového pořádku.

XXXIII.

číslo 9

VYDÁNÍ

hal.

ISMUS.

Melantrich, Praha Foto: Cepc
RÍŠSKÝ VEDOUcí ALFRED ROSENBERG se narodil 12. ledna 1893.

Otázka legionářská

KL — Praha 10. ledna.

Pan státní tajemník K. H. Frank napsal do listu „Böhmen und Mähren“ zásadní článek o vnitřním životě v Protektorátu a Protektorátu v Říši a o legionářích, kteří nikoli svým duchem, ale zejména svou tradicí tento vývoj brzdí. Tradici legionářského hnutí byla podle jeho názoru štvává výchova profimenecká a ta, co by se dalo nazvat

Měsíční předplatné: Poštou: ranní. Neděl. Čes. Slovo a A-Zet Pondělník K 13.—, ranní. Neděl. Čes. Slovo, A-Zet Pondělník a bezpl. příloha Več. Čes. Slovo K 14.— vč. poštovného K 1.75, ranní. Neděl. Čes. Slovo, A-Zet Pondělník a Več. Čes. Slovo při dvou zasláních K 17.50 vč. poštovného K 3.—, Donáška v Praze a v prodejních místech (bez Pondělníku): ranní a Neděl. Čes. Slovo K 12.—, ranní. Neděl. Čes. Slovo a bezpl. příl. Več. Čes. Slovo K 13.—, ranní. Neděl. Čes. Slovo a Več. Čes. Slovo při dvojit. dopravě K 16.50.

12
ČESKÉ SLOVO

Zásadní smysl převratu v českomoravském prostoru

Legionáři a nový pořádek

»PZD« navazuje na článek státního tajemníka K. H. Franka, který byl uveřejněn v časopise »Böhmen und Mähren«, a píše pod horším titulem o svělové názorovém postoji a o politické úloze legionářů m. j.:

V českém tisku a v české veřejnosti vyvolala značnou pozornost legionářská otázka, takto uvedená na přelom. Inconovitě také splojitost, v článku státního tajemníka Franka obsáhlé vyjmenované, mezi legionářským hnutím a různými politickými činiteli přítomné doby, jako na př. Národním souhrnem, jasně ukázali, že stíny legionářů saba-ji ještě stále velmi značně a osudně z minulosti do přítomnosti. Všechn český lid byl v bývalém Československu vychován k názoru, že legionáři ze světové války jsou nejnom zářivými hrdiny českého boje za svobodu, nýbrž i nositeli státní myšlenky.

Kolem legionářů se vytvořila zářivá legenda a kromě toho také celá soustava výsad, které spočívaly v tom, že každému legionáři, když se ucházel o místo ve státní službě anebo i jinak ve veřejné nebo soukromé službě, se dávala naprostá přednost před každým jiným státním občanem. Úplně se zapomínalo, že tak zvané legionářské hnutí nebylo ničím jiným, nežli hnutím deserterů, že spočívalo na porušení přísahy a na zradě a že proto naprosto nese-stávalo vždy z nejlepších živlů českého národa.

Tyto živily byly pak také hlavními oporami Benešova režimu a výborně dovedly legionářskou legendu proměnit v osobní výhody, kterak si zajistili nejlepší místa a platy, zatím co Češi, kteří za světové války zůstali věrni Rakousku, byli zatačováni do pozadí. Pan Beneš, který v českém národě nebyl nikdy oblíben, měl také své nejvěrnější sloupence v řadách legionářů, které dovedl dokonce zaplatit. Duch legionářů byl tožný s duchem pana Beneše, byl základem celého vládního režimu v bývalé republice, která vzešla z zrady na starém Rakousku, a která dále byla živena zradou na vlastním úřadění a poslání českého národa. Neboť to byli legionáři a Benešem v čele, kteří dne 28. září 1914 založili v Kyje-

vě a v Bayonne první oddily deserterů a kteří i po světové válce vedli český národ do úlohy pomocného národa západních demokracií, která odporovala daným skutečnostem, a důsledně zaprodali českou krev Francii a Anglii.

Je samozřejmé, že po velikých převratech v letech 1938 a 1939 se změnil čas také pro legionáře. Nikdo v českém národě však neměl tolik odvahy, aby věci pojmenoval jejich pravými jmény. Většina jich se domnívala, že stačí, nastavovat Němcům přívětivou tvář, jinak však ponechali si v srdci staré legionářské smýšlení, až světové dějiny snad jednou zase provedou malý obrat. Podobně chápali stav věci nejenom legionáři, nýbrž i mnozí lidé, kteří dnes hrají ve veřejném životě úlohu.

Zapomínali při tom, že převrat, který nastal v česko-moravském prostoru, znamenal něco více, nežli pouhou korektnu hranic. Zapomínali, že Čechy a Morava se vrátily do rámce Německé říše nejenom hospodářsky, nýbrž také politicky a duchovně, a že uvnitř tohoto rámce není místa pro to, čemu se říká legionářské smýšlení, tradované ze světové války, a legionářská legenda.

A tak článek státního tajemníka K. H. Franka jim tyto věci opět připomněl, a to způsobem, který jest velmi zřetelný a který nepřipouští žádnou pochybnost. Nacionálně socialistická Německá říše dovede velmi dobře rozlišovati mezi přítelům a nepřítelům. Povolané německé osobnosti velmi často uocuzňovaly na to, že nacionální socialismus nezná smíření s Benešovým duchem a jeho politikou, neboť oheň a voda se nemohou smířiti. Platí to také o legionářích, kteří se stále ještě považují za tajné nebo opatrně maskované přátele pana Beneše a jeho emigrantické kliky. Jest ovšem na prvním místě úkolom samotných odpovědných činitelů českého národa, aby se ve vlastních řadách vypořádali s duchem a se zbytky legionářství, neboť stупeň, jak toto vypořádání bude provedeno, jest jedním z měřítek toho, jak upřímně jest chráněna součinnost a zapojení do nového pořádku.

Otázka legionářská

KL — Praha 10. ledna.

Pan státní tajemník K. H. Frank napsal do listu „Mönnen und Mähren“ zásadní článek o knižním životě v Protektorátě a Protektorátu v Říši a o legionářích, kteří nikoli svým duchem, ale zejména svou tradicí tento vývoj brzdí. Tradici legionářského hnutí byla podle jeho názoru živavá duchem protiněmecká a to, co by se dalo nazvat duchem, byl duch protiněmečtí. Dnes ovšem žijeme v prostoru Velkoněmecké říše a duch protiněmečtí nám nutně přikáží v bulvatelské spolupráci s národem německým. To je jasné i nám Čechům, kteří jiné východisko pro náš národ, než opravdovou spolupráci s národem německým v přítomnosti ani v budoucnosti nevidíme. Proto německé listy, jež daly ohlas článku pana státního tajemníka, nadepsaly své komentáře na př. nápisem: „Legionářská klika je nesnesitelná“. Upozorňovaly, jak zámožní a vlivní legionáři, zejména kapitalisté a bývalí vysocí státní hodnostáři mezi nimi, obsadili nejen velké hospodářské postce v bývalém státě, majíce svou banku, kina, účast na zbrojním a munitním průmyslu, vliv v tabákové režii a pod. — ale jak i nyní jsou vedoucí místa v našem národě obsazena příliš velkým počtem legionářů a proto žádoucí vnitropolitický vývoj je brzděn. „Der neue Tag“ napsal, že někteří lidé na těchto místech nemají jiné starosti, než zničit to postavení, co v lidu vyrostlo.

V článku pana státního tajemníka bylo ovšem velmi durazně upozorněno, že německý nesouhlas s těmito legionářskými posticemi nemůže a nesmí být vykládán jako nežádoucnost pozitivního českého nacionalismu a patriotismu. Naopak: kdo to myslí s mírem mezi národy doopravdy, musí se starat, aby byly odstraněny všechny nekalé a rušící živly. Je úplně falešné, pakliže se v jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jistého stupně totožný s pojmem vlastenečtí. Němcům nepřátelský, asociální a kapitalistický duchovní postoj legionářstva byl dostatečně prokázán. Účast legionářů na vedoucích místech protektorátních institucí je proto nemožná.

Toto zásadní stanovisko německé zasluhuje zásadního stanoviska českého, neboť každý snad může chápat, že se dospívá k nové fázi česko-německých rozhovorů. Jaké tedy může být stanovisko české?

Debatovali jsme nedávno v malém kroužku intelektuálů o tom, kde byla hlavní příčina toho, že náš národ nazíral celých 20 let na dějinný vývoj naprosto falešně, utápěje se v samých ilusích o historickém vývoji a byl pak v r. 1938 skutečnostími historickými překvapen až k smrti. Názory intelektuálů pohybovaly se akademicky okolo věcí, ale na její kotel uhodil prostý člověk, železniční podřepník.

— Svedla nás všechny legionářská tradice — zněl jeho názor.

V čem spočívala? Těžká historie; světová válka vyústila přece do nového sociálního úsilí lidu. Sám anglický novinář Wickham Steed ve své knize „Třicet let novinářem“ to prozradil, že francouzské pluky, vyslané do Ruska proti bolševikům, přebíhaly od generála Wrangela na stranu bolševiků. Jedni, kdo tekrát zůstali v Rusku Dohodě věrní, byli Češi... Naše bývalí legie.

Tím se však stalo, že v dějinném obratu evropské historie od kapitalismu k socialismu, bývalý národní český vojsko se postavilo na stranu kapitalismu — tedy proti socialismu. V odměnu za to jsme dostali od západních velmocí kapitalistických bývalý svůj samostatný stát, který byl vytvořen jako nárazníkový stát proti zdeptanému Německu. A podle toho také se řídila výchova našeho národa. Legionářská tradice byla infikována všemu lidu a protože kde kdo myslil jen za svou kariéru v novém státě, zapomínalo se velmi rádo na to, že legionářská tradice je českou tradicí služby světovému ka-

... velmi často upo-
zorněvaly na to, že
nacionální socialismus
nezná smíření s Benešovým
duchem a jeho politikou,
neboť oheň a voda se
nemohou smířiti. Platí to
také o legionářích, kteří
se stále ještě považují za
tajné nebo opatrně masko-
vané přátele pana Beneše
a jeho emigrantské kliky.
Jest ovšem na prvním místě
úkollem samotných
odpovědných činitelů českého
národa, aby se ve vlastních
řadách vypořádali s duchem
a se zbytky legionářství,
neboť stupeň, jak toto
vypořádání bude provedeno,
jest jedním z měřítek toho,
jak upřímně jest chápána
součinnost a zapojení do
nového pořádku.

12a

61173

13

Poctivost a otevřenost.

Také pro českomoravský prostor platí pravda, že kdo to myslí poctivě a otevřeně, musí se snažit bojovat proti všem temným a mír rušícím elementům a vymýtit je. — Jasná slova o legionářské klíče.

Čtvrteční »Der neue Tag« zabýval se ve svém úvodníku článkem pana státního tajemníka K. H. Franka, otřeseným v časopise »Böhmen und Mähren«. DnT. navázal na projev pana říšského protektora k Novému roku, který ocenil kladné výkony a pozoruhodnou iniciativu, kterou daly najevo české kruhy v minulém válečném roce. Pan říšský protektor poukázal však také na to, že »určité skupiny, zejména vrstva intelektuálů, přes vážná poučení války se nedaly ještě o tom přesvědčit, že nová situace je v první řadě ku prospěchu životním zájmům českého lidu«. Pan říšský protektor tím upozornil na zajímavý zjev, na rozpor, který je mezi klidným a pracovním přizpůsobením se vrstvy pracující novým poměrům a záporným a nervosním odporem a zlo-myslným travičtstvím studní části české inteligence.

Vskutku žádnému pozorovateli nemůže ujít skutečnost, že muž, sedící na význačných místech, jako v úřadech a na učitelských stolicích, kteří se pokládají za mluvčího svého lidu, snaží se svým postojem strhnouti to, co zdravý instinkt lidu vybuďoval. Tento zjev je dobře možno charakterizovat rčením: Tělo jest ochotno, ale duch je slabý. Vysvětlení tohoto zjevu jest hledati v tom, že v hlavách těchto lidí zapustily příliš hluboko kořeny falešné ideologie a myty Benešova režimu.

Ke zbytkům této doby, která se již nikdy nevrátí, patří také legionářská ideologie, nejlépe

živené to dítka benešovské fantasmie. Ta jest nejzákladnější překážkou soužití německo-českého.

Co si máme myslit pod legionářskou ideologií, je každému znalci tohoto prostoru známo. Je to oslavování českých přeběhlicků za světové války, které má v sbítvách u Bachmače a Zborova, v »anabaské sibiřských legii své epizody nejvíce opěvované. Kdo zná nejrůznější skutečné zprávy se strany německé, české a ruské — plukovník Švec se zastřelil ze zoufalství nad nekázni, loupením a vraždami svých vojáků — musí prohlásiti tuto epizodu za nejšílenější podvod dějin z odbyté éry Masarykovy a Benešovy. Bylo třeba určitěho lepidla, které by drželo nepřirozený státní útvar býv. státu pohromadě, a tímto lepidlem měla býti pohádka legionářského mythu. Bylo by tudíž možno pokládati legionářskou legendu za kuriosum, týkající se českého národa, kdyby ovšem legionáři a jejich duchovní společení nebyli uschováni na místech, kde po dvacet let vykonávali svoji nešťastnou činnost. Tato skutečnost vyžadovala proto jasné stanoviska z povolání německé strany.

Toto stanovisko zaujal pan státní sekretář K. H. Frank, v článku »Omyl v zásadě« v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«, kdež se zabývá legionářskou ideologií po stránce historické i s hlediska světového názoru. Zároveň bylo poukázáno na politickou a výchovnou moc »Obce československých legionářů, legionářských orgánů a »Svazu československých (Pokračování na str. 3.)

Poctivost a otevřenost.

(Dokončení se strany 1.)

učitelů, dirigovaného Benešem, jejichž hlavním cílem podle vlastního přiznání bylo »naočkovat mládeži legionářského ducha«, t. j. vychovat ji k nesmířitelné nenávisti k Němcům. Legionářům se podařilo dostat do svých rukou v armádě skoro všechna vyšší důstojnická místa a české důstojníky, kteří zůstali věrni své přísaze rakouské armádě, systematicky vyloučit. Přímou groteskní praxí při započítávání služebních let se staly temné existence přes noc vysokými důstojníky generálního štábu. Mimoto dovedli legionáři oklikou přes Legiobanku a své ochránce na Hradě získat velmi vlivnou hospodářskou moc. Měll podíl na Tabákové režii od shora až do trafik, v kinech, zbrojním průmyslu atd. Z toho je vidět, že snahy legionářských obcí byly nejen sociální, nýbrž kapitalistické v nehorším smyslu a tím vlastně byly namířeny proti všeobecným zájmům českého národa.

Po zhroutilí Benešovy republiky byly sice rozpuštěny legionářské organizace, avšak jejich posice zůstaly a nebyl vymčen duch, který šířily, ani po zřízení Protektorátu. Je znám případ legionářského plukovníka Drgače, který se stal svého času dokonce gen. tajemníkem Národního souručenství a nyní jest ve vězení a obžalován z velezrady.

Pan státní tajemník K. H. Frank dále konstatoval, že je dobře známo, že legionáři pokračují ve své činnosti, která se šíří světle, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy, poněvadž jsou trvale na vlnách ve spojení

s nepřátelským rozhlásem, jejich rozkladná činnost je známa, stejně jako jejich vliv na český lid. Dokud mohou dále působit, je tvůrčí spolupráce s Říší vyloučena. Jejich vyřazení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého lidu nesmí a nemůže být pokládáno za pronásledování českých lidí. Je zcela nesprávné, jestliže v jistých českých kruzích se tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenectví.

Doslova napsal pan státní tajemník K. H. Frank dále:

»Domnívám se, že jsem dostatečně dokázal asociální postoj a stanovisko českých legionářů, abych mohl konstatovat, že pro nás odmítnutí legionářství není totožné s odmítnutím nebo pronásledováním opravdových českého národního citění.«

Tato slova z povolaných úst jsou naprosto jasná a vylučují každý omyl. Také pro českomoravský prostor platí pravda, že kdo usiluje o mír mezi národy musí potírat a vymýtit všechny temné a rušivé živly.

Jediné kdo je lhosejný a slabý, resignovaný vzdychá a dokazuje tím, že mu mnoho nezaleží na uskutečnění jeho cíle, t. j. míru mezi oběma národy, je zbytečné združňovat, jak je v německém zájmu, aby mezi německým a českým národem byl vytvořen ladný a nerušený poměr a ozvušil klidné tvůrčí práce? Stejně však by mělo být obecně známo, že vlna zlost a slabost jsou slova, která nejsou v národně socialistickém slovníku.

Hlas, který je nutno slyšet

Legionáři a nový pořádek

Okol odpovědných činitelů českého národa:
ve vlastních řadách se vypořádá se zbytky
legionářství

Včerejší tisk zaznamenal v citaci listu „Der Neue Tag“ článek pana státního tajemníka H-Gruppenführera K. H. Franka z časopisu „Böhmen und Mähren“, zabývající se politickou úlohou legionářů. Legionářská otázka, uvedená takto na přetřes, vyvolala v české veřejnosti značnou pozornost, zejména pokud jde o spojitost mezi legionářským hnutím a různými politickými činiteli přítomné doby, na př. Národním souhrnem. Článek ukázal jasně, že stíny legionářů sahají ještě stále velmi značně a osudně z minulosti do přítomnosti.

Za doby bývalé republiky vytvořila se kolem legionářů zárlivá legenda a celá soustava výsad: každému legionáři se dávala přednost před každým jiným státním občanem. Legionářské hnutí, o jehož vzniku nebyla ještě řeč na poslední slova a bude o něm nutno ještě podrobně hovořit, stalo se hlavní oporou Benešova režimu. Legenda byla zručně proměněna v osobní výhody a zajišťování nejlepších míst a platů. Při tom Češi, kteří ve světové válce zůstali věrni Rakousku, byli zatlačováni do pozadí.

Pan Beneš, jehož duch se úplně srovnával s duchem legionářů, měl v legionářích nejvěrnější stoupence, neboť je dovedl dobře zapatřit. Po velikých převratech v letech 1938 a 1939 se ovšem změnily časy také pro legionáře. V českém národě však neměl nikdo tolik odvahy, aby věci pojmenoval jejich pravými jmény. Zapomnělo se, že převrat, který nastal v českomoravském prostoru, znamenal něco více, než pouhou korekturu hranic. Zapomnělo se, že Čechy a Morava se vrátily do rámce Německé říše nejen hospodářsky, nýbrž také politicky a duchovně a že uvnitř tohoto rámce není místa pro to, čemu se říká legionářské smýšlení, tradované ze světové války, a legionářská legenda.

Článek K. H. Franka tyto věci připomněl způsobem, který je velmi zřetelný a který nepouští žádnou pochybnost. Povoláné německé osobnosti velmi často upozorňovaly na to, že nacionální socialismus nezná smíření s Benešovým duchem a jeho politikou. Platí to také o legionářích, kteří se stále ještě považují za tajné nebo opatrně maskované přátele pana Beneše a jeho emigrantské křížky. Je ovšem na prvním místě úkolem samotných odpovědných činitelů českého národa, aby se ve vlastních řadách vypořádali s duchem a se zbytky legionářství, neboť stane, jak toto vypořádání bude provedeno, jest jedním z měřítek, jak upřímně jest chápána součinnost a zapojení do nového pořádku. V tomto smyslu komentuje zmíněný článek K. H. Franka korespondence Prager Zeitungsdienst. Není pochyby o tom, že německý hlas v této otázce je hlasem závazným. Nedovedli-li čeští činitelé do nejbližších důsledků vyřešit všechno, co souvisí s budoucností českého národa, žijícího v rámci Velkoněmecké říše, musí přitít tento jasný hlas s druhé strany. Bude jistě záležet mnoho na tom, jak dalece a jak brzy mu bude na naší české straně porozuměno. Sentimentalita už není dávno na místě, zejména tehdy o to, abychom před německým národem mohli stát čistí nejen v slovech, ale i v myšlenkách.

RODINNÉHO SOURUČENSTVÍ

Číslo 9. V Praze v sobotu 11. ledna 1941 30 Kč

Omyl v zásadních věcech

Německé stanovisko k otázce československých legionářů

ČTK. Praha, 10. ledna. — Lednové číslo časopisu »Böhmen und Mähren« přináší článek // Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka pod názvem »Irrtum im Grundsätzlichen. Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre«. (Omyl v zásadních věcech. Německé stanovisko k otázce československých legionářů.)

Zde podáváme znění článku v českém překladu:

»Ve své řeči pronesené u příležitosti první manifestace Nacionálně-socialistické německé strany dělnické na Staroměstském náměstí v Praze dne 2. prosince 1939 žádal jsem na českém národě a jeho vedení — pokud chce žít šťastně a spokojeně v nové Říši Adolfa Hitlera, máje samosprávu — aby se Čechové ve svém celku osvobodili od dosavadního dějinného mytlu, od neplodných ilusí a od známých legionářských ideologií.

Protože požadavek úplného osvobození od ducha českých legionářů nenalezl až do dneška u části české inteligence očekávané ozvěny, ba naopak, ukazuje se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích českých kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu, chci se v těchto vývodech zabývatí otázkou českých legionářů, zásadně, protože tento problém má význam pro utváření poměru Čechů k Říši. Vytyčujeme se tím německé stanovisko k legionářskému problému a dokazuje se, že v nové Německé říši pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, není ani v zájmu českého národa, již místa.

České legie vznikly za světové války na straně tehdejších nepřátelských mocností, především v Rusku, Francii a Itálii a skládaly se z příslušníků českých kolonií v zahraničí jakož i z přeběhliků z rakousko-uherského vojska.

Co do počtu byla významná pouze t. zv. ruská legie, která po skončení války nastoupila svůj návrat přes Sibiř a východní Asii do Česko-Slovenska, které mezitím vzniklo. Česká legenda o osvobození oslavovala toto dvouleté tažení jakožto heroickou anabasi a jakožto důkaz hrdinných sil národa. Četné historické prameny a dokumenty, zprávy současníků, jejich deníky a poznámky dokazují opak. Přihlédneme-li ke kromobyčejně obtížné situaci — české legionářské velení musilo za ruského procesu rozkladu spatřovat svůj nejnáléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimořádných prostředků a metod. Není však možno zvlášť zkrášlovati nebo dokonce idealisovati ony metody bezectnosti a proradnosti, jichž čeští legionáři dokazatelně používali, přičemž využívali vnitřních zmatků v Rusku.

Porušení smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zločinných činů čistě kriminálního rázu, nesmírné plnění ruské země, bezpříkladně surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích německé národní příslušnosti, provázely legie při tomto »hrdinném tažení«. »Nemohu přezít hanbu, která postihla naši armádu řadou činů bezuzdných fanatických demagogů. Zabili v nás to nejlepší: naši čest.« S těmito slovy ve svém dopise na rozloučenou skončil český legionář plukovník sebevraždou.

Přes tyto nesnadné skutečnosti, které dnes jsou bezpečně zjištěny a zaznamenány v knize sovětských dějin, předstihovali se směrodatní čeští politikové poválečné doby v oslavování hrdinných činů svých legionářů v Sibiři. Tak napsal první ministr války Česko-slovenské republiky, V. Klofáč, 14. června 1919 ve svém poselství k legiím:

»Stojíte zde velicí před obdivujícím světem, protože vaše činy se staly legendou a všechny hrdinské skutky, jež kdy lidé provedli, jste vy daleko překonali, od dob Herodotových až do dnešního dne. Co před vámi jsou všechna ta jména, o kterých se mluví v učebnicích? K nadlidskému hrdinství se pojí ještě div organizace, praktické použití umění, vše zdolávající inteligence, neotřesitelná síla a neúnavná, plodná práce...

Po svém návratu do vlasti budete spolupracovníky a učiteli nové epochy, nového života, učitelé práce a organizace, avšak hlavně učitelé oněch hrdinných citů, které z národa činí neotřesitelný pilíř svobody.

A Edvard Beneš přinesl ve své knize »Světová válka a naše revoluce« toto příznačné zhodnocení činnosti české legie: »Zvláštního uznání zaslouží vědecká, finanční a kulturní práce naší sibiřské armády. V ní projevil se, jak věřím, nejlépe genius naší rasy.

Více »hrdinství« jistě ještě nikdy v dějinách nezkonstruovali politikové a neobelhali tím sebe a svůj národ, než oni čeští politikové, kteří po návratu »hrdinů« do vlasti i nadále falšovali dějiny, když Zborov se 150 mrtvými a pohřešovanými a potyčku předních hlídek u Bachmače přebásnili na vítěznou velkou bitvu a po dvacet let tím zaslepovali českou mládež. Z nedostatku nosné státní ideje bývalého Česko-Slovenska stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavateli ideje, která byla novému státu vložena do kolébky, jakožto protiněmecká koncepce.

Je ostatně zajímavé zjištění, že tatož metoda dožívá se dnes opět vzkříšení českých legionářů v zahraničí. Denně bylo lze v anglickém rozhlasu slyšet o »hrdinných bojích« česko-slovenských legionářů ve Francii a počet německých letadel, sestřelených českými letci vzrůstal podle známých tendenčních zpráv do obrovských rozměrů. Ve skutečnosti víme, že tato t. zv. armáda je dnes, jako tehdy, neukázněnou tlupou, která vzájemně proti sobě bojuje; s operetní figurkou »nejvyššího velitele« v čele, ještě nikdy řádně nezasazená do boje a vojensky naprosto bezvýznamná, slaví vítězství jen ústy. Ve vzpomínce na politické manévry, které podnikl Masaryk s legionáři ze světové války při mírovém jednání a klamal tím státníky Dohody, doufá jeho žák Beneš nepochybně v návrat v dějinách a kopíruje dnes svého někdejšího mistra. Dnes jako tenkrát většina českých legionářů není vzhledem k osobnímu politickému a vojáckému chování charakterisována hodnotnými vlastnostmi, které má český národ, nýbrž méněcennými vlastnostmi, které tento národ zatěžují.

V nově založené Česko-slovenské republice se vytvořily nejrůznější legionářské organizace. Význam měla pouze »Československá obec legionářská«. Byla shromaždištěm téměř 90 procent všech organizovaných bývalých legionářů. Vedle ní existovalo ještě dalších devět legionářských organizací. V poměru k celkovému počtu českého národa činily všechny tyto svazy sotva tři procenta celkového počtu národa, byly tedy mizivou menšinou. Jejich možnosti působnosti a vlivu měly naproti tomu se zřetelem k jejich metodám teroru největší dosah. Byly nositeli česko-slovenské státní ideje, určovaly vnitřní i zahraniční politiku Masarykova a Benešova státu. Všem společné bylo nepřátelství k Němcům. U jedněch bylo podmiňováno stanoviskem světově názorovým, u jiných nacionálním. K Německu ve státě zaujímalí nejostřejší bojovné stanovisko a t. zv. hraničáři zvláště trýznili sudetské Němce. Je-li se zřetelem na programatické nepřátelství legionářských organizací k Němcům ještě třeba zvláštního důkazu, pak je to ten, že Beneš sám byl členem Legionářské obce. Vedoucí činitelé tohoto svazu byli zároveň exponovaní politikové Benešovy strany. (J. Patejdl, David atd.). Společným bylo dále legionářům všech odstínů bezohledné zneužívání a vykořisťování státu a jeho hmotných statků.

(Pokračování na str. 2.)

Omyl v zásadních věcech

(Dokování se str. 1.)

Rozmanitých mezinárodních vztahů Legionářské obce bylo trvale využíváno k akcím Německu nepřátelským. Tim přispěl k otravování mezinárodní atmosféry. Legionářský tlak za vedení člena maffie a legionáře Lva Sychravy byl hlavním ohniskem Německu nepřátelského štvavého tisku v bývalém Česko-Slovensku. Četné jsou Německu nepřátelské hlasy tisku, články a projevy překypující nenávistí, v obou nejdůležitějších legionářských orgánech, »Československý legionář« a »Legie« v letech 1919—1938. Jakožto preferované kasty, posazené jednou do sedla systémem od počátku zkurupovaným, bylo legionářům snadné zmocnit se i umnit vlastního českého národa klíčových postavení a dostat do rukou jednu mocenskou posici za druhou. Byly zavedeny četné, více méně otevřené, styky s nejrozumnějšími českými svazky a bylo jich stále používáno k propagacím působení ve prospěch legionářské myšlenky a legionářského ducha. Taková zvlášť zhubouná pracovní dohoda byla na př. m. j. se Svazem Československých učitelů, který byl pod vlivem Benešovy strany. Na hlavním zasedání Legionářské obce v r. 1936 prohlásil mluvčí svazu učitelů Rempce:

»Učitelstvo bude ve školách mládeži očkovať ducha legionářů.«

Z tohoto příkladu možno poznati, že legionáři nebyli ochotni spokojit se se svým zázitkem z legii a tradicí z toho vyplývajících, nýbrž že se pokoušeli v Německu nepřátelském duchu, který jim přišel do krve, vychovávat mládež svého národa, která na to neměla ani osobní vzpomínku. Jakožto pátý nově česko-slovenské armády dovedli legionáři obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyradit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrni své přísluše v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legii.

4 československé armády byly ze:

9 armádních generálů	4 legionáři
28 divízních generálů	27 »
78 brigádních generálů	69 »
104 plukovníků pěchoty	104 »
46 plukovníků dělostřelctva	39 »
13 plukovníků letectva	10 »

V ministerstvu národní obrany, v generálním štábu, u četnictva a policie, v zahraničním ministerstvu a u četných jiných státních a správních úradů bylo tomu podobné. Takové jednostranné obsazování vedoucích míst nabylo brzy pro český národ největšího sociologického dosahu. Došlo k nepřirozenému vytvoření nové společenské vrstvy, která bez předpokladu vzdělání a chování dosáhla významu politického stavu ve státi a jakožto malá menšina terorizovala ve všech státních úradech, avšak také v hospodářství, většinu daleko schopnějších a slušnějších příslušníků českého národa. Legionáři se tak stal zákonem preferovaným výslnkem politického, vojenského a hospodářského života.

Událo se však ještě něco dalšího:

Abý byl nahrazen nedostatek nozbytného předběžného vzdělání a umožněn co nejrychlejší postup legionářům, vydávala česká vláda od r. 1920 t. zv. legionářské zákony, kterými mělo být zajištěno suverénní, ba dokonce monopolní postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku. Důsledky těchto groteskních zákonů jsou v historii států jedinečné. Znamenají téměř to nejasočladnější, co kdy vzniklo v zákonodárství evropských států. Avšak vzpomene-li si, že na př. legionáři v 36. roce života měli 34 započítaných služebních let, pak je tento příklad dosti přesvědčující, aby bylo možno změnit, jak velká byla nenávist masy českého národa k tomuto protekcionismu zákonem sankcionovanému.

Legionářská obec představovala však také vel-

kou hospodářskou moc, které teroristicky využívala na poli sociálně a hospodářsko-politickém. S uloupeným ruským zlatým pokladem byla založena Legionarka s četnými pobočkami a záložna, aby bylo na poli peněžnictví dosázeno autarkie a aby byly financovány podložny legionářské vlivy. Legionáři měli největší podíl na státním obchodu tabákem až dolů k obzavozováním nejmenších trafik, na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a výrobě střešního prachu, na jiných hospodářských podnikách a konečně na t. zv. pozemkové reformě. Nejvyšší funkce těchto podniků byly, až na míznivě nepatrné výjimky, v jejich rukou. Z toho vysvitá, že snahy legionářských svazů nebyly jen asociální, nýbrž v nejhorším smyslu kapitalistické a tím namířeny i proti zájmům celku českého národa.

Domníváme-li se, že svaz s takovým politickým a duchovním zaměřením a stanoviskem zmizel na konci r. 1938 a ustoupil s jevístí, pak se mýlíme. Legionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř úplně do záhuby a že 1. října 1938, resp. 15. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby, v níčem se však také nezměnili a i po těchto pro český národ tak významných politických událostech úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech.

Zůstali nesmířitelní a nepoučitelní a jsou lidé věčně věrovní, kteří prostě nechtějí mirt.

Tak čteme na př. 5. října 1938 v časopisu »Legie«:

»Ztratili jsme území, které nám přirostlo k srdci. Ztratili jsme iluze. Kdo ztratí iluze, získává rozvahou. Jdeme do budoucnosti se vzpřímenou hlavou a s odvahou, kterou nic nezlomí, s vědomím, že také náš den přijde.«

Dne 26. dubna 1939, to jest po zřízení Protektorátu, vytvořil výkonný výbor Národního souručenství »Národní sjednocení legionářů« pod vedením legionáře Slivy. Bylo to sjednocení všech legionářských svazů drívější doby. Setva byla vytvořena nová forma, počítujeme ihned vliv starých legionářů na »nový« politický život českého národa. V tajném oběžníku se vymezuje znova stanovisko.

»Pro nás legionáře musí být rozhodujícím a směrodatným, že se dobře zařadíme do národní práce, ať bude organizována tak či onak. Cím živě zorganizujeme své ideové sjednocení, tím dříve a úspěšněji se uplatíme v národním životě i v jeho formě.«

Tak tomu též bylo. Legionář plk. Drgač, dnes v zásluži, obžalován pro velezradu, se stal generálním tajemníkem Národního souručenství. Tak byl také za nových poměrů na nejvlivnějším místě legionář. Legionáři vybudovali vlastní zpravodajskou službu, obsadili četná místa vedoucích v krajských, okresních a místních organizacích, jakož i v odnožích Národního souručenství a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech zčásti ve vedoucím postavení. Německým vládním úřadům neustále nekonečný počet příslušníků z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání, všechny se základní tendencí většina českého

národa by si oddýchla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů štítící se světlá a kdyby byl učiněn konec protekcionismu hospodářství!»

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státní-policejním rozpustěním legionářských svazů nezankoval činnost většíny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Vímě, že pokračují ještě dnes ve své činnosti světlá se štítící, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteru ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovati v práci, nebude žádné konstruktivní spolupráce s říši.

Jelich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvrděho života českého národa nesmí a nemůže však být pocítováno jako pronásledování českého vlastenectví. Je naprosto nesprávné, jestliže se jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenectví. Myslim, že jsem dostatečně dokázal chování a stanovisko českých legionářů, Německu nepřátelské a asociální, abych mohl konstatovat, že pro nás neznamená odmítnutí legionářství totéž jako odmítnutí a pronásledování opravdu českého národního cítění.

Českou legionářskou myšlenku možno jistě považovati za výraz vystupovaného nacionalismu, ovšem jen v době, kdy nebezpečný dějinný obraz Palackého a these Masarykových a Benešových, zkonstruované v politicky vzduchoprázdném prostoru, ovládaly český národ a byly jim významny. Doba, která v boji Čechů proti Německu viděla osudové poslání tohoto národa, již definitivně minula. Z tohoto mytu vznikla, v roce 1918 Česko-Slovenská republika. Tento stát se však musel rozpadnout, protože idea byla nesprávná. Dnes je nejvyšší na čase, aby vedoucí kruhy — jak to čertnatě již učinily široké vrstvy českého národa — uznaly, do jaké míry byla epocha 1918—1939 chybným vývojem a vedla téměř k zániku českého národa.

Ve oněch českých kruzích musí se také uznat, že tento chybný vývoj byl napraven toprva zřášením Vůdovým ve prospěch organického řešení, osvědčeného historickými příklady.

Jestliže nás nyní stále ujistují, že český národ přizpůsobuje své vnitřní směřování ve svých nejširších kruzích téměř přirozeně vnější opravě historie, pak v důsledku toho nemůže v novém českém vlastenectví být již žádného místa pro duchovní základy někdejšího chybného vývoje. Legionářství hodnotíme jakožto kazimíra nového vývoje, a to nikoli v hořké vzpomínce na někdejšího protivníka ze světové války, nýbrž pro dokázané a proklamované pokračování legionářské ideologie v Protektorátě!

Tyto řádky byly napsány nikoli proto, aby byly jítány staré rány, nýbrž proto, aby vedení českého národa poznaťo, proč legionáři jsou nečestným Čechů a že tomu tak jest. Protože jakožto věční podnožkovatelé neklidu v zájmu zcela nesmyslné věci, která již nikdy nebude mít cenu a platnost, ruší nadržázející mirt v nové říši a nové Evropě. Z tohoto důvodu se stali pro veškerou budoucnost nečinnými.

Italská válečná zpráva

V okolí Tobruku zničeny jednotky nepřátelského vojska — Na řecké frontě akce místního rázu u 11. armády

ČTK Řím 10. ledna. Páteční Italská válečná zpráva zní takto:

Hlavní stan branné moci oznamuje: Na řecké frontě akce míst-

V Cyrenalce dělostřelecká činnost v okolí Tobruku, za níž byly zničeny jednotky nepřátelského motorizovaného vojska. Italská letadla bombardovala přístav sollumský.

zabezpečeného konvoje. Italská torpedová letadla potopila dvě nepřátelské ponorky. Jednou z nich je francouzská ponorka „Narval“, která patří k branným silám.

16

Legionářská klika je neudržitelná.

E. S. — Tak nadepisuje čtvrtěční „Der Neue Tag“ svůj úvodní článek, v němž úvodem cituje části nedávného projevu pana říšského protektora obzvláště v onom místě, kde se zmiňuje o české inteligenci, jejíž jedna část provádí zřejmě pasivní resistenci a otravuje vodu v studni. Říká se tu naplno, že žádnému pozorovateli nemůže ujít toto prazvláštní divadlo, že mu-žové, sedící v úřadech, u kateder a jinak ve vedoucích místech a považující sebe za duševní vedoucí svého národa, svým jednáním a svým postojem se snaží bourat to, co zdravý pud národa vybuduje. Autor článku viní právě ony vrstvy, v jejichž hlavách se zažraly ideologie a falešné myty dějin, a jež byly hlavními podporovateli Benešovy politiky: vrstvy legionářské. Ty jsou jednou z nejzákeřnějších překážek česko-německého spojitosti, neboť počet jejich vyznavačů jest právě v řadách vedoucí vrstvy „uvnitř českého národa i dnes ještě veliký a zkázonosný.“

Pak následuje ostrá kritika legionářství, při čemž se plectně vyzdvihuje postava hrdinného plukovníka Švece, který ze zoufalství nad nedisciplinovaností, nad bezuzdným loupením a vraždnictvím svých vojáků spáchal sebevraždu. Tak dalece dala by se prý celá legionářská legenda odbyt jako vnitřoceská zvláštnost, mni-liš, kdyby ovšem jako nepodstatnější prvek neobsahovala úžasnou nenávisť vůči Němcům, a kdyby její nositelé nebyli bývali vyzdívení do postavění, kde po dvacet let mohli vykonávat zkázonosný vliv a kde i dnes ještě se domnívají býti bezpeční. Tato skutečnost, praví autor článku, jest pro poměr Čechů k Říši takového významu, který nemožno přehlédnouti. Vyzdání jasného stanoviska povolání německých míst.

Státní sekretář K. H. Frank rozepsal se o tomto ožehavém tématu v lednovém čísle „Böhmen und Mähren“. Praví tam mezi jiným, že se legionářům podařilo, dostati v bývalé armádě do rukou téměř všechna vlivná místa a odkliditi všechny ty české důstojníky, kteří své přísaze zůstali věrni a kteří zvaní byli posměšně vrankušáky. Prámo groteskní praktiky v započítávání služebních let stávaly se záhadné existence přes noc vysokými důstojníky generálního štábu.

Mimo to byli legionáři zúčastněni na různých úsecích rázu ryze hmotařského: obchod s tabákem až do nejmenší trafiky, živnost biogafická, průmysl zbrojařský a výroba střelného prachu. A konečně i v tak zvané pozemkové reformě byli legionáři zastoupeni v hojně míře.

Zánik Benešovy republiky přinesl s sebou rozpustění organizací legionářských, nikoli však oslabení jejich posic ani vyluku jejich ducha. Legionářský plukovník Drgač, zavřený dnes pro velezradu, stal se v Protektorátě dokonce generálním tajemníkem Národního souručenství... Legionáři vybudovali si vlastní zpráva-dajskou službu, obsadili všechna vedoucí místa v N. S. a jsou podnes činni v tak mnohých místech veřejných a obecních, mnohdy ve vedoucím postavení.

Článek K. H. Franka pak pokračuje: „My víme, že i dnes ještě pokračují ve své světlá se stíhací činnosti, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy, poněvadž jsou éterovými vlnami v neustálém spojení s nepřátelským rozhlásem, známe jejich rozkladnou činnost a jejich vliv na české národní těleso. Dokud oni budou dále pracovat, není možná žádná spolupráce ve v-stavbě s Říší. Jejich vyloučení z veřejného života a z tvůrčí práce českého národa nesmí a nemůže být považováno za pronásledování čes-kého vlastnictví. Je naprosto falešné, tvrdili se v jistých českých kruzích, že pojem legie by byl identický s pojmem patriotismu. Myslím, že jsem dostatečně dokázal Němcům nepřátel-ský a asociální postoj českých legionářů, aby se mohlo konstatovati, že pro nás odmítnutí leg-ionářství není totožné s odmítnutím nebo pro-následováním opravdu českého národního cit-ění.“

Tato slova z povoláních úst jsou jasná a jednoznačná. Autor článku „Der Neue Tag“ k tomu připojuje, že je zbytečné zdůrazňovati, jak právě nezkalený a harmonický poměr mezi oběma národy jest v německém zájmu klidného ovzduší budoucí práce. Ale právě tak prý je všeobecně známo, že vlnáznost a slabost jsou slova, která v nacionální socialistickém slovníku chybí.

K celé věci můžeme my Vlastiři na důkaz plného našeho souhlasu říci jen tolik, že jsme

již začátkem října 1939 přinesli dlouhý článek „Odstraňte osvobozenkou legendu číslo 2“, v němž jsme se jak náleží s touto otázkou vy-povídali. Není vyloučeno, že v příštím čísle přine-seme z něho některé sčezšími partii.

Hermann Göring 48 let.

Dne 12. ledna 1941 dožívá se říšský maršál Fritz říše Hermann Göring 48 let. Je těžko si představit Vácea Velkoněmecka Adolfa Hitlera bez říšského maršála Göringa, který jest Vádci odháněním tělem a duší a který spolu s tímto kovářem lepší a nítěžnou budoucnost německého národa.

Jako mecht velitel německého letectva a jeho tvůrce, přispěl říšský maršál Göring na nesmrtel-ných vítězstvích něm. letecké zbraně v býj. Poi-sku, Norsku, ve Francii a konečně v Anglii, hříb-nou největší. Jeho sláva osobnost vesla do řad letců neobyčejně vypínutý smysl pro statečnost. Ale říšský maršál Hermann Göring není jen ge-niálním vojákem, ale také velkým státníkem a organizátorem.

A-Zet

ranní

III. vydání.

Šéfredaktor:
Bedřich Pangrác

Vychází denně kromě neděle. — Majitel a vydavatel »Melantrich« v Praze, řískem téhož závodu. Odp. redaktor J. K o v a ř í k. Palisk článků, staří a jiných chráněných zpráv je zapověděn. Tel. 214-51-54, po 12. hod. noční 214-54, vrátňý 214-55. - Redakce a administrace v Praze, Václavské nám. č. 36. — Més. předpl. poštou neb donáškou s A-Zet Pondělníkem K 7.—, s A-Zet Pond. a Ned. Č. Slovem K 9.—, vč. poštov. K 1.75. Novin. sazba povolena výn. Redit. pošt a dehl. v Praze č. 275-525-IIIa-37. Dohlédací pošt. úřad Praha 25. Učet pošt. sp. Praha 20.208-7. Roč. XIII.

⚡-Gruppenführer státní tajemník K. H. Frank:

o omylu v zásadních věcech

Německé stanovisko k otázce československých legionářů

čt — Praha 10. ledna. Lednové číslo časopisu »Böhmen und Mähren« přináší článek Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka pod názvem »Irrtum im Grund-sätzlichen, Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre«. (Omyl v zásadních věcech. Německé stanovisko k otázce československých legionářů.)

Zde podáváme znění článku v českém překladu:

»Ve své řeči pronesené u příležitosti první manifestace Národně-socialistické německé strany dělnické na Staroměstském náměstí v Praze dne 2. prosince 1939 žádám jsem na českém národě a jeho vedení — pokud chce žít šťastně a spokojeně v nové Říši Adolfa Hitlera, maje samosprávu — aby se Čechové ve svém celku osvobodili od dosavadního dějinného mytu, od neplodných ilusí a od známých legionářských ideologií. Protože požadavek úplného osvobození od ducha českých

legionářů nenalezl až do dneška u části české inteligence očekávané ozvěny,

ba naopak, ukazuje se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích českých kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu, chci se v těchto vývodech zabývatí otázkou českých legionářů zásadně, protože tento problém má význam pro utváření poměru Čechů k Říši. Vytváří se tím německé stanovisko k legionářskému problému a dokazuje se, že v nové Německé říši pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, není ani v zájmu českého národa již místa.

České legie vznikly za světové války na straně tehdejších nepřátelských mocností, především v Rusku, Francii a Itálii a skládaly se z příslušníků českých ko-

lonií v zahraničí jakož i z přeběhlíků z rakousko-uherského vojska. Co do počtu byla významná pouze t, zv. ruská legie, která po skončení války nastoupila svůj návrat přes Sibiř a východní Asii do Česko-Slovenska, které mezitím vzniklo. Česká legenda o osvobození oslavovala toto dvoleté tažení jakožto heroickou anabasi a jakožto důkaz hrdinných sil národa. Četné historické prameny a dokumenty, zprávy současníků, jejich deníky a poznámky dokazují opak. Přihlédneme-li ke kromoběžně obtížné situaci — české legionářské velení musilo za ruského procesu rozkladu spatřovat svůj nejnaléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimořádných prostředků a metod.

Není však možno zvláště zkrášlovati nebo dokonce

idealizovati ony metody bezctnosti a proradnosti,

jichž četní legionáři dokazatelně používali, při čemž využívali vnitřních zmatků v Rusku. Porušené smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zločinných činů čistě kriminálního rázu, nemírné plenění ruské země, bezpříkladné surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích, německé národní příslušnosti, provázely legii při tomto »hrdinném tažení«.

»Nemohu přejít hanbu, která postihla naši armádu řadou činů bezuzdných fanatických demagogů. Zabíli v nás to nejlepší: naši čest.« S těmito slovy ve svém dopise na rozloučenou skončil český legionář plukovník Švec sebevraždou.

(Pokračování na 2. straně.)

Dohoda o zvýšené výměně zboží až do 1. srpna 1942

adéřské úmluvy německé ruské

Německé stanovisko k otázce československých legionářů

(Dokončení s 1. strany.)

Přes tyto neslavné skutečnosti, které dnes jsou bezpečně zjištěny a zaznamenány v knize světových dějin, předstihovali se směrdatní čeští politikové poválečné doby v oslavování hrdinných činů svých legionářů v Sibiři. Tak napsal první ministr války Československé republiky V. Klofáč 14. června 1919 ve svém poselství k legiím:

„Stojíte zde veliči před obdivujícím světem, protože vaše činy se staly legendou a všechny hrdinské skutky, jež kdy lidé provedli, jste vy daleko překonali, od dob Herodotových až do dnešního dne. Co před vámi jsou všechna ta jména, o kterých se mluví v učebnicích? K nadlidskému hrdinství se poji ještě div organisace, praktické použití umění, vše zdolávající inteligence, neotřesitelná síla a neúnavná, plodná práce...“

Po svém návratu do vlasti budete spolupracovníky a učitelé nové epochy, nového života, učitelé práce a organisace, avšak hlavně učitelé oněch hrdinných čín, které z národa činí neotřesitelný pilír svobody.“

A Edvard Beneš přinesl ve své knize „Světová válka a naše revoluce“ toto priznačné zhodnocení čín české legie: „Zvláštního uznání zaslouží vědecká, finanční a kulturní práce naší sibiřské armády. V ní projevil se, jak věřím, nejlépe genius naší rasy.“

Více »hrdinství« jistě ještě nikdy v dějinách nezkonstruovali politikové a neobelhali tím sebe a svůj národ.

než oni čeští politikové, kteří po návratu „hrdinů“ do vlasti i nadále falšovali dějiny, když Zborov se 150 mrtvými a pohřešovanými a potyčku předních hlídek u Bachmače přebásnili na vítěznou velkou bitvu a po dvacet let tím zaslepovali českou mládež. Z nedostatku nosné státní ideje bývalého Československa stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavatelé ideje, která byla novému státu vložena do kolébky, jakožto protiněmecká koncepce.

Je ostatně zajímavé zjištění, že tatáž metoda dožívá se dnes opět vzkríšení českých legionářů v zahraničí. Denně bylo lze v anglickém rozhlasu slyšet o „hrdiných bojích“ československých legionářů ve Francii a počet německých letadel, sestřelených českými letci, vzrůstal podle známých tendencí zpráv do obrovských rozměrů.

Ve skutečnosti víme, že tato t. zv. armáda je dnes, jako tehdy, neukázněnou tlupou, která vzájemně proti sobě bojuje;

s operetní figurkou „nejvyššího velitele“ v čele, ještě nikdy rádně nezasazena do boje a vojensky naprosto bezvýznamná slaví vítězství jen ústy. Ve vzpomínce na politické manévry, které podnikl Masaryk s legionáři ze světové války při mírovém jednání a klamal tím státníky Dohody, doufá jeho žák Beneš nepochybně v návrat v dějinách a kopíruje dnes svého někdejšího mistra. Dnes jako tenkrát většina českých legionářů není vzhledem k osobnímu politickému a vojáckému chování charakterisována hodnotnými vlastnostmi, které má český národ, nýbrž méněcennými vlastnostmi, které tento národ zatěžují.

V nové založené Československé republice se vytvořily nejrůznější legionářské organisace. Význam měla pouze „Československá obec legionářská“. Byla shromážděním téměř 90 procent všech organisovaných bývalých legionářů. Vedle ní existovalo ještě dalších devět legionářských organisací.

V poměru k celkovému počtu českého národa činily všechny tyto svazy sotva tři procenta celkového počtu národa,

byly tedy mizivou menšinou. Jejich možnosti působnosti a vlivu měly naproti tomu se zřetelem k jejich metodám teroru největší dosah. Byly nesitelné československé státní ideje, určovaly vnitřní i zahraniční politiku Masarykova a Benešova státu. Všem společně bylo nepřátelství k Němcům. U jedněch bylo podmíněným stanoviskem světové názorovým, u jiných nacionálním. K Němcům ve státě zaujímali nejostřejší bojovné stanovisko a t. zv. hranicářů zvlášť trýznili sudetské Němce. Je-li se zřetelem na programatické nepřátelství legionářských organisací k Němcům ještě třeba zvláštního důkazu, pak je to ten, že Beneš sám byl členem Legionářské obce. Vedoucí činitelé tohoto svazu byli zároveň exponovaní politikové Benešovy strany (J. Patejdl, David atd.). Společným bylo dále legionářům všech odstínů bezohledné zneužívání a vykorisťování státu a jeho hmotných statků.

Rozmanitých mezinárodních vztahů Legionářské obce bylo trvale využíváno k akcím Německu nepřátelským.

Tím přispěly k otravování mezinárodní atmosféry.

Legionářský tisk za vedení člena maffie a legionáře Lva Sychravy byl hlavním ohništěm Německu nepřátelského štvavého tisku v bývalém Československu. Četné jsou Německu nepřátelské hlasy tisku, články a projevy, překypující nenávisí, v obou nejdůležitějších legionářských orgánech, „Československý legionář“ a „Legie“ v letech 1919—1938. Jakožto preferované kasty, sežalované jednou do sedla systémem od počátku zkorumpovaným, bylo legionářům snadno

zmocnit se i uvnitř vlastního českého národa klíčových postavení a dostat do rukou jednu mocenskou posíci za druhou. Byly zavedeny četné, více méně otevřené, styky s nejrůznějšími českými svazy a bylo jich stále používáno k propagačnímu působení ve prospěch legionářské myšlenky a legionářského ducha.

Taková zvlášť zhoubná pracovní dohoda byla na př. m. j. se »Svazem československých učitelů«,

který byl pod vlivem Benešovy strany. Na hlavním zasedání Legionářské obce v r. 1936 prohlásil mluvčí svazu učitelů Roupec:

„Učitelstvo bude ve školách mládeži očkovať ducha legionářů.“ Z tohoto příkladu možno poznati, že legionáři nebyli ochotni spokojit se se svým zážitkem z legií a tradicí z toho vyplývající, nýbrž že se pokoušeli v Němcům nepřátelským duchu, který jim přišel do krve, vychovávat mládež svého národa, která na to neměla ani osobní vzpomínku. Jakožto páté nové československé armády

dovedli legionáři obsaditi všechna důležitá vojenská místa

a systematicky vyřadit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrní své přísaze v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legii. V československé armádě byli ze:

legionářů	
4 armádních generálů	4
28 divizních generálů	27
76 brigádních generálů	69
104 plukovníků pěchoty	104
46 plukovníků dělostřelctva	39
13 plukovníků letectva	10

V ministerstvu národní obrany, v generálním štábu, u četnictva a policie, v zahraničním ministerstvu a u četných jiných státních a správních úřadů bylo tomu podobně. Takové jednostranné obsazování vedoucích míst nabylo brzy pro český národ největšího sociologického dosahu. Došlo k nepřírozenému vytvoření nové společenské vrstvy, která bez předpokladu vzdělání a chování dosáhla významu politického stavu ve státě a jakožto malá menšina terorisovala ve všech státních úřadech, avšak také v hospodářství, většinu daleko schopnějších a slušnějších příslušníků českého národa. Legionář se tak stal zákonem preferovaným vyšinelcem politického, vojenského a hospodářského života.

Udalo se však ještě něco dalšího:

Aby bylo nahrazen nedostatek nezbytného předběžného vzdělání a umožněn co nejrychlejší postup legionářům, vydávala česká vláda od r. 1920 t. zv. legionářské zákony, kterými mělo být zajištěno suverenní, ba dokonce monopolní, postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku. Důsledky těchto groteskních zákonů jsou v historii států jedinečné. Znamenají téměř to nejasaociálnější, co kdy vzniklo v zákonodárství evropských států. Avšak vzpomene-li si, že na př. legionáři v 36. roce života měli 34 započítaných služebních let, pak je tento příklad dosti přesvědčující, aby bylo možno změřit, jak velká byla nenávisť masy českého národa k tomuto protekcionismu zákonem sankcionovanému.

Legionářská obec představovala však také velkou hospodářskou moc, které teroristicky využívala na poli sociálně a hospodářsko-politickém.

S uloupeným ruským zlatým pokladem byla založena Legiobanka

s četnými pobočkami a záložna, aby bylo na poli peněžnictví dosaženo autarkie a aby byly finančně podloženy legionářské vlivy. Legionáři měli největší podíl na státním obchodu s tabákem až dolů k obsazování nejmenších trafik, na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a výrobě střelného prachu, na jiných hospodářských podnicích a konečně na t. zv. pozemkové reformě. Nejvyšší funkce těchto podniků byly, až na mizivě nepatrné výjimky, v jejich rukou. Z toho vysvítá, že snahy legionářských svazů nebyly jen asociální, nýbrž v nejhorším smyslu kapitalistické a tím namířeny i proti zájmům celku českého národa.

Domníváme-li se, že svaz s takovým politickým a duchovním zaměřením a stanoviskem zmizel na konci r. 1938 a ustoupil s jeviště, pak se mýlíme. Legionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř úplně do záhuby a že 1. října 1938, resp. 15. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby, v níčem se však také nezměnili a i po těchto pro český národ tak významných politických událostech úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech.

Zůstali nesmiřitelní a nepoučitelní a jsou lidé věčně včerejší, kteří prostě nechťejí mír.

Tak čteme na př. 5. října 1938 v časopisu „Legie“: „Ztratili jsme území, které nám přišlo k srdci. Ztratili jsme iluze. Kdo ztratil iluze, získává rozvahou. Jdeme do budoucnosti se vzpřímenou hlavou a s odvahou, kterou nic nezlomí, s vědomím, že také náš den přijde.“

Dne 26. dubna 1939, to jest po zřízení Protektorátu, vytvořil vý-

konný výbor Národního souručenství „Národní sjednocení legionářů“ pod vedením legionáře Slívy. Bylo to sjednocení všech legionářských svazů dřívější doby. Sotva byla vytvořena nová forma, pocíťujeme ihned vliv starých legionářů na „nový“ politický život českého národa. V tajném obežníku se vymezuje „nové“ stanovisko.

„Pro nás legionáře musí být rozhodujícím a směrdatným, že se dobře zařadíme do národní práce, ať bude organisována tak či onak. Čím dříve zorganizujeme své ideové sjednocení, tím dříve a úspěšněji se uplatníme v národním životě i v jeho nové formě.“

Tak tomu též bylo. Legionář plk. Drgač, dnes v zářaři, obžalován pro velezradu, se stal generálním tajemníkem Národního souručenství. Tak byl také za nových poměrů na nejlivnějších místech legionář. Legionáři vybudovali vlastní zpravodajskou službu, obsadili četná místa vedoucích v krajských, okresních a místních organisacích, jakož i v odnožích Národního souručenství a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech zčásti ve vedoucím postavení.

Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet přípisů z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání,

všechny se základní tendencí „většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů, štítící se světa, a kdyby byl učiněn konec protekcionismu hospodářství!“

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státní policejním rozpuštěním legionářských svazů nezánikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme, že pokračují ještě dnes ve své činnosti, světa se štítící, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách étheru ve spojení s nepřátelským rozhlaselem, známé jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovati v práci, nebude žádná konstruktivní spolupráce s říši.

Jejich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého národa nesmí a nemůže však býti pocíťováno jako pronásledování českého vlastenečtí.

Je naprosto nesprávné, jestliže se v jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenečtí. Myslím, že jsem dostatečně dokázal chování a stanovisko českých legionářů, Němcům nepřátelské a asociální, abych mohl konstatovat, že pro nás neznamená odmítnutí legionářství totéž, jako odmítnutí a pronásledování opravdu českého národního eiténí.

Českou legionářskou myšlenku možno jistě považovati za výraz vystupňovaného nacionalismu, ovšem jen v době, kdy nebezpečný dějinný obraz Palackého a these Masarykova a Benešovy, zkonstruované v politicky vzduchoprázdňém prostoru, ovládaly český národ a byly jim vyznávány.

Doba, která v boji Čechů proti Německu viděla osudové poslání tohoto národa, již definitivně minula.

Z tohoto mythu vznikla v r. 1918 Československá republika. Tento stát se však musel rozpadnout, protože idea byla nesprávná. Dnes je nejvyšší na čase, aby vedoucí kruhy — jak to ostatně již učinily široké vrstvy českého národa — uznaly, do jaké míry byla epocha 1918 až 1939 chybňým vývojem a vedla téměř k zániku českého národa. V oněch českých kruzích musí se také uznat, že tento chybňý vývoj byl napraven teprve zásahem Vůdcovým ve prospěch organického řešení, osvědčeného historickými příklady.

Jestliže nás nyní stále ujišťují, že český národ přizpůsobuje své vnitřní smýšlení ve svých nejširších kruzích této přirozené vnější opravě historie, pak v důsledku toho nemůže v novém českém vlastenečtí být již žádného místa pro duchovní základny někdejšího chybňého vývoje. Legionářství hodnotíme jakožto kazimíra nového vývoje, a to nikoli v hořké vzpomínce na někdejšího protivníka ze světové války, nýbrž pro dokázané a proklamované pokračování legionářské ideologie v Protektorátě!

Tyto řádky byly napsány nikoli proto, aby byly jítřeny staré rány, nýbrž proto, aby vedení českého národa poznalo, proč legionáři jsou neštěstím Čechů a že tomu tak jest. Protože jakožto věční podněcovatelé neklidu v zájmu zcela nesmyslné věci, která již nikdy nebude mít cenu a platnost, ruší nadecházející mír v nové říši a nové Evropě. Z tohoto důvodu se stali pro veskeru budoucnost neúnosnými.

Gen. Bergonzoli nebyl zajat

(Pův. telefon. zpráva A-Zetu)

If-Berlin 10. ledna. Britské vrchní velitelství v Káhiře tvrdilo po dobytí Bardie, že vrchní velitel italský v Bardii generál Bergonzoli je mezi zajatci. Nyní muselo britské vrchní velitelství konstatovat, že šlo o omyl a že generál Bergonzoli byl zaměněn s jiným. Generál Bergonzoli nebyl zajat, nýbrž se mu podařilo uniknouti.

18

Státní tajemník K. H. Frank : K otázce čs. legionářů

(Dokoneání se str. 1.)

ně obtížné situaci — české legionářské velení musilo za ruského procesu rozkladu spatřovat svůj nejnaléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimořádných prostředků a metod. Není však možno zvlášť zkrášlovati nebo dokonce idealisovati ony metody bezectnosti a proradnosti, jichž čeští legionáři dokazatelně používali, při čemž využívali vnitřních zmatků v Rusku, Porušené smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zločinných činů čistě kriminálního rázu, nesmírné plnění ruské země, bezpříkladné surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích německé národní příslušnosti provázely legii při tomto „hrdinném tažení“.

„Nemohu přežít hanbu, která postihla naši armádu řadou činů bezuzdných fanatických demagogů. Zabili v nás to nejlepší: naši čeští.“ S těmito slovy ve svém dopise na rozloučenou skončil český legionář plukovník Švec sebevraždou.

Tak napsal první ministr války Česko-Slovenské republiky, V. Klobáč, 14. června 1919 ve svém poselství k legiím:

„Stojíte zde velcí před obdivujícím světem, protože vaše činy se staly legendou a všechny hrdinské skutky, jež kdy lidé provedli, jste vy daleko překonali, od dob Herodotových až do dnešního dne. Co před vámi jsou všechna ta jména, o kterých se mluví v učebnicích? K nadlidskému hrdinství se pojí ještě div organizace, praktické použití umění, vše zdolávající inteligence, neotřesitelná síla a neúnavná, plodná práce...“

„Po svém návratu do vlasti budete spolupracovníky a učitelé nové epochy, nového života, učitelé práce a organizace, avšak hlavně učitelé oněch hrdinných citů, které z národa činí neotřesitelný pilíř svobody.“

A Edvard Beneš přinesl ve své knize „Světová válka a naše revoluce“ toto příznačné zhodnocení činů české legie:

„Zvláštního uznání zaslouží vědecká, finanční a kulturní práce

z sotva tři procenta celkového počtu národa, byly tedy mizivou menšinou. Jejich možnosti působnosti a vlivu měly naproti tomu se zřetelem k jejich metodám teroru největší dosah. Byly nositeli česko-slovenské státní ideje, určovaly vnitřní i zahraniční politiku Masarykova a Benešova státu. Všem společně bylo nepřátelství k Němcům. U jedněch bylo podmíněno stanoviskem světové názorovým, u jiných nacioálním. K Němcům ve státně zaujímal nejostřejší bojovné stanovisko a tak zv. hranicáři zvlášť trýznili sudetské Němce. Je-li se zřetelem na programatické nepřátelství legionářských organizací k Němcům ještě třeba zvláštního důkazu, pak je to ten, že

Beneš sám byl členem Legionářské obce. Vedoucí činitelé tohoto svazu byli zároveň exponovaní politikové Benešovy strany (J. Patejdl, David atd.). Společným bylo dále legionářům všech odstínů bezohledné zneužívání a vykořisťování státu a jeho hmotných statků.

Rozmanitých mezinárodních vztahů legionářské obce bylo trvale využívano k akcím Německu nepřátelským. Legionářský tisk za vedení člena mafie a legionáře Lva Sychravy byl hlavním ohniskem Německu nepřátelského štvavého tisku v bývalém Česko-Slovensku. Na hlavním zasedání Legionářské obce v r. 1936 prohlásil mluvčí Svazu učitelů Roupec: „Učitelstvo bude ve školách mládeži očekávat ducha legionářů.“ Z tohoto příkladu možno poznati, že legionáři nebvii ochotni spokojit se se svým zážitkem z legií a tradicí z toho vyplývajcí, nýbrž že se pokoušeli v Němcům nepřátelském duchu, který jim přešel do krve, vychovávat mládež svého národa, která na to neměla ani osobní vzpomínku. Jakožto páteř nově česko-slovenské armády dovedli legionáři obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyradit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrni své přísaze v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legiím. V Československé armádě byli ze

4 armádních generálů	4 legionáři
28 divisních generálů	27 „
76 brigádních generálů	69 „

asociační, nýbrž v nehorším smyslu kapitalistické a tím namířeny i proti zájmům celku českého národa.

Domníváme-li se, že svaz s takovým politickým a duchovním zaměřením a stanoviskem zmizel na konci r. 1938 a ustoupil a jevíště, pak se mýlíme. Legionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř úplně do záhuby a že 1. října 1938, resp. 15. března 1939 naprosto ztroskotali.

Neporozuměli znamení doby, v níčem se však také nezměnili a i po těchto pro český národ tak významných politických událostech úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech. Zůstali nesmířitelní a nepoučitelní a jsou lidé věčně věčejší, kteří prostě nechtějí mir.

Legionář plk. Drgač, dnes v žaláři, obžalován pro velezradu, se stal generálním tajemníkem Národního souručenství. Tak byl také za nových poměrů na nejvlivnějším místě legionář.

Legionáři vybudovali vlastní zpravočejskou službu, obsadili četná místa vedoucích v krajských, okresních a místních organizacích, jakož i v odnožích Národního souručenství a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech z části ve vedoucím postavení.

Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet píšpisů z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání,

všechny se základní tendencí „většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů, štítící se světla i kdyby byl učiněn konec protekčnímu hospodářství!“

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů.

Jejich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého národa nesmí a nemůže však býti pocifováno jako pronásledování českého vlastenců.

„Stojíte zde velcí před obdivujícím světem, protože vaše činy se staly legendou a všechny hrdinské skutky, jež kdy lidé provedli, jste vy daleko překonali, od dob Herodotových až do dnešního dne. Co před vámi jsou všechna ta jména, o kterých se mluví v učebnicích? K nadlidskému hrdinství se pojiť ještě div organisace, praktické použití umění, vše zdolávající intelligence, neotřesitelná síla a neúnavná, plodná práce ...

„Po svém návratu do vlasti budete spolupracovníky a učiteli nové epochy, nového života, učitelé práce a organisace, avšak hlavně učitelé oněch hrdinných citů, které z národa činí neotřesitelný pilír svobody.“

A Edvard Beneš přinesl ve své knize „Světová válka a naše revoluce“ toto příznačné zhodnocení činní české legie:

„Zvláštního uznání zasluží vědecká, finanční a kulturní práce naší sibiřské armády. V ní projevil se, jak věřím, nejlépe genius naší rasy.“

Více „hrdinství“ jistě ještě nikdy v dějinách nezkonstruovali politikové a neobehali tím sebe a svůj národ, než oni čeští politikové, kteří po návratu „hrdinů“ do vlasti i nadále falšovali dějiny, když

Zborov se 150 mrtvými a pohřešovanými a potyčku předních hlídek u Bachmače přebásnili na vítězné velké bitvy a po dvacet let tím zaslepvali českou mládež.

Z nedostatku nosné státní idee bývalého Česko-Slovenska stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavateli idee, která byla novému státu vložena do kolébky, jakožto protiněmecká koncepce.

Je ostatně zajímavé zjištění, že tato metoda dožívá se dnes opět vzkríšení Českých legionářů v zahraničí. Denně bylo lze v anglickém rozhlase slyšet o „hrdinných bojích“ československých legionářů ve Francii a počet německých letadel sestřelených českými letci vzrůstal podle známých tendencí zpráv do obrovských rozměrů.

Ve skutečnosti víme, že jako i. zv. armáda je dnes, jako tehdy, neukázněnou šlapou, která vzájemně proti sobě bojuje; s operetní figurkou „nejvyššího velitele“ v čele, ještě nikdy řádně nezasažení do boje a vojensky naprosto bezvýznamní, slaví vítěství jen ústy.

V poměru k celkovému počtu českého národa činily všechny tyto sva-

ženy k akcím Německu nepřátelským. Legionářský tisk za vedení člena mafie a legionáře Lva Sychravy byl hlavním ohniskem Německu nepřátelského štvavého tisku v bývalém Česko-Slovensku. Na hlavním zasedání Legionářské obce v r. 1936 prohlásil mluvčí Svazu učitelů Roupec: „Učitelstvo bude ve školách mládeži očkovat ducha legionářů.“ Z tohoto příkladu možno poznati, že legionáři nebili ochotni spokojit se se svým zážitkem z legií a tradicí z toho vyplývající, nýbrž že se pokoušeli v Němcům nepřátelským duchu, který jim přešel do krve, vychovávat mládež svého národa, která na to neměla ani osobní vzpomínku. Jakožto páté nově česko-slovenské armády dovedli legionáři obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyradit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrni své přísaze v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legiím. V Československé armádě byli ze

4 armádních generálů	4 legionáři
28 divísních generálů	27 „
76 brigádních generálů	69 „
104 plukovníků pěchoty	104 „
46 pluk. dělostřelectva	39 „
13 plukovníků letectva	10 „

V ministerstvu národní obrany, v generálním štábu, v četnictva a policie, v zahraničním ministerstvu a u četných jiných státních a správních úřadů bylo tomu podobně.

Aby byl nahrazen nedostatek nezbytného předběžného vzdělání a umožněn co nejrychlejší postup legionářům, vydávala česká vláda od r. 1920 tak zv. legionářské zákony, kterými mělo být zajištěno suverenní, ba dokonce monopolní postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku. Důsledky těchto groteskních zákonů jsou v historii států jedinečné. Znamenají téměř to nejasnější, co kdy vzniklo v zákonodárství evropských států. Avšak vzpomeneme-li si, že na př.

legionáři v 36. roce života měli 34 započítaných služebních let, pak je tento příklad dosti přesvědčující, aby bylo možno změřit, jak velká byla nenávisť masy českého národa k tomuto protekcionismu, zákonem sankcionovanému.

Legionářská obec představovala však také velkou hospodářskou moc, které teroristicky využívala na poli sociálně a hospodářsko-politickém. S uloupeným ruským zlatým pokladem byla založena Legiobanka s četnými pobočkami a záložna, aby bylo na poli peněžnictví dosaženo autarkie a aby byly finančně podloženy legionářské vlády. Legionáři měli největší podíl na státním obchodu tabákem až dolů k obsazování nejmenších trafik, na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a výrobě stříelného prachu, na jiných hospodářských podnikcích a konečně na tak zv. rozemkové reformě. Nejvyšší funkce těchto podniků byly, až na mizivé nepatrné výjimky, v jejich rukou. Z toho vysvítá, že snahy legionářských svazů nebyly jen

proznázorováno, protože vzhledem k zániku Národního soukraseni a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech z částí ve vedoucím postavení.

Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet přepisů z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání,

všechny se základní tendencí „většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů, štitící se světa i kdyby byl učiněn konec protekcionismu hospodářství“

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů.

Jejich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého národa nesmí a nemůže však býti pocífováno j-ko pronásledování českého vlastenectví.

Je naprosto nesprávné, jestliže se v jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenectví. Myslim, že jsem dostatečně dokázal chování a stanovisko českých legionářů Němcům nepřátelské a asociální, abych mohl konstatovat, že pro nás neznamená odmítnutí legionářství totéž jako odmítnutí a pronásledování opravdu českého národního citění.

Dnes jest nejvýše na čase, aby vedoucí kruhy – jak to ostatně již učinily široké vrstvy českého národa – poznaly, do jaké míry byla epocha 1918 až 1939 chybným vývojem a vedla téměř k zániku českého národa.

V oněch českých kruzích musí se také uznat, že tento chybný vývoj byl napraven teprve zásahem Vůdcovým ve prospěch organického řešení, osvědčeného historickými příklady.

Jestliže nás nyní stále ujišťují, že český národ přizpůsobuje své vnitřní smýšlení ve svých nejšířších kruzích této přirozené vnější opravě historie, pak v důsledku toho nemůže v novém českém vlastenectví býti již žádné místo pro duchovní základy někdejšího chybného vývoje. Legionářství hodnotíme jakožto kazimíra nového vývoje, a to nikoli v hořké vzpomínce na někdejšího protivníka ze světové války nýbrž pro dokázané a proklamované pokračování legionářské ideologie v Protektorátě!

Tyto řádky byly napsány nikoli proto, aby byly jitrény staré rány, nýbrž proto, aby vedení českého národa poznalo, proč legionáři jsou neštěstím Čechů a že tomu tak jest. Protože jakožto věční podněcovatelé neklidu v zájmu zcela nesmyslné věci, která již nikdy nebude mít cenu ž platnost, ruší nadcházející mir v nové říši a nové Evropě. Z tohoto důvodu se stali pro veškeru budoucnost neúnosnými.

Otázka bývalých čsl. legionářů.

V lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren« uveřejňuje SS-Gruppenführer státní tajemník K. H. Frank článek o německém stanovisku k otázce býv. čs. legionářů. Vytyčuje německé stanovisko k legionářskému problému a dokazuje, že v nové Německé Říši pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, není ani v zájmu českého národa již místa.

Z nedostatku nosné státní ideje býv. Česko-Slovenska stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavateli ideje, která byla novému státu vložena do kolébky jakožto protiněmecká koncepce. Táž metoda dožívá se dnes opět vzkříšení českých legionářů v zahraničí. Ve skutečnosti víme, že tato t. zv. armáda, je dnes, jako tehdy neukázněnou tlupou, která vzájemně proti sobě bojuje.

V nově založené Česko-Slovenské republice se vytvořily nejrůznější legionářské organizace. Význam měla pouze Československá obec legionářská. Vedoucí činitelé tohoto svazu byli zároveň exponovaní politikové Benešovy strany. Byly zavedeny četné, více méně otevřené styky s nejrůznějšími českými svazy, zejména s býv. Svazem československých učitelů, který byl pod vlivem Benešovy strany.

Legionáři dovedli obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyřadit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrni své přísaze v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legii. V býv. československé armádě byli 4 armádní generálové — 4 legionáři, 28 divisních generálů — 27 legionářů, 76 brigádních generálů — 69 legionářů, 104 plukovníků pěchoty — 104 legionářů, 46 plukovníků dělostřelectva — 39 legionářů, 13 plukovníků letectva — 10 legionářů.

Ale i v jiných oborech nastalo jednostranné obsazování míst legionáři. Došlo k nepřirozenému vytvoření nové společenské vrstvy, která bez předpokladu vzdělání a chování dosáhla významu politického stavu v státě a jakožto malá menšina terorisovala ve všech státních úřadech i v hospodářství většinu daleko schopnějších a slušnějších příslušníků českého národa.

Tak zvanými legionářskými zákony od roku 1920 vydávanými, mělo býti zařazeno svrchované, ba dokonce monopolní postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku.

Legionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř do záhuby a že 1. října 1938 resp. 16. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby v němž se však také nezměnili a i po těchto, pro český národ tak významných politických událostech, úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech.

Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet přípisů z kruhů českého obyvatelstva, v nichž se projevuje základní tendence, že většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec protékánímu hospodářství. Dnes je nevyš na čase, aby vedoucí kruhy, jako to ostatně již učinily široké vrstvy českého národa, doznaly, do jaké míry byla epocha 1918—1939 chybným vývojem a vedla téměř k zániku českého národa. V oněch českých kruzích musí se také uznati, že tento chybný vývoj byl napraven teprve zásahem Vůdcovým ve prospěch Organického řešení, osvědčeného historickými příklady.

Tak zvanými legionářskými zákony od roku 1920 vydávanými, mělo býti zajištěno svrchované, ba dokonce monopolní postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku.

Legionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř do záhuby a že 1. října 1938 resp. 16. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby v ničem se však také nezměnili a i po těchto, pro český národ tak významných politických událostech, úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech.

19a

Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet přípisů z kruhů českého občanstva, v nichž se projevuje základní tendence, že většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec protekčnímu hospodářství. Dnes je nevyš na čas, aby vedoucí kruhy, jako to ostatně již učinily široké vrstvy českého národa, doznaly, do jaké míry byla epocha 1918—1939 chybným vývojem a vedla téměř k zániku českého národa. V oněch českých kruzích musí se také uznati, že tento chybný vývoj byl napraven teprve zásahem Vůdcovým ve prospěch Organického řešení, osvědčeného historickými příklady.

*

R. Veškerý český tisk zabývá se tímto článkem státního tajemníka K. H. Franka a z projevů vysvítá, že vývody ty spočívají na správném postřehu a hodnocení skutečností, zejména, že dr. Beneš, který v českém národě nebyl nikdy oblíben, měl své nejvěrnější stoupence v řadách legionářů, které dovedl dobře zaopatřit.

V českém národě projevovala se už dávno nespokojenost s přednostním právem a výhodami, jichž se dostávalo legionářům, zvláště těm, kteří byli ochotnými vykonavateli přání dr. Beneše. Velká část příslušníků legií, kteří uvěřili heslům a vrátili se do vlasti, nečinila si nárok na zvláštní odměny a výsadní postavení. Vykonal, co tehdy se domnívali, že pokládají za správné, a šli opět za svým dřívějším povoláním. Měli na mysli slova, jež o něco později vyřkl ministr dr. Rašín: »Za práci pro vlast se neplatí!«

Zvláště čeští zemědělci, kteří byli příslušníky legií, hned po návratu do vlasti odešli ke svým pluhům a k hroudě, nečekajíce a nežadajíce žádné odměny, ani si nečinili nároků na přednostní postavení. V převážné většině nesohlasili s ideologií, uplatňovanou vedením býv. ČOL, a proto také proti němu vzniklo odštěpné hnutí, které ovšem bylo trnem v očích stoupenců Benešových.

V zemědělských kruzích také nejdříve se projevil střízlivý názor na nové skutečnosti, jež nastaly po velkých převratech v letech 1938 a 1939 v českomoravském prostoru. Uvědomily si, že Čechy a Morava se vrátily do rámce Německé Říše nejen hospodářsky, nýbrž také politicky i duchovně a že uvnitř tohoto rámce není místa pro to, co bylo velmi často právě z těchto kruhů označováno za legionářskou legendu. r.

LIDOVÉ NOVINY

NEDELE 12. LEDNA 1941 RÁNO

LIST NÁRODNÍHO SOURUČENSTVÍ

Neodkladný problém

lz - Brno 11. ledna

Způsobem ve svrchované míře závažným, projevivším se již na první pohled umístěním a grafickou úpravou článku nehledě k pregnančnosti jeho vývodů, postavil nám před oči list Der Neue Tag naprostou neodkladnost řešení otázky legionářské. Jestliže státní tajemník K. H. Frank, jehož obsáhla stať na toto téma v lednovém čísle časopisu Böhmen und Mähren tvoří páteř článku Der Neue Tag, dospěl po podrobném rozboru této otázky k závěru, že legionáři se stali pro veškerou budoucnost neúnosnými, pak zajisté je to zjištění, jež žádným způsobem nemůže přejít ani český národ ani jeho vůdčí činitelé. Státní tajemník K. H. Frank uvádí v této souvislosti, že svou stať napsal nikoliv proto, aby byly jitrány staré rány, nýbrž z toho důvodu, aby vedení českého národa poznalo, proč legionáři jsou neštěstím Čechů jakožto věční podněcovatelé neklidu v zájmu zcela nesmyslné věci, která již nikdy nebude mít cenu a platnost. Slova řečená s místa tak významného způsobem tak jednoznačným nenechávají nejmenších pochybností, že Říše, ztělesněná svými úředními představiteli a tiskem, spatřuje v řešení legionářských věcí jednu z kardinálních otázek Protektorátu. Z obsahu článků v listech Böhmen und Mähren a Der Neue Tag vyplývá zcela zřejmá, že právě tato otázka je považována za kámen úrazu a za překážku, stojící v cestě »manželství z rozumu«, jak velmi realisticky definoval vládní rada W. Wolfram von Wolmar před dvěma týdny na tomto místě nynějši vývojové stadium českoněmeckého poměru. Je pak zajisté úkol českého národa, aby překážky odstranil, neboť na něm záleží, aby šel touto cestou, již mu vytýčily nemenné skutečnosti, a aby jí šel rychle, velmi rychle, má-li včas a vůbec dospět k cíli, jimž je zabezpečení klidného a zdravého rozvoje národního v rámci Velkoněmecké říše a skrze ni v nově Evropě.

Domníváme se, že ze staťi státního tajemníka K. H. Franka můžeme vyvodit zjištění, že jeho naprostou záporné stanovisko nezasaahuje osobně řešení, buďalé. Jestliže, bez

Němečtí letci nad Středozezemním mořem

Dvě jednotky nepřátelského loďstva zasaženy

ČTK - Berlín 11. ledna

Vrchní velitelství branné moci oznamuje: Jedna naše ponorka, z jejíhož podniky byly částečné výsledky již oznámeny, potopila na své poslední dálkové plavbě celkem 25.300 brt. Tim zničila tato ponorka, které velí korvetní kapitán Hans Corret von Stockhausen, celkem 101.530 brt nepřátelského obchodního loďního prostoru a vedle toho ozbrojenou nepřátelskou obchodní loď o 8000 brt tak poškodila, že dlužno počítati určité s její zkázou.

Naše letectvo konalo i večera ozbrojený průzkum a pokračovalo v zaminování anglických přístavů.

Pokus nepřátelských stíhaček a nepřátelských letadel bombardovacích podniknout za

dne nálet na obsazené francouzské území, byl odražen protiletadlovým dělostřelctvem a stíhačkami dříve, nežli nepřítel dosáhl vůbec nějakého úspěchu. Naše stíhačky sestřelily dvě nepřátelská letadla. Protiletadlové dělostřelctvo jich sestřelilo šest.

Německé svazy letecké zasažily dne 10. ledna po prvé do boje ve středozemském prostoru. Podařilo se jim při tom dosáhnout několika zásahů na dvě jednotky válečného loďstva, mezi nimi na mateřskou letadlovou loď.

V noci na 11. ledna útočily silné svazy našeho letectva s dobrým úspěchem na cíle v jižní Anglii. Pumové zásahy způsobily zvláště v Portsmouthu rozsáhlé požáry.

Z náletu proti nepříteli se nevrátilo šest našich letadel.

Češi a nové uspořádání Evropy

Rozhovor se státním prezidentem dr. Háchou

ČTK - Praha 11. ledna

Berlínská korespondence »Welt-Pressedienst« uveřejňuje rozhovor svého šéfredaktora dr. Waltera Hagemanna se státním prezidentem dr. Háchou, v němž pan prezident odpověděl na různé otázky, týkající se dnešní situace českého národa a jeho stanoviska k novému uspořádání evropského kontinentu. Uvádíme jednotlivé otázky, jež berlínský novinář státnímu prezidentu dr. Háchovi předložil, a odpovědi pana presidenta na tyto otázky:

Pro menší národ je vždy velmi výhodné, může-li se hospodářsky uplatnit ve velkém prostoru. To platí obzvláště pro národ český, který dokázal již po dlouhá desetiletí, že může svými dělníky, hospodáři, techniky a vědci soupeřit s kterýmkoli národem jiným. Myšlenka jednotného evropského hospodářského prostoru je proto pro český lid, pro jeho inteligenci i dělnictvo velmi prospěšná.

Jaká je v nynější době, tedy za výjimečných válečných podmínek, situace českého hospodářství a jak se projevuje jeho včlenění do německé celni unie?

Dominiváme si, že se stati státního tajemníka K. H. Franka můžeme vyvodit zjištění, že jeho naprosto záporné stanovisko nezasa- huje osobně všechny bývalé legionáře bez výjimky, neboť ostří těchto vyvodů, pokud se neobírají zásadními věcmi historického rázu, nýbrž aktualitami a problémy pří- tomnosti, stihá především onu složku legio- nářskou, již se klade za vinu vedle nepouči- telnosti a záměrné protiněmecké stanovis- ka zejména její sociálnosti. Do této kategorie tedy jistě nepatří ti početní bývalí legio- náři, kteří se po světové válce vrátili zase ke svým dřívějším občanským zaměstnáním, k pluhům, do dílen řemeslných i továrních a nikdy nečinili mimořádných nároků ani neměli politických ambicí, věnující se opět jen své práci a skromnému údělu. Byli by- chom arci neupřímnými sami k sobě, kdy- bychom si nechтели v této souvislosti přiznat, že také v bývalém státě přes různá důrazná tlumítka nejednou se ozvala i hlasité slova nespokojenosti a nesouhlasu veřejnosti s prakti- a metodami oně legionářské slož- ky, jež si dovedla vytvořit politické, mo- cenenské, hospodářské i osobní pozice, které svou závažností a výhodami nebyly v oprá- vřeném poměru k zásluhám a početnosti. Tak nemůže být zapomenut ostrý spor, jež právě s onou skupinou měl dr. Alois Rašín těsně před svou předčasnou smrtí, v bývalé armádě vyvolávala dvojí osobní praxe mnoho hořkostí postižených, stejně i ve všech státních úřadech. Nejednou se v čes- kém tisku vyskytly rekriminace na adresu oně skupiny, jež se dala do vleku nebláhého politického systému a skutečně se projevo- vala jako velmi málo sociální: při svých enormních příjmech nečinila nic pro zlepšení existenčních poměrů těch drobných bývalých druhů, kteří těžce táhli dál životní káru, umírali namnoze v bídě, nemoci nebo končili sebevraždou. Jestliže státní tajemník K. H. Frank se obrací proti této skupině, jež před- stavovala velkou hospodářskou moc na poli sociálním a hospodářsko-politickém, nelze nijak oponovat, neboť jeho výtky se opírají o skutečnosti obecně známé každému, kdo nahlédl za kulisy bývalého státu, zejména jeho financí a velkého průmyslu. Rovněž obsáhlé a konkrétní výtky proti čosavadní politické činnosti této skupiny, nezměněné nepřátelsky zaujaté proti Říši, jsou tak vá- žného rázu, že činí zřejmou nutnost pronikavé nápravy.

Kdo chce a dovede uvažovat o těchto vě- ch s hlediska neosobního a cele zaměřeného jediné k životným zájmům celého českého ná- roda, ten si okamžitě ujashuje po přečtení projevu státního tajemníka K. H. Franka v listu Böhmen und Mähren a nař navazu- jícího článku v deníku Der Neue Tag ze čtvrtka 9. ledna, že tu vyvstal problém na- prosto neodkladný. Je nutno nalézt proň řešení rychlé a úplné již z důvodů čistě rozumových. Není-li nám úsloví o reálném myšlení pořad jen omím nešťastným šibo- letem, jakým bývalo plných dvacet let k ne- změrné národní škodě, musíme nyní skuteč- ně reálně přistoupit k problému, jenž jinak hrozí stát se osudným kamenem úrazu. Vý-

skylný novinář státnímu presidentu dr. Há- chovi předložil, a odpovídal pana presidenta na tyto otázky:

Anglie vede svou válku nejen proti ně- meckému národu, nýbrž i proti jakému- koli organickému novému uspořádání evropského kontinentu. Jeví se příznaky, že český národ chápe dnešní situaci a že si je vědom své dřívější závislosti na zá- padních ideách?

Český národ svým počtem patří mezi evropské národy střední velikosti. Vzhledem ke svému usidlení ve střední Evropě nepřij- mal český lid myšlenkové popudy a podněty od ostatních evropských národů, mezi jiným též od národů západoevropských, při čemž daleko nejmilnějším vlivem působil sousední národ německý. Tyto popudy a podněty si však český národ zpracovával podle své po- třeba i podle své národní povahy.

Český lid plně chápe dnešní situaci a je odhodlán, jak již několikráte bylo jeho vůdčí- mi činiteli vysloveno, na novém organickém vybudování evropského kontinentu spolu- pracovat. Věřím pevně, že při této budova- telské práci případně českému lidu význam- ná úloha, úměrná jeho vzdělanosti, houžev- natosti a pili.

Jaká je v nynější době, tedy za výj- mečných válečných podmínek, situace českého hospodářství a jak se projevuje jeho včlenění do německé celní unie?

Je přirozené, že válečná doba přinesla v ně- kterých hospodářských odvětvích našeho ži- vota určitá omezení. To však je zmírňováno rozkvětem jiných hospodářských odvětví, která jsou činna pro válečné účely. Celní unie s Německou říší byla zavedena před necelými třemi měsíci. Nelze proto veškeré důsledky, které z tohoto opatření vyplnou pro české hospodářství, ještě předlédnout. Věřím však, že případné potíže bude možno s pomocí říšských činitelů zládat.

Jak se vyvíjejí sociální poměry, zvláště pokud se týče otázek nezaměstnanosti?

Nezaměstnanost prakticky u nás dnes již neexistuje, alespoň ne v řadách kvalifikova- ného dělnictva, naopak, máme v některých odvětvích hospodářských dokonce citelný ne- dostatek pracovních sil, který zejména u prací, jež jsou prováděny veřejnou sprá- vou, způsobuje nežádoucí zpomalení.

Ve všech opatřeních vlády, která se týkají nejširších vrstev národa, uplatňují se v vzoru Říše hlediska sociální v největší mí-

20a

61567

slovně a pevně ujištění, že odmítnutí legio- nářství neznamená totéž jako odmítnutí opravdu českého národního cítění a že ne- může být pocitováno jako pronásledování českého vlastenectví, vnáší jistě uklidňující

prvek do otázky, na jejímž rozřešení má nyní zájem celý český národ. K řešení musí dojít — to je jasno. Je to kategorický imperativ našeho národního zá- jmu a budoucnosti.

Státní tajemník K. H. Frank

k otázce legionářské

vl - Praha 11. ledna

Český denní tisk je v těchto dnech plně zajišťován nejvyšším článkem státního tajemníka H-Gruppenführera K. H. Franka a, uveřejněným v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren« pod názvem »Irrtum im Grundsätzlichen — Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre« (Omyl v zásadních věcech — německé stanovisko k otázce československých legionářů). Z tohoto článku, jež dnes zároveň komentujeme na úvodním místě listu, uveřejňujeme nejvýznačnější jeho části:

»Ve své řeči, pronesené u příležitosti první manifestace nacionálně-socialistické německé strany dělnické na Staroměstském náměstí v Praze dne 2. prosince 1939, žádal jsem na českém národě a jeho vedení — pokud chce žít šťastně a spokojeně v nové Říši Adolfa Hitlera, máje samosprávu — aby se Čechové ve svém celku osvobodili od dosavadního dějinného mytu, od neplodných iluzí a od známých legionářských ideologií. Protože požadavek úplného osobození od ducha českých legionářů nenalezl až do dneška u části české inteligence očekávané ozvěny, ba naopak, ukazuje se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích českých kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu, chci se v těchto vývodech zabývatí otázkou českých legionářů zásadně, protože tento problém má význam pro utváření poměru Čechů k Říši.

Vytýčuje se tím německé stanovisko k legionářskému problému a dokazuje se, že v nové Německé říši pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, není ani v zájmu českého národa již místa. České legie vznikly za světové války na straně tehdejších nepřátelských mocností, především v Rusku, Francii a Itálii, a skládaly se z příslušníků českých kolonií v zahraničí, jakož i z přeběhliků z rakousko-uherského vojska. Co do počtu byla významná pouze tak zvaná ruská legie, která po skončení války nastoupila svůj návrat přes Sibiř a východní Asii do Česko-Slovenska, které mezitím vzniklo. Česká legenda o osvobození oslavovala toto dvouleté tažení jakožto heroickou anabasi a jakožto důkaz hrdinných sil národa. Četné historické prameny a dokumenty, zprávy soudníků, jejich depiky a poznámky dokazují opak. Přihlédeme-li ke kromobýčejné obtížné situaci — české legionářské vedení musilo za ruského procesu rozkladu spářovat svůj nejnaléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimořádných prostředků a metod. Není však možno zvlášť zkrášlovat nebo dokonce idealisovat ony metody bezctnosti a proradnosti, jichž čeští legionáři dokázatelně používali, při čemž využívali vnitřních zmatků v Rusku. Porušené smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zlomných činů čistě kriminálního rázu, nesmírné plnění ruské země, bezpříkladné surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích německé národní příslušnosti, provádějí legii při tomto »hrdinném tažení«. Nemohu přejít hanbu, která postihla naši armádu řadou činů bezudných faktických demagogů. Zabíli v nás to nejlepší: Naši čest. S těmito slovy ve svém dopise na rozloučenou skončil český legioňář, plukovník Švec sebevraždou.

V nově založené česko-slovenské republice se vytvořily nejružnější legionářské organizace. Význam měla pouze »Československá obec legionářská«. Byla shromážděním téměř 90 procent všech organizovaných bývalých legionářů. Vedle ní existovalo ještě dal-

ších devět legionářských organizací. V poměru k celkovému počtu českého národa činily všechny tyto svazy sotva tři procenta celkového počtu národa, byly tedy mizivou menšinou. Jejich možnosti působnosti a vlivu měly naproti tomu se zřetelem k jejich metodám teroru největší dosah. Byli nositeli československé státní ideje, určořovali vnitřní i zahraniční politiku Masarykova a Benešova státu. Všem společně bylo nepřátelství k Němcům. U jedněch bylo podmíněno stanoviskem světové názorovým, u jiných nacionálním. K Němectvu ve státě zaujímali nejostřejší bojovné stanovisko a tak zvaní hraničáři zvlášť trýznili sudetské Němce. Je-li se zřetelem na programatické nepřátelství legionářských organizací k Němcům eště třeba zvláštního důkazu, pak je to ten, že Beneš sám byl členem legionářské obce. Vedoucí činitelé tohoto svazu byli zároveň exponovaní politikové Benešovy strany (J. Patejdl, David atd.).

Společným bylo dále legionářům všech odstině bezohledné zneužívání a vykořisťování státu a jeho hmotných statků. Rozmanitých mezinárodních vztahů legionářské obce bylo trvale vyuzíváno k akcím Německu nepřátelským. Tím přispěly k otravování mezinárodní atmosféry. Legionářský tisk za vedení člena Maffie a legioňáře Lva Sychravy byl hlavním ohniskem Německu nepřátelského štafvého tisku v bývalém Česko-Slovensku. Četné jsou Německu nepřátelské hlasy tisku, články a projevy, překypující nenávistí, v obou nejdůležitějších legionářských orgánech »Československý legioňář« a »Legie« v letech 1919 až 1938. Jakožto preferovaný kasté, posazené jednou do sedla systémem od počátku zkorumpovaným, byli legionářům snadně zmocniti se i uvnitř vlastního českého národa klíčových postavení a dostati do rukou jednu mocenskou posici za druhou. Byly zavedeny četné, více méně otevřené styky s nejružnějšími českými svazy a bylo jim stále používáno k propagačnickému působení ve prospěch legionářské myšlenky a legionářského ducha. Taková zvlášť zlobná pracovní dohoda byla na příklad mimo jiné se »Svazem československých učitelů«, který byl pod vlivem Benešovy strany. Na hlavním zasedání legionářské obce v roce 1936 prohlásil mluvčí Škval učitelů Roupec: »Učitelstvo bude ve školách mládeži očkovať ducha legionářů.« Z tohoto příkladu možno poznati, že legioňáři nebyli ochotni spojokiti se se svým zájtkem z legií a tradic z toho vyplývajících, nýbrž že se pokoušeli v Němcům nepřátelském duchu, který jim přelšel do krve, vychovávat mládež svého národa, která na to neměla ani osobní vzpomínku. Jakožtopatř nově česko-slovenské armády, dovedli legioňáři obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyřadit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrní své přísaze v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legií. V československé armádě bylo za čtyř armádních generálů — čtyři legioňáři, z 28 divisních generálů 27 legioňářů, z 76 brigádních generálů 69 legioňářů, ze 104 plukovníků pěchoty 104 legioňářů, ze 46 plukovníků dělostřelctva 39 legioňářů, z 13 plukovníků letectva 10 legioňářů. V ministerstvu národní obrany, v generálním štábu, u četnictva a policie, v zahraničním ministerstvu a u četných jiných státních a správních úřadů bylo tomu podobně. Takové jednostranné obsazování vedoucích míst nabylo brzy pro český národ největšího sociologického dosahu.

Došlo k nepírořeznému vytvoření společenské vrstvy, která bez předpokladů vzdělání a chování dosáhla významu politického

stavu ve státě a jakožto malá menšina terorisovala ve všech státních úřadech, avšak také v hospodářství, většinu daleko schopnějších a slušnějších příslušníků českého národa. Legioňář se tak stal zákonem preferovaným vyšinulcem politického, vojenského a hospodářského života. Událo se však ještě něco dalšího. Aby byl nahrazen nedostatek nezbytého předběžného vzdělání a umožněn co nejrychlejší postup legionářům, vydávala česká vláda od roku 1920 tak zvané legionářské zákony, kterými mělo býti zajištěno suverénní, ba dokonce monopolní postavení legioňářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku. Důsledky těchto groteskních zákonů jsou v historii státu jedinečné. Znamenají téměř to nejasociálnější, co kdy vzniklo v zákonodárství evropských států.

Avšak vzpomene-li si, že na příklad legioňáři v 36. roce života měli 34 započítaných služebních let, pak je tento příklad dosti přesvědčující, aby bylo možno změřiti, jak velká byla nenávisť masy českého národa k tomuto protekcionismu, zákonem sankcionovanému. Legioňářská obec představovala však také velkou hospodářskou moc, které teroristicky využívala na poli sociálně a hospodářsko-politickém. S uloupeným ruským zlatým pokladem byla založena Legiobanka s četnými pomockami a záložna, aby bylo na poli peněžnictví dosaženo autarkie a aby byly finančně položeny legionářské vlivy. Legioňáři měli největší podíl na státním obchodu s tabákem, až došlo k obsazování i nejmenších trafik, na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a výrobě střešního prachu, na jiných hospodářských podnicích a konečně na t. zv. pozemkové reformě. Nejvyšší funkce těchto podniků byly, až na mizivě nepatrné výjimky, v jejich rukou. Z toho vysvítá, že snahy legionářských svazů nebyly jen asociální, nýbrž v nejhorším smyslu kapitalistické a tím namířeny i proti zájmům celku českého národa.

Domníváme-li se, že svaz s takovým politickým a duchovním zaměřením a stanoviskem zmizel na konci roku 1938 a ustoupil s jeviště, pak se mýlíme. Legioňáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř úplně do záhuby a že 1. října 1938, resp. 15. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby, v níž se však také nezměnili a i po těchto, pro český národ tak významných politických událostech úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech. Zůstali nesmiřitelní a nepoučitelní a jsou lidé věčně vřeřejší, kteří prostě nechťejí mir. Tak čteme na příklad 5. října v časopisu »Legie«: »Ztratili jsme území, které nám přirostlo k srdci. Ztratili jsme iluze. Kdo ztratil iluze, získává rozvahu. Jdeme do budoucnosti se vzpřímenou hlavou a s odvahou, kterou nic nezlomí, s vědomím, že také nás den přijde.« Dne 26. dubna 1939, to jest po zřízení Protektorátu, vytvořil výkonný výbor Národního souročenství »Národní sjednocení legioňářů« pod vedením legioňáře Slivy. Bylo to sjednocení všech legionářských svazů dřívější doby. Sotva byla vytvořena nová forma, pocitujeme ihned vliv starých legioňářů na »nový« politický život českého národa. V tajemném obězníku se vymezuje »nové stanovisko«. »Pro nás legioňáře musí být rozhodujícím a směrodatným, že se dobře zařadíme do národní práce, abtude organizována tak či onak. Cím dříve zorganizujeme své ideové sjednocení, tím dříve a úspěšněji se uplatíme v národním životě i v jeho nové formě.« Tak tomu též bylo. Legioňář plk. Drgač, dnal v žaláři, obžalován pro velezradu, se stal generálním tajemníkem Národního souročenství. Tak byl také za nových poměrů na nejlivnějším místě legioňář. Legioňáři vybudovali vlastní zpravodajskou službu, obsadili četná místa vedoucích v krajských, okresních a místních organizacích, jakož i v odnožích Národního souročenství a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech, zčásti je vedou-

cím postavení. Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet přípisů z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání, všechny se základní tendencí: »Většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů, štítící se světla, a kdyby byl učiněn konec protekčnímu hospodářství.« Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státně-policejním rozpuštěním legionářských svazů nezanikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ.

Víme, že pokračují ještě dne ve své činnosti, světla se štítící, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy Říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteru ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovat v práci, nebude žádné konstruktivní spolupráce s Říší. Jejich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého národa nesmí a nemůže však býti pocitováno jako pronásledování českého vlastenectví. Jest naprosto nesprávné, jestliže se v jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenectví. Myslím, že jsem dostatečně dokázal chování a stanovisko českých legionářů, Němcům nepřátelské a asociální, abych mohl konstatovat, že pro nás neznamená odmítnutí legionářství totéž, jako odmítnutí a pronásledování opravdu českého národního citění. Českou legionářskou myšlenku možno jistě považovat za výraz vystupňovaného nacionalismu, ovšem jen v době, kdy nebezpečný dějinný obraz Palackého a these Masarykovy a Benešovy, zkonstruované v politicky vzduchoprázdném prostoru, ovládaly český národ a byly jím vyznávány. Doba, která v boji Čechů proti Německu viděla osudové poslání tohoto národa, již definitivně minula. Z tohoto mythu vznikla v roce 1918 česko-slovenská republika. Tento stát se však musil rozpadnout, protože idea byla nesprávná. Dnes je nevyšší na čase, aby vedoucí kruhy — jak to ostatně již učinily širší vrstvy českého národa — znaly, do jaké míry byla epocha 1918—39 chybným vývojem a vedla téměř k zániku českého národa. V oněch českých kruzích musí se také uznat, že tento chybný vývoj byl napraven teprve zásahem Vůdcovým ve prospěch organického řešení, osvědčeného historickými příklady. Jestliže nás nyní stále ujišťují, že český národ přizpůsobuje své vnitřní smýšlení ve svých nejširších kruzích této přirozené vnější opravě historie, pak v důsledku toho nemůže v novém českém vlastenectví být již žádného místa pro duchovní základny někdejšího chybného vývoje.

Legionářství hodnotíme jako kazimíra nového vývoje, a to nikoli v hořké vzpomínce na někdejšího protivníka za světové války, nýbrž pro dokázané a proklamované pokračování legionářské ideologie v Protektorátě! Tyto řádky byly napsány nikoli proto, aby byly jítřeny staré rány, nýbrž proto, aby vedení českého národa poznalo, proč legionáři jsou neštěstím Čechů a že tomu tak jest. Protože jakožto věční podněcovatelé neklidu v zájmu zcela nemyslné věci, která již nikdy nebude mít cenu a platnost, ruší nadcházející mír v nové Říši a v nové Evropě. Z tohoto důvodu se stali pro veškeru budoucnost neúnosnými.

21

O legionářské otázce.

Ohlas článku státního tajemníka K. H. Franka.

Tisk k zásadnímu stanovisku o legionářské otázce v českém životě.

Z ohlasu článku státního tajemníka K. H. Franka o legionářské otázce uvádíme některé hlasy:

DER NEUE TAG:

Máme příliš velikou úctu k opravdovému nacionálnímu citění Čechů, než abychom je zto-
tožňovali s legionářským duchem. Má-li mít na-
cionalismus nějaký smysl, pak v podstatě to
může být jen ten, že nacionálně smýšlející vě-
nuje všechnu svou snahu a úsilí tomu, co jeho
národu prospívá. Kdo si za svůj hlavní cíl volí
štvaní proti Říši, musí vědět, že to může jeho
národu jen uškodit. Musí to být zarytá nepo-
učitelnost nebo vědomý podvod, hrají-li si takoví
lidé na vlastence: případ klasického „velkého
vlastence“ Beneše učinil snad jasno.

LIDOVÉ NOVINY:

Domníváme se, že ze státního tajemní-
ka K. H. Franka můžeme vyvodit zjištění, že
jeho naprosto záporné stanovisko nezasahuje
osobně všechny bývalé legionáře bez výjimky,
neboť ostří těchto vývodů, pokud se neobírají
zásadními věcmi historického rázu, nýbrž aktua-
litami a problémy přítomnosti, stihá především
onu složku legionářskou, již se klade za vinu
vedle nepoučitelnosti a záměrně protiněmecké-
ho stanoviska zejména její asociálnosti. Do této
kategorie tedy jistě nepatří ti početní bývalí le-
gionáři, kteří se po světové válce vrátili zase
ke svým dřívějším občanským povoláním, k plu-
hům, do dílen řemeslných a továrních a nikdy
nečinili mimořádných nároků ani neměli politic-
kých ambicí, věnující se opět jen své práci a
skromnému údelu.

VENKOV:

V českém národě se projevovala už dávno
nespokojenost s přednostním právem a výho-
dami, jichž se dostávalo legionářům, zvláště
těm, kteří byli ochotnými vykonavateli přání dr.
Beneše. Veliká část příslušníků legií, kteří uvě-
řili heslům a vrátili se do vlasti, nečinila si ná-
rok na zvláštní odměny a výsadní postavení.
Vykonali, co se tehdy domnívali, že pokládají za
správné, a šli opět za svým dřívějším povoláním.
Měli na mysli slova, jež o něco později vyřkl mi-
nistr dr. Rašín: „Za práci pro vlast se neplatí!“
Zvláště čeští zemědělci, kteří byli příslušníky
legií, hned po návratu do vlasti odešli ke svým
pluhům a hroudě, nečekajíce a nežadajíce žádné
odměny, ani si nečinili nároků na přednostní
postavení. V převážné většině nesouhlasili s
ideologií, uplatňovanou vedením býv. ČOL., a
proto také vzniklo a proti tomu vzniklo od-
štepné hnutí, které bylo trnem v očích stoupen-
ců Benešových. V zemědělských kruzích také
nejdříve se projevil střízlivý názor na nové sku-
tečnosti, jež nastaly po velkých převratech v le-
tech 1938 a 1939 v českomoravském prostoru.
Uvědomili si, že Čechy a Morava se vrátily do
rámce Německé říše nejen hospodářsky, nýbrž
také politicky a duchovně, a že uvnitř tohoto
rámce není místa pro to, co bylo velmi často
právě z těchto kruhů označováno za legionář-
skou legendu.

NEDELNÍ LIST:

Pojem legionář představoval nakonec ni-
koli bojovníka, nýbrž politického straníka, obda-
řeného četnými výsadami. Tyto výsady, dobyté
nikoliv v poli, nýbrž na bojišti politickém, mají
býti nyní odstraněny. Státní tajemník K. H.
Frank označuje legionářské kariéristy, kteří se
zmocnili svých míst vlivem legendární konjunk-
tury, za překážku pro dorozumění mezi českým
a německým národem. Takové překážky je ne-
zbytně nutno a nanejvýše účelno co nejrychleji
odstraňovat, i když mnoho lidí na nich lpí ci-
tevě. Ve velkých dobách nerozhoduje přecitlivě-
lost — nýbrž chladný rozum a spravedlnost.
Však český lid měl vždycky vysoce vyvinutý
mysl pro spravedlnost a měl ho i tenkrát, když
již před dvaceti lety ironisoval své zapěťminut-
legionáře onou parodíí na známou sentimentální
písničku: „Z vaší krve rudé — stát tu jednou
bude — palác Banky legií.“

Někdejší legionáři a dnešní emigranti.

Pod titulem „Konec legionářské legendy“, píše PZD. m. j.:

Mnoho zjevů nezvratně dokazuje, že se nesplnil předpoklad, že legionáři, jež dějiny odsunuly stranou, sami ustoupí do pozadí, aby nezatěžovali ony vrstvy českého národa, které si uchovaly střízlivý pohled na skutečnost. Osoby z legionářských kruhů se v poslední době pokoušely hrátí neblahou úlohu na újmu celého českého národa. Tím jen dokázaly, že zůstaly dětmi téže reakce, jakými byly před 25 lety, když se daly k dispozici západním mocnostem. Tato kapitola však skýtá českému národu velmi závažné poučení: také dnes ještě v cizině několik samozvaných českých „osvoboditelů“, kteří, naprosto nepochopiv novou Evropu, si usmyslili pokračovat v „tradiční“ legionářů ze světové války. Také oni slibují Čechům dnes modré s nebe. Ale nedbali by skutečných zájmů vlastního národa — na to mohou vzít ilusionisté v českých řadách jed — a zavedli by naprosto asociální kastovnícký duch, jak to učinili jejich duchovní otcové. Tito londýnští chvastouni si zřejmě ani dostatečně neujasnili, že dnes na rozdíl od let 1914 až 1918, nemají již po ruce čtyři evropské fronty, nýbrž jediné, malou celou v domě anglického rozhlasu, že dále nad česko-moravským prostorem již nebdí unavená habsburská dynastie, nýbrž německá branná moc.

Emigranti již dávno pozbyli jakéhokoliv práva vystupovat jako mluvčí českého národa. Jak vyplývá z opětovných oficiálních projevů rozhodujících českých míst, odpoutali se svým postupem, národu a státu nepřátelským sami od pospolitosti svého národa. (PZD.)

Německé stanovisko k legionářské otázce.

Zásadní článek státního tajemníka K. H. Franka.

Lednové číslo časopisu „Böhmen und Mähren“ přináší článek SS-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka pod názvem „Irrtum im Grundsätzlichen. Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre“. (Omyl v zásadních věcech. Německé stanovisko k otázce československých legionářů.)

Z článku uveřejňujeme nejvýznamnější jeho části:

„Ve své řeči, pronesené u příležitosti první manifestace Nacionálně-socialistické německé strany dělnické na Staroměstském náměstí v Praze dne 2. prosince 1939 žádal jsem na českém národě a jeho vedení — pokud chce žít šťastně a spokojeně v nové Říši Adolfa Hitlera, maje samosprávu — aby se Čechové ve svém celku osvobodili od dosavadního dějinného mytu, od neplodných iluzí a od známých legionářských ideologií.

Protože požadavek úplného osvobození od ducha českých legionářů nenalezl až do dneška u části české inteligence očekávané ozvěny, ba naopak, ukazuje se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích českých kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu, chci se v těchto vývodech zabývatí otázkou českých legionářů zásadně, protože tento problém má význam pro utváření poměru Čechů k Říši. Vytyčují se tím německé stanovisko k legionářskému problému a dokazuje se, že v nové Německé říši pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, není ani v zájmu českého národa již místa.

Co do počtu byla významná pouze t. zv. ruská legie, která po skončení války našla svůj návrat přes Sibiř a východní Asii do Česko-Slovenska, které mezitím vzniklo. Česká legenda o osvobození oslavovala toto dvouleté tažení jakožto heroickou anabasi a jakožto důkaz hrdinných sil národa. Četné historické prameny a dokumenty, zprávy soudníků, jejich deníky a poznámky dokazují opak. Přihlédneme-li ke kromobýčejné obtížné situaci — české legionářské vedení musilo za ruského procesu rozkladu spatřovat svůj nejnáláhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluvit i použití mimořádných prostředků a metod. Není však možno zvlášť zkráslavovat neb dokonce idealisovatí ony metody bezctnosti a proradnosti, jichž čeští legionáři dokazatelně používali, při čemž využívali vnitřních zmatků v Rusku. Porušené smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zločinných činů čistě kriminálního rázu, nesmírné plnění ruské země, bezpříkladně surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích německé národní příslušnosti, provázely legii při tomto „hrdinném tažení“.

„Nemohu přejít hanbu, která postihla naši armádu řadou činů bezuzdných fanatických demagogů Zabíli v nás to nejlepší: naši čest.“ S těmito slovy ve svém dopise na rozloučenou skončil český legionář plukovník Švec sebevraždou.

Přes tyto neslavné skutečnosti, které dnes jsou bezpečně zjištěny a zaznamenány v knize světových dějin, předstihovali se směrdatí čeští politikové poválečné doby v oslavování

hrdinných činů svých legionářů v Sibiři.

Edvard Beneš přinesl ve své knize „Světová válka a naše revoluce“ toto příznačné zhodnocení činů české legie: „Zvláštního uznání zaslouží vědecká, finanční a kulturní práce naši sibiřské armády. V ní projevil se, jak věřím, nejlepší genius naší rasy.“

Více „hrdinství“ jistě ještě nikdy v dějinách nezkonstruovali politikové a neobelhali tím sebe a svůj národ, než oni čeští politikové, kteří po návratu „hrdinů“ do vlasti i nadále falšovali dějiny, když Zborov se 150 mrtvými a pohřešovanými a potyčkou předních hlídek u Bachmače přebásnili na vítězné velké bitvy a po dvacet let tím zaslepovali českou mládež. Z nedostatku nosné státní ideje bývalého Česko-Slovenska stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavateli ideje, která byla novému státu vložena do kolébky, jakožto protiněmecká koncepce.

Je ostatně zajímavé zjištění, že tatož metoda dožívá se dnes opět vzkríšení českých legionářů v zahraničí. Denně bylo lze v anglickém rozhlasu slyšet o „hrdinných bojích“ česko-slovenských legionářů ve Francii a počet německých letadel sestřelených českými letci vzrůstal podle známých tendenčních zpráv do obrovských rozměrů. Ve skutečnosti víme, že tato t. zv. armáda je dnes, jako tehdy, neukázněnou tlupou, která vzájemně proti sobě bojuje; s operetní figurkou „nejvyššího velitele“ v čele, ještě nikdy rádně nezasazená do boje a vojensky naprosto bezvýznamná, slaví vítězství jen ústy.

V nové založené Česko-Slovenské republice se vytvořily nejrůznější legionářské organizace. Význam měla pouze „Československá obec legionářská“. Byla shromaždištěm téměř 90 procent všech organizovaných bývalých legionářů. Vedle ní existovalo ještě dalších devět legionářských organizací. V poměru k celkovému počtu českého národa činily všechny tyto svazy sotva tři procenta celkového počtu národa, byly tedy mizivou menšinou. Jejich možnosti působnosti a vlivu měly naproti tomu se zřetelem k jejich metodám teroru největší dosah. Byly nositeli česko-slovenské státní ideje, určovaly vnitřní i zahraniční politiku Masarykova a Benešova státu. Všem společně bylo nepřátelství k Němcům. U jedněch bylo podmiňováno stanoviskem světové názorovým, u jiných nacionálním.

Legionářský tisk za vedení člena mafie a legionáře Lva Sychravy byl hlavním ohniskem Německu nepřátelského štvavého tisku v bývalém Česko-Slovensku. Četné jsou Německu nepřátelské hlasy tisku, články a projevy překypující nenávistí, v obou nejdůležitějších legionářských orgánech, „Československý legionář“ a „Legie“ v letech 1919—1938.

Zvlášť zhoubná pracovní dohoda byla na př. m. j. se „Svazem československých učitelů“, který byl pod vlivem Benešovy strany. Na hlavním zasedání Legionářské obce v r. 1936 prohlásil mluvčí svazu učitelů Roupec:

„Učitelstvo bude ve školách mládeži očekávat ducha legionářů.“

Z tohoto příkladu možno poznati, že legionáři neboli ochotni spokojit se se svým zájmkem z legií a tradicí z toho vyplývající, nýbrž že se pokoušeli

v Němcům nepřátelským duchu, který jim přešel do krve, vychovávat mládež svého národa, která na to neměla ani osobní vzpomínku Jakožto páteř nově česko-slovenské armády dovedli legionáři obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyřadit ony české důstojníky kteří až do konce války zůstali věrni své přísaze v rakousko-uherské armádě a nedesertovali k legii. V československé armádě byli ze:

4 armádních generálů . . .	4 legionáři
28 divízních generálů . . .	27 „
76 brigádních generálů . . .	69 „
104 plukovníků pěchoty . . .	104 „
46 plukovníků dělostřel. . .	39 „
13 plukovníků letectva . . .	10 „

V ministerstvu národní obrany, v generálním štábu, u četnictva a policie, v zahraničním ministerstvu a u četných jiných státních a správních úřadů bylo tomu podobně. Takové jednostranné obsazování vedoucích míst nabylo brzy pro český národ největšího sociologického dosahu. Došlo k nepřírozenému vytvoření nové společenské vrstvy, která bez předpokladu vzdělání a chování dosáhla významu politického stavu ve státě a jakožto malá menšina terorizovala ve všech státních úřadech avšak také v hospodářství, většinu daleko schopnějších a slušnějších příslušníků českého národa.

Udalo se však ještě něco dalšího: Aby byl nahrazen nedostatek nezbytného předběžného vzdělání a umožněn co nejrychlejší postup legionářům, vydávala česká vláda od r. 1920 t. zv. legionářské zákony, kterými mělo být zajištěno suverenní, ba dokonce monopolní postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku. Důsledky těchto groteskních zákonů jsou v historii států jedinečné. Znamenají téměř to nejasnější, co kdy vzniklo v zákonodárství evropských států. Avšak vzpomeneme-li si, že na př. legionáři v 36. roce života měli 34 započítatelných služebních let, pak je tento příklad dosti přesvědčující, aby bylo možno změřit, jak velká byla nenávist masy českého národa k tomuto protekcionismu, zákonem sankcionovanému.

Legionářská obec představovala však také velkou hospodářskou moc, které teroristicky využívala na poli sociálně a hospodářsky politickém. S uloupeným ruským zlatým pokladem byla založena Legio-banka s četnými pobočkami a záložna, aby bylo na poli peněžnictví dosaženo autarkie a aby byly finančně podloženy legionářské vlivy. Legionáři měli největší podíl na státním obchodu tabákem až dolů k obsazování nejméněšších trafik, na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a výrobě střelného prachu, na jiných hospodářských podnikcích a konečně na t. zv. pozemkové reformě. Nejvyšší funkce těchto podniků byly, až na mizivé nepatrné výjimky, v jejich rukou. Z toho vysvitá, že snahy legionářských svazů nebyly jen asociální, nýbrž v nejhorším smyslu kapitalistické a tím namířeny i proti zájmu celku českého národa.

Domníváme-li se, že svaz s takovýmto politickým a duchovním zaměřením a stanoviskem zmizel na konci r. 1938 a ustoupil s jeviště, pak se mýlíme. Le-

Pokračování na straně 2, sl. 1. a 2.

23a

Německé stanovisko k legionářské otázce.

Dokončení se strany 1.

gionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř úplně do záhuby a že 1. října 1938, resp. 15. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby, v němž se však také nezměnili a i po těchto pro český národ tak významných politických událostech úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech. Zůstali nesmířitelní a nepoučitelní a jsou lidé věrně více, kteří prostě nechtějí mír.

Dne 26. dubna 1939, to jest po zřízení Protektorátu, vytvořil výkonný výbor Národního souručenství „Národní sjednocení legionářů“ pod vedením legionáře Slívy. Bylo to sjednocení všech legionářských svazů dřívější doby. Sotva byla vytvořena nová rma, pocítujeme ihned vliv starých legionářů na „nový“ politický život českého národa. V tajném oběžníku se vymezuje „nové“ stanovisko.

„Pro nás legionáře musí být rozhodujícím a směrodatným, že se dobře zařadíme do národní práce, ať bude organizována tak či onak. Cím dříve zorganizujeme své ideové sjednocení, tím dříve a úspěšněji se uplatníme v národním životě i v jeho nové formě.“

Tak tomu též bylo. Legionář plk. Drgač, dnes v žaláři, obžalován pro velezradu, se stal generálním tajemníkem Národního souručenství. Tak byl také za nových poměrů na nejvlivnějším místě legionář. Legionáři vybudovali vlastní zpravodajskou službu, obsadili četná místa vedoucích v krajských, okresních a místních organizacích, jakož i v odnožích Národního souručenství a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech, z části ve vedoucím postavení. Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet připisů z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání, všechny se základní tendencí „většina českého národa by si oddychla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů, štítili se světla, a kdyby byl učiněn konec protektivnímu hospodářství!“

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státně-policejním rozpuštěním legionářských svazů nezanikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme, že pokračují ještě dnes ve své činnosti světla se štítili, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy Říši nepřátelské, protože jsou neustále na vinách éteru ve spojenj s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovat v práci, nebude žádné konstruktivní spolupráce s Říší.

Jich vyloučení z veřejného života a

pak v důsledku toho nemůže v novém českém vlastenectví být již žádného místa pro duchovní základny někdejšího chybného vývoje. Legionářství hodnotíme jakožto kazimira nového vývoje, a to nikoli v hořké vzpomínce na někdejšího protivníka ze světové války, nýbrž pro dokázané a proklamované pokračování legionářské ideologie v Protektorátě!

Tyto řádky byly napsány nikoli proto, aby byly jiftény staré rány, nýbrž proto, aby vedení českého národa poznalo, proč legionáři jsou neštěstím Čechů a že tomu tak jest. Protože jakožto věční podněcovatelé neklidu v zájmu zcela nesmyslné věci, která již nikdy nebude mít cenu a platnost, ruší nadcházející mír v nové Říši a nové Evropě. Z tohoto důvodu se stali pro veškeru budoucnost neúnosnými.

Článek státního sekretáře K. H. Franka v revui „Föhnen und Mähren“ o nutnosti odstraniti legionářskou ideologii v českém národě je významný jak pro osobnost svého autora, tak pro námět, jímž se obírá. Aby jeho článek byl správně pochopen, připomněl státní sekretář Frank, že jej napsal nikoliv proto, aby byly jiftény staré rány, ale proto, aby vedení českého národa poznalo, proč legionáři jsou neštěstím Čechů jakožto věční podněcovatelé neklidu a jakožto lidé, kteří ruší nadcházející mír v nové Říši a nové Evropě.

Když byl před skoro dvěma lety zřízen Protektorát Čechy a Morava, bylo stanoveno, že všechny zákony a nařízení, které odporují smyslu převzetí ochrany Německou říši, se ruší. Tato zásada však neplatí jen v oboru práva, nýbrž ve všech oborech života a práce v Protektorátě. Bylo a je nutno prováděti četné změny všude tam, kde současný stav se nesrovnává se smyslem převzetí ochrany Německou říši. Je třeba prováděti tyto změny také tam, kde se jimi může zlepšiti možnost česko-německého dorozumění. Proto došlo také na otázku legionářskou.

Státní tajemník K. H. Frank položil důraz mezi jiným na dvojí: na asociálnost, se kterou legionáři se zmocňovali v bývalé republice výhodných posic hospodářských i politických na úkor ostatních občanů, a na další neúnosné trvání legionářské ideologie v Protektorátě. Pokud jde oprvní, projev státního sekretáře Franka se týká legionářů kteří využívali svého mimořádného postavení k získávání rozličných výhod, ať při obsazování míst ve veřejných službách či jinak a kteří ve veřejném životě pěstovali ideologii Říši nepřátelskou. Již za bývalé republiky se vyskytovaly hlasy proti tomu, aby legionáři požívali výhod, které nebyly přiznány jiným občanům. V tomto

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státně-policejním rozpuštěním legionářských svazů nezanikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme, že pokračují ještě dnes ve své činnosti svědla se štítlí, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy Říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteri ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovat v práci, nebude žádné konstruktivní spolupráce s Říší.

Jejich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého národa nesmí a nemůže však být pocíťováno jako pronásledování českého vlastenectví. Je naprosto nesprávné, jestliže se v jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenectví. Myslím, že jsem dostatečně dokázal chování a stanovisko českých legionářů, Němcům nepřátelské a asociální, abych mohl konstatovat, že pro nás neznamená odmítnutí legionářství totéž, jako odmítnutí a pronásledování opravdu českého národního citění.

Českou legionářskou myšlenku možno jistě považovat za výraz vystupňovaného nacionalismu, ovšem jen v době, kdy nebezpečný dějinný obraz Palackého a these Masarykovy a Benešovy, zkonstruované v politicky vzduchoprázdném prostoru, ovládaly český národ a byly jim vyznávány. Doba, která v boji Čechů proti Německu viděla osudové poslání tohoto národa, již definitivně minula. Z tohoto mythu vznikla v r. 1918 Česko-Slovenská republika. Tento stát se však musil rozpadnout, protože idea byla nesprávná. Dnes je nejvyšší na čase, aby vedoucí kruhy — jak to ostatně již učinily široké vrstvy českého národa — poznaly, do jaké míry byla epocha 1918—1939 chybným vývojem a vedla téměř k zániku českého národa. V oněch českých kruzích musí se také uznat, že tento chybný vývoj byl napraven teprve záساهem Vůdcovým ve prospěch organického řešení, osvědčeného historickými příklady.

Jestliže nás nyní stále ujišťují, že český národ přizpůsobuje své vnitřní smýšlení ve svých nejšířších kruzích této přirozené vnější opravě historie,

ciálnost, se kterou legionáři se zmocňovali v bývalé republice výhodných posic hospodářských i politických na úkor ostatních občanů, a na další neúnosné trvání legionářské ideologie v Protektorátě. Pokud jde o první, projev státního sekretáře Franka se týká legionářů kteří využívali svého mimořádného postavení k získávání rozličných výhod, ať při obsazování míst ve veřejných službách či jinak a kteří ve veřejném životě pěstovali ideologii Říši nepřátelskou. Již za bývalé republiky se vyskytovaly hlasy proti tomu, aby legionáři požívali výhod, které nebyly přiznány jiným občanům. V tomto smyslu již tenkrát existovala legionářská otázka. Tím spíše, že i politická reprezentace legionářů, jak se projevila po jejich návratu do vlasti, neodpovídala představám veřejnosti. Tenkrát ovšem nebylo ani pomýšlení na řešení této otázky.

K tomu dochází nyní. Popud státního sekretáře Franka vyplývá ze snahy zajistit i řed;oklady pro další úspěšné šíření říšského smýšlení v českém národě. A to bylo podnětem k druhé výtce, kterou učinil na adresu legionářů. Shrnul ve své stati množství materiálu, z kterého vyvodil, že legionářská ideologie pokračuje i v Protektorátě. Legionáři, píše, zůstali nesmiřitelní a nepoučitelní a jsou lidé věčně věcerejší, kteří prostě nechťejí mir. Proto se stali neúnosnými.

Článek státního sekretáře Franka je vyjádřením zásadního německého stanoviska k legionářské otázce. A tato otázka je jedním ze zásadních předpokladů česko-německého dorozumění a tak musí být na české straně posuzována a podle toho řešena.

Na česko-německém dorozumění spočívá budoucnost českého národa a jeho svěbytný rozvoj. Jde tu tedy o vrcholný zájem národa, a proto musí být odstraněny všechny překážky, které by tomuto dorozumění stály v cestě. V otázce legionářské jde o odstranění kultu, který byl vštěpován do velkých rozměrů ke škodě opravdové myšlenky národní. Jeho odstranění je jedním z předpokladů dorozumění, a na tomto všestranném dorozumění spočívá naše budoucnost. Proto musí být i otázka legionářská vyřešena tak, aby pronikání říšské myšlenky do nejšířších vrstev v ničem nebylo brzděno. —er.

236

24

Někdejší legionáři a dnešní emigranti

Pod titulem »Konec legionářské legendy« píše PZD m. j.: Mnoho zjevů nezvratně dokazuje, že se nesplnil předpoklad, že legionáři, jež dějiny odsunuly stranou, sami ustoupí do pozadí, aby nezatěžovali ony vrstvy českého národa, které si nechtěly strážlivý pohled na skutečnost. Osoby z legionářských kruhů se v poslední době pokoušely hrát nebláhou úlohu na újmu celého českého národa. Tím jen dokázaly, že zůstaly dětmi téže reakce, jakými byly před 25 lety, když se daly k dispozici západním mocnostem. Tato kapitola však skýtá českému národu velmi závažné poučení: také dnes jest v cizině několik samozvaných českých »vůdčů«, kteří, naprosto nechápajíc novou Evropu, si usmyslili pokračovati v »tradici« legionářů ze světové války. Také oni

slíbují Čechům dnes modré s nebe. Ale nedbali by skutečných zájmů vlastního národa — na to mohou vzít ilusionisté v českých řadách jed — a zavedli by naprosto asociální kastovnícký duch, jak to učinili jejich duchovní otcové. Tito londýňští chvastouni si zřejmě ani dostatečně neujasnili, že dnes na rozdíl od let 1914/18, nemají již po ruce čtyři evropské fronty, nýbrž jediné, malou celu v domě anglického rozhlasu, že dále nad česko-moravským prostorem již nebdi unavená habsburská dynastie, nýbrž německá branná moc.

Tito emigranti již dávno pozbyli jakéhokoliv práva vystupovati jako mluvčí českého národa. Jak vyplývá z opětovných oficiálních projevů rozhodujících českých míst, odpoutali se svým postupem, národu a státu nepřátelským, sami od pospolitosti svého národa. (PZD)

Někdejší legionáři a dnešní emigranti

Pod titulem „Konec legionářské legendy“ — píše PZD, m. j.:

Mnoho zjevů nezvratně dokazuje, že se nesplnil předpoklad, že legionáři, jež dějiny odsunuly stranou, sami ustoupí do pozadí, aby nezatěžovali ony vrstvy českého národa, které si uchovaly strážlivý pohled na skutečnost. Osoby z legionářských kruhů se v poslední době pokoušely hrát neblahou úlohu na újmu celého českého národa. Tím jen dokázaly, že zůstaly dětmi téže reakce, jakými byly před 25 lety, když se daly k dispozici západním mocnostem. Tato kapitola však skýtá českému národu velmi závažné poučení: také dnes je v cizině několik samozvaných českých „osvoboditelů“, kteří naprosto nechápavě novou Evropu, si usmyslíli pokračovat v „tradici“ legionářů ze světové války. Také oni slibují Čechům

dnes, modré s nobe. Ale nedbali by skutečných zájmů vlastního národa — na to mohou vzít ilustrovanost v českých řadách jed — a zavedli by naprosto asociální kastovníký duch, jak to učinili jejich duchovní otcové, Tito londýnští chvástouni si zřejmě ani dostatečně neujasnili, že dnes, na rozdíl od let 1914-18, nemají již po ruce čtyři evropské fronty, nýbrž jedině, malou celou v domě anglického rozhlasu, že dále nad česko-moravským prostorem již nebývá unavená habšburská dynastie, nýbrž německá branná moc. Tito emigranti již dávno pozbyli jakéhokoli práva vystupovat jako mluvčí českého národa. Jak vyplývá z opětovných oficiálních projevů rozhodujících českých míst, odpoutali se svým postupem, národu a státu nepřátelským sami od pospolitosti svého národa.

(Otázka legionářů.) Názory odpovědného německého vedení o našich legionářích, jak je vyjádřil pan státní tajemník K. H. Frank, vzbudily velmi živý zájem celé české veřejnosti. Obecně se uznává nutnost řešení otázky legionářské zejména v tom smyslu, aby legionáři opustili vedoucí a klíčová postavení ve veřejném životě. Celkem málo lidí však upadlo v domněnku, že půjde o nějaké zliknování legionářů v drobných a malých místech podřízených zaměstnanců. Článek v listu „Der Neue Tag“, jenž měl nadpis „Legionářská klikka je nesnesitelná“, byl celkem správně pochopen, že jde o legionáře na vedoucích místech žili o „špičky“, nikoliv však o nějaká persekutení opatření proti drobným zaměstnancům, kteří se politikou v duchu této legionářské klikky nezabývají.

Někdejší legionáři a dnešní emigranti.

Pod titulem „Konec legionářské legendy“ píše PZD. m. j.:

Mnoho zjevů nezvratně dokazuje, že se nesplnil předpoklad, že legionáři, jež dějiny odsunuly stranou, sami ustoupí do pozadí, aby nezatěžovali ony vrstvy českého národa, které si uchovaly strážlivý pohled na skutečnost. Osoby z legionářských kruhů se v poslední době pokoušely hrát neblahou úlohu na újmu celého českého národa. Tím jen dokázaly že zůstaly dětmi téže reakce, jakými byly před 25 lety, když se daly k dispozici západním mocnostem. Tato kapitola však skýtá českému národu velmi závažné poučení: Také dnes jest v cizině několik samozvaných českých „osvoboditelů“, kteří, naprosto nechápajíc novou Evropu, si usmyslili pokračovati v „tradici“ legionářů ze světové války. Také oni slibují Čechům dnes modré s nebe. Ale nedbali by skutečných zájmů vlastního národa — na to mohou vzít ilusionisté v českých řadách jed — a zavedli by naprosto asociální kastovnícký duch, jak to učinili jejich duchovní otcové. Tito londýnští chvastouni si zřejmě ani dostatečně neujasnili, že dnes na rozdíl od let 1914 až 1918 nemají již po ruce čtyři evropské fronty, nýbrž jediné, malou celou v domě anglického rozhlasu, že dále nad českomoravským prostorem již nebdí unavená habsburská dynastie, nýbrž německá branná moc. Tito emigranti již dávno pozbyli jakéhokoliv práva vystupovati jako mluvčí českého národa. Jak vyplývá z opětovných oficiálních projevů rozhodujících českých míst, odpoutali se svým postupem, národu a státu nepřátelským, sami od pospolitosti svého národa.

(PZD.)

27

H 122

EXPRES

Ročník XIV. • Číslo 11. • Úterý 14. ledna 1941

Vychází denně v poledních hodinách - Mautel a vydavatel „TEMPO“ - Odp. redaktor Alfred Javorin
Redakce s administrací Praha II. Junemannova tř. 24
Tiskárna „TEMPO“ akciová společnost tiskářská, vydavatelská a nakladatelská v Praze II. Junemannova tř. 24
Zakladatel J. P. Stř. byn. v.

LIST NÁRODNÍHO SOURUČENSTVÍ

V ŘISÍ 3 PF.

ve Středozezemním moři

řetěný pokus ského loďstva

Konec jedné legendy

-gá- Sříděm pozornosti českého tisku i všech vrstev lidu je teď otázka t. zv. osvobozenko-legionářská a článek H-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka byl signálem, který probouzí lknávé k skutečnosti a který hlásá, že přišla hodina zúčtování i s tímto zůstatkem vderejška. Nikoliv snad proto, že si to směrnatné německé kruhy přejí, výbrž proto, aby vedení českého národa poznalo, že ideologie t. zv. legionárů jest neštěstím národa a proč jim je a v čem vůbec tkví ty chyby epochy let 1918 až 1939, jež vedly až na vlásek blízko k hraně onoho srázu, hrozícího zánikem českého národního života.

Už nelze klást rovnítko mezi český národ a ty „osvoboditele“ a ty legionáře, kteří si dávali podobné tituly s velkou i malou počáteční písmenou jen s toho důvodu, aby bylo zakryto jejich bažení po moci, slávě a penězích. To ovšem znamená, že budou musit ze svého srdce vytrhnout jednu legendu, která jim tam byla nasazena jako kukaččí vejce a o které všechny propagační prostředky bývalého československého režimu tak vemlouvavě a tak vytrvale zptávaly, že uřichočné, umluvené a někdy také ukřičené oběti nakonec uvěřily, že osvobozenecká legenda — vlastně osobní kult určitého omezeného počtu osob a jejich kortexů — je součástí, ba dočista podstatou všeho českství a každé české bytosti.

Jde o to, aby z našeho života bylo odstraněno ono legionářství, které jedněm v šestatřicátém roce života zuvočitávalo 34 služebních let se všemi platovými přídávky a druhým házelo hladovou kost podpory v nezaměstnanosti, aby získalo jejich „demokratické“ hlasu. Bude vymýceno ono legionářství, které falšovalo historii, když dodatečně sestavovalo seznam svých vymyšlených zásluh. Zmizí jenom ten židovzdárný klam, který zneužíval důvěřivé českství a odváděl je od krásné a vskutku vznešené historické tradice a hazardně je zapřahoval do služeb nenávisli k sousedům, při čemž šlo o naše životy, o naši budoucnost, o naše vše a o jejich kapsy.

Tak je třeba rozumět článku státního tajemníka K. H. Franka. Lákavě dace osvobozenecké legendy nesměruje ani proti českému národu, ani proti charakterům, ale upřímně loyálními Čechům.

27a

Hlasy tisku k otázce býv. legionářů

Obsáhlá stat státního tajemník vém čísle časopisu „Böhmen und Stanovisku k otázce býv. čs. legio tisku. Jednotlivé denníky přinášejí které zdůrazňují, že je konec lege la něco jiného, než práci pro vlast.

a K. H. Franka, uveřejněná v ledno. Mähren“, pojednávající o německém nářů, nalezla odezvu v celém českém k této statí své vlastní komentáře, nd, kterými jednotlivci sledovali zce-

„LIDOVÉ LISTY.“

... jest jisto, že i část příslušníků legií, kteří se vrátili do vlasti, zklamala se ve svých představách o spravedlnosti a vrátila se nenáročně ke svému den-nímu starému zaměstnání. Nečinili si nároku na zvláštní odměnu, zvláštní postavení a hlavně politickou moc. Proto byla také nespokojenost mno-hých s hlavní legionářskou organizací, která svou vnitřní filozofickou čin-ností politickou skutečným zájmům národa neprosplvala, ba je poškozova-la.

„VENKOV“

... už dávno se v českém národě projevovala nespokojenost, jež si osvojila klika, příslušující dr. Benešovi. Zvláště čeští zemědělci, přísluš-níci legií, převážnou většinou se vrá-tili k pluhu, bez jakéhokoliv nároku na výsady a odměny.

„LIDOVÉ NOVINY“

... byli bychom arci neupřímnými sami k sobě, kdybychom si nechtěli v této souvislosti přiznat, že také v bývalém státě, přes různá důrazná tlumitka, nejednou se ozvala i hlasitá slova nespokojenosti a nesouhlasu ve-řejnosti s praxí a metodami oné le-gionářské složky.

„ČESKÉ SLOVO.“

Legionářská tradice byla infiková-

na všemu lidu a protože kdekdo myslii jen na svou kariéru v novém státě, za-pomínalo se velmi rádo na to, že le-gionářská tradice je českou tradicí služby světovému kapitalismu a ne-přátelství vůči světové vlně nového ná-zoru sociálního. Že legionářství nebylo tak ideální, jak se dělalo, to ví skoro každý. Na jeho mocenské posici si pó-mohli bankéři, kapitalisté všech druhů, kariéristé ve státních službách a pod.

„NÁRODNÍ PRÁCE.“

... bude jistě záležet mnoho na tom, jak dalece a jak brzy bude na české straně jasnému hlasu z německé stra-ny porozuměno. Sentimentalit už není dávno na místě. Zejména jde-li o to, abychom před německým národem mohli stát čisti nejen ve slovech, ale i v myšlení.

**KAŽDOU STŘEDU
taneční čaj**

na Slovanském ostrově
od 19—24 h. Vstupné K 6.—

Český tisk

o legionářské otázce v českém životě

„Domníváme se, že ze stati stát. tajemníka K. H. Franka můžeme vyvodit zjištění, že jeho naprosto záporné stanovisko nezasahuje osobně všechny bývalé legionáře bez výjimky, neboť ostří těchto vývodů, pokud se neobírají zásadními věcmi historického rázu, nýbrž aktualitami a problémy přítomnosti, stíhá především onu složku legionářskou, jíž se klade za vinu vedle nepoučitelnosti a záměrně protiněmeckého stanoviska zejména její asociálnost. Do této kategorie tedy jistě nepatří ti početní bývalí legionáři, kteří se po světové válce vrátili zase ke svým dřívějším občanským zaměstnáním, k pluhům, do dílen řemeslných i továreních a nikdy nečinili mimořádných nároků ani neměli politických ambicí, věnujouce se opět jen své práci a skromnému údělu. Byli bychom arci neupřímnými sami k sobě, kdybychom si nechťeli v této souvislosti přiznat, že také v bývalém státě přes různá důrazná tlumítka nejednou se ozvala i hlasitě slova nespokojenosti a nesouhlasu veřejnosti s praxí a metodami oné legionářské složky, jež si dovedla vytvořit politické, mocenské, hospodářské i osobní pozice, které svou závažností a výhodami nebyly v oprávněném poměru k zásluhám a početnosti. V bývalé armádě vyvolávala dvojí osobní praxe mnoho hořkosti postížených, stejně i ve všech státních úřadech. Nejednou se v českém tisku vyskytly rekriminace na adresu oné skupiny, jež se dala do vleku neblahého politického systému a skutečně se projevovovala jako velmi málo sociální: při svých enormních příjmech nečinila nic pro zlepšení existenčních poměrů těch drobných bývalých druhů, kteří těžce táhli dál životní káru, umírali namože v bídě, nemoci nebo končili sebevraždou.“

(Lidové Noviny.)

„Nejhorší na tom bylo, že se na odpovědná, vedoucí a hospodářsky významná místa dostávali lidé, kteří k tomu neměli potřebné inteligence, nutného vzdělání a nezbytných znalostí. Vzpomeňte jen, u kolika z nich to křičelo natolik, že museli brzy po válce jíti předčasné do penze, protože se jich nedalo vůbec použít. — Vlivem tohoto protekcionářství stala se z legionářů privilegovaná kasta a z nelegionářů vrstva méněcenných.“

Nadvláda privilegovaných rychle vzrůstala. Nestítitli se ani teroru.

Pojem legionář představoval nakonec nikoli bojovníka, nýbrž politického straníka, obdařeného četnými výsadami.

Tyto výsady, dobyté nikoli v poli, nýbrž na hojisti politickém, mají býti nyní odstraněny. Státní tajemník K. H. Frank označuje legionářské kariéristy, kteří se zmocnili svých míst vlivem legendární konjunktury, za překážku pro dorozumění mezi českým a německým národem. Takové překážky je nezbytně nutno a nanejvýš účelno co nejrychleji odstraňovat, i když mnoho lidí na nich lpí citově. Ve velkých dobách nerozhoduje precitlivělost — nýbrž chladný rozum a spravedlnost.

Však český lid měl vždycky vysoce vyvinutý smysl pro spravedlnost a měl ho i tenkrát, když jíž před dvaceti lety ironisoval své zapětminut-legionáře onou parodií na známou sentimentální písničku: „Z vaší krve rudé — stát tu jednou bude — palác Banky legii.“ (Pol. list.)

K otázce

bývalých čs. legionářů

Velmi závažný článek státního sekretáře K. H. Franka v lednovém časopise „Böhmen und Mähren“ — jež jsme v sobotním čísle v plné šíři jeho vývodů otiskli — ukazuje se vši naléhavostí českému národu, že legionářské myšlení a legionáři se stali vážnou překážkou dorozumění a dobrého soužití Čechů v Říši a s Říší. Z ohlasu, jakého článek státního sekretáře měl v německém tisku a z jasnosti, se kterou německé stanovisko k legionářskému hnutí vyjádřil, je zřejmé, že otázka tato je kamenem úrazu česko-německého poměru. Českému národu je dáno najevo, že je jeho vlastním zájmem, aby tuto překážku, která znemožňuje pokrok a zdravý vývoj náš v Říši, odstranil.

Státní tajemník Frank vyzvedl zejména ony nesociální zjevy v poválečném legionářství, které byly důsledkem legionářské politiky a mocenského vlivu hlavně vedoucí organizace České obce legionářské, totiž protekcionářství, obsazování nejlepších a vedoucích míst a využívání této moci k odstavování těch Čechů, kteří se hlavní legionářské organizaci nelíbili. Mnoho z těchto výtek bylo předmětem bojů a kritik už v minulých dvaceti letech, počínaje známým Rašinovým výrokem, že práce pro vlast se neplatí. Proto i české listy dnes konstatují, že v českém národě projevovovala se už dávno nespokojenost s přednostním právem a výhodami, jichž se dostávalo legionářům, zvláště pokud byli ochotnými vykonavateli přání dr. Beneše. Je jisto, že i část příslušníků legií, kteří se vrátili do vlasti, zklamala se ve svých představách o spravedlnosti a vrátila se nenárodně ke svému dennímu, starému zaměstnání. Nečinili si nároků na zvláštní odměnu, zvláštní postavení a hlavně politickou moc. Proto byla také nespokojenost mnohých s hlav-

kazku, která ztěžuje pokrok a zdravý vývoj náš v Říši, odstranil.

22a

Státní tajemník Frank vyvedl zejména ony nesociální zjevy v poválečném legionářství, které byly důsledkem legionářské politiky a mocenského vlivu hlavně vedoucí organizace České obce legionářské, totiž protekcionářství, obzazování nejlepších a vedoucích míst a využívání této moci k odstavování těch Čechů, kteří se hlavní legionářské organizaci nelíbili. Mnoho z těchto výtek bylo předmětem bojů a kritik už v minulých dvaceti letech, počínaje známým Rašínovým výrokem, že práce pro vlast se neplatí. Proto i české listy dnes konstatují, že v českém národě projevovala se už dávno nespokojenost s přednostním právem a výhodami, jichž se dostávalo legionářům, zvláště pokud byli ochotnými vykonavateli přání dr. Beneše. Je jisto, že i část příslušníků legií, kteří se vrátili do vlasti, zklamala se ve svých představách o spravedlnosti a vrátila se nenárodně ke svému dennímu, starému zaměstnání. Nečinili si nároků na zvláštní odměnu, zvláštní postavení a hlavně politickou moc. Proto byla také nespokojenost mnohých s hlavní legionářskou organizací, která svou vnitřní filozednářskou činností politickou skutečným zájmům národa neprospívala, ba je poškozovala.

Proto i v kruzích bývalých legionářů, reálně a národně myslících, také nové skutečnosti státoprávní nastalé v roce 1939 našly správné ocenění a pochopení. Uvědomili si ihned, že v Říši Velkoněmecké, jejíž součástí se Čechy a Morava staly, není naprosto místa pro to, co bylo označováno za legionářskou legendu a že zednářské vlivy, jež určovaly dříve chování hlavní legionářské organizace, patří definitivně minulosti.

Jestliže nyní státní tajemník K. H. Frank prohlašuje, že tato legionářská legenda a legionářství tvoří základní překážku soužití Čechů s Němci, chápe český lid ve svém reálném nazírání na život a věci, že takové překážky nemohou trvale brzdit cesty vzájemného dorozumění a ztěžovati celou situaci českého národa v Říši. K tomu se pojící výslovné prohlášení, že nejde o žádné pronásledování opravdového národního a čistě vlasteneckého smýšlení, odstraňuje případnou obavu, která by mohla vzniknout při řešení legionářské otázky, ke které musí dojít.

K otázce bývalých čsl. legionářů.

r. — Státní tajemník K. H. Frank napsal obsáhlou stať do lednového čísla časopisu »Böhmen und Mähren« o německém stanovisku k otázce býv. čsl. legionářů.

Podstatnou část vývodů státního tajemníka K. H. Franka jsme uveřejnili v nedělním čísle a doprovodili ji svým komentářem. Poukázali jsme v něm, že už dávno se projevovává v českém národě nespokojenost s přednostními právy, jež si osvojila zejména křilka, příslušníci dr. Benešovi, a že zvláště čeští zemědělci pokud byli příslušníky legií, převážně většinou se vrátili k pluhu bez jakéhokoli nároku na výsady a odměny.

Těž ostatní český tisk přináší obsah článku státního tajemníka K. H. Franka a doprovází jej souhlasnými projevy. Tak píše m. j.:

»LIDOVÉ NOVINY«:

Domníváme se, že ze stať státního tajemníka K. H. Franka můžeme vyvodit zjištění, že jeho naprostě záporné stanovisko nezasaňuje osobně všechny bývalé legionáře bez výjimky, neboť ostří těchto vývodů, pokud se neobírají zásadními věcmi historického rázu, nýbrž aktualitami a problémy přítomnosti slíhá především onu složku legionářskou, již se klade za vinu vedle nepoučitelnosti a zaměrně protiněmeckého stanoviska zejména její asociálnosti. Do této kategorie tedy jistě nepatří ti početní bývalí legionáři, kteří se po svém návratě vrátili zase ke svým dřívějším obvyklým zaměstnáním, k pluhům, do dílen řemeslných i továren a nikdy si nečinili mimořádných nároků; ani neměli politických ambic, věnujouce se opět jen své práci a skromnému údělu. Byli bychom arci neupřímnými sami k sobě, kdybychom si nechtěli v této souvislosti přiznat, že také v bývalém státě přes různá důrazná flumitka nejednou se ozvala i hlasitá slova nespokojenosti a nesouhlasu veřejnosti s prakti a metodami oně legionářské složky. Výslovně a pevně utřídění, že odmítnutí legionářství neznamená totéž jako odmítnutí opravdu českého národního cítnění a že nemůže být pocíťováno jako pronásledování českého vlastenečtví, vnášejí jistě uklidňující prvek do otázky, na jejímž rozřešení má nyní zájem celý český národ.

»ČESKÉ SLOVO«.

Legionářská tradice byla infikována všemu lidu a protože někdo myslel jen na svou kari-

éru v novém státě, zapomínalo se velmi rádo na to, že legionářská tradice je českou tradicí služby světovému kapitalismu a nepřátelství vůči světové vlně nového názoru sociálního.

Historická skutečnost je tedy taková, že udržování legionářské tradice nám silně vadí v novém chápání našeho národa pro soudobý vývoj novoevropský. Ze legionářství nebylo tak ideální, jak se dělalo, to ví skoro každý. Na jeho mocenské pozici si pomohli bankéři, kapitalisté všech druhů, kariéristé ve státních službách a pod., ale ta většina legionářů z řad prostých vojáků (lidu), musila se spokojiti s trafikou, místem vrátného nebo dozorce, v nejlepším případě službou policisty, postovního zřízence, úředníka a pod. A kolk jich umíralo v bidě, opuštěných a zapomenutých v bidě — to je velika kapitola o asociálnosti vedoucích legionářských kruhů. Neboť na dobrá místa se dostali jen ti, kteří sloužili jako tlumiči a úderníci proti sociálnímu cítnění a opravdovému socialistickému názírání lidu.

»NÁRODNÍ PRÁCE«.

Není pochyby o tom, že německý hlas v této otázce je hlasem závažným. Nedovedli-li čeští činitelé do nejbližších důsledků vyřešiti všechno, co souvisí s budoucností českého národa, jistěho v rámci Velkoněmecké říše, musí přijít tento jasný hlas z druhé strany. Bude jistě záležet mnoho na tom, jak dalece a jak brzy mu bude na naší české straně porozuměno. Sentimentální už není dávno na místě, zejména ide-li o to, abychom před německým národem mohli stát čisti nejen ve slovech, ale i v myšlení.

»NEDELNÍ LIST«.

Není to po prvé, co se u nás otázka legií rozvíjuje k veřejné a kritické diskusi. Neopak. Jako zlý příznak láhne se v českém životě celou historií ávaecti poválečných let často velmi nechtými vnitřní boj mezi legionáři a nelegionáři. Tak jako bylo mnoho prostých tak zvaných »bratrů«, kteří, vrátivše se ze světové vojny, byli rádi, že konečně odkládají flintu a věnovali se klidně své rodině, aby dál chudí obdělávali své políčko, nebo provozovali své řemeslo či obchůdek, tak bylo, bohužel, i mnoho takových, kteří se vrátili s velkohubými le-

gendami o svém hrdinství a s pevným plánem, jak si na těchto legendách vynuďují na účet národa krásnou kariéru. Lid neměl rád tyto své »Osvoboditele«, kteří své »osvoboditelství« na každém kroku nechtěně připomínali a dokonce psali s velkým »O« a ironisoval je, když jim s oblibou říkal »zapětrninutlegionář«. Vyjadřoval tím, že těm jejich báchorkám příliš nevěří a že si o nich myslí: beztak jste se přihlásili do legií v poslední chvíli jen proto, že jste v tom viděli osobní prospěch.

»MORAVSKÁ ORLICE«.

Tento článek nelze přejít mlčením. Dodejme ovšem ihned, že není namířeno proti legionářům, kteří pochopili, oč dnes jde a kteří poznali prospěch říšských myšlenek pro český národ, nýbrž jen proti těm, kdož setrvávají v oně neblate »legionářské ideologii« sloužící našim nepřátelům a osobním zájmům emigrantů, kteří bez nejmenší lásky k vlasti nebo národu využívali těchto blouznivých k svým nekalmým zájmům, v jejichž pozadí jsou Židé, sedmáři a angličtí plutokraté, živily netečné k osudům českého národa. Nejde tedy o projev zášti nebo nespravedlivého obelhování některých českých lidí, nýbrž je to vážná ruč pro nás výstraha i upozornění. Je to pomocná ruka, která se k nám vztahuje. Je to opěrný bod, jehož se musíme uchopit. Nesiane-li se tak, bude to jen naše škoda. Je třeba rázněho zásahu, aby národ ke škodě nepřijel. Čekáme opatření odpovědných vedoucích českého národa! Trpné zavírání očí a posuňky hlučnoumých snažeti děle nelze!

Legionářskou otázkou se zabývá znovu nedělní »DER NEUE TAG«.

kteřý píše, že jde o odstranění legionářské kliky a jejího ducha především proto, že její podkopná činnost proti německému národu a říši je nesnesitelná; za druhé proto, že pro asociální a kriminální elementy, jež se líž a podvodem na útraty pořádných a nalivních vyvíhly nahoru, není už místa. Legionáře nelze zlotročňovati s českým národem. Bývalé česko-slovenské legionářské spolky měly za členy nejvýš 3 procenta celkového počtu českého obyvatelstva. To je mlizivá menšina, křilka. Legionářská otázka nemá co dělat ani s českým nacionalismem.

30

Otázka legionářská

Hlasy českého tisku

a - Praha 14. ledna

Článek státního tajemníka K. H. Franka o německém stanovisku k otázce bývalých čs. legionářů, svrchovaně významný jak osobností pisatelovou, tak námětem, našel trvalý ohlas ve všech denních listech. »Der Neue Tag« mu věnoval v neděli po druhé úvodník, v němž zdůrazňuje, že jde o řešení legionářské ideologie nepřátelské Říši a německému národu a rušící soužití našeho národa s německým, a o odstranění kliky, která se přes legie a uplatnění moci legionářských organizací v bývalé republice domohla neúnosných hospodářských a politických výhod, jichž zneužívala a zneužívá. Jde o odstranění této kliky a jejího ducha především proto, že její podkopná činnost proti německému národu a Říši je nesnesitelná; za druhé proto, že pro asociální živly, které se vyšvihly na útraty pořádných a naivních, není už místa. Státní tajemník K. H. Frank v zásadním článku ukázal jasně, že by bylo naprosto pochybené ztotožňovat tuto otázku s otázkou českého národa. Ale nemá ani co dělat s českým nacionalismem. Má-li mít nacionalismus nějaký smysl, může to být zásadně jen ten smysl, že člověk myslící nacionálně vynakládá všechno své snažení a úsilí na to, co slouží národu. Kdo však zvolí za svůj nejvyšší cíl štvání proti Říši, musí vědět, že tím svému národu může jen uškodit.

»České Slovo« věnovalo otázce legionářské ideologie minulý pátek úvodník, v němž se praví mimo jiné, že legionářská tradice byla infikována všemu lidu a protože kdekdo myslil jen na svou kariéru v novém státě, zapomínalo se velmi rádo, že tato tradice je vlastně českou tradicí služby světovému kapitalismu a nepřátelství vůči světové vlně nového názoru sociálního. Na mocenské pozici legionářství si pomohli bankéři, kapitalisté všech druhů, kariéristé v státních službách, ale ta většina legionářů z řad prostého lidu musila se spokojit s trafikou, místem vrátného nebo dozorce; a kolik jich umíralo v bídě, opuštěných a zapomenutých, to je velká kapitola o nesociálnosti vedoucích legionářských vrstev. — Dnes se vrací »České Slovo« v domácích aktualitách k ohlasu zásadního projevu státního tajemníka a dovozuje: Obecně se uznává nutnost řešit legionářskou otázku zejména v tom smyslu, aby legionáři opustili vedoucí a klíčová postavení ve veřejném životě. Celkem málo lidí však upadlo v domněni, že půjde o nějaké šikanování legionářů v drobných a malých místech podřízených zaměstnanců. Článek v »Der Neue Tag« byl celkem správně pochopen, že jde o legionáře na vedoucích místech čili o »špičky«, nikoli o nějaké persequční opatření proti drobným zaměstnancům, kteří se politikou v duchu této legionářské kliky nezabývali.

legionářská legenda, která se stala kazimírem s hlediska nového vývoje.

I v kruzích bývalých legionářů, reálně a národně myslících našli nové skutečnosti státoprávní, nastalé v roce 1939 správně ocenění a pochopení, praví dnešní »Lidové Listy« v závěru úvodníku. Uvědomili si ihned, že v Říši velkoněmecké, jejíž součástí se Čechy a Morava staly, není naprosto místa pro to, co bylo označováno za legionářskou legendu a že zednářské vlivy, jež určovaly dříve chování hlavně legionářské organizace patří definitivně minulosti. Jestliže nyní státní tajemník K. H. Frank prohlašuje, že tato legionářská legenda a legionářství tvoří základní překážku soužití Čechů s Němci, chápe český lid ve svém reálném nazírání na život a věci, že takové překážky nemohou trvale brzdit cesty vzájemného dorozumění a ztěžovat situaci českého národa v Říši. Výslovné prohlášení, že nejde o žádné pronásledování opravdového národního a čistě vlasteneckého smýšlení, odstraňuje případnou obavu, která by mohla vzniknout při řešení legionářské otázky, k němuž se musí dojit.

30. a

ně pochopen, že jde o legionáře na vedoucích místech čili o »špičky«, nikoli o nějaké per-
sekuční opatření proti drobným zaměstnan-
cům, kteří se politikou v duchu této legio-
nářské kliky nezabývali.

»Národní Práce« navázala na článek
v »Der Neue Tag« obsáhlou úvahu, v jejímž
závěru praví: Není pochyby, že německý
hlas v této otázce je hlasem závažným. Ne-
dovedli-li čeští činitelé rozřešit do posledních
důsledků všechno, co souvisí s budoucností
českého národa, žijícího v rámci Velkoně-
mecké říše, musil přijít tento jasný projev
s druhé strany. Bude jistě mnoho záležet na
tom, jak dalece a jak brzy mu bude na naší
české straně porozuměno. Sentimentalita už
dávno není na místě, zejména jde-li o to, aby-
chom před německým národem mohli stát
čistí nejen v slovech, ale i v myšlení.

Dnešní »Národní Listy« přetiskují
článek státního tajemníka K. H. Franka,
uveřejněný v »Böhmen und Mähren« s ko-
mentářem, v němž praví mimo jiné: Státní
tajemník K. H. Frank položil důraz přede-
vším mezi jiným na dvojí: na asociálnost,
s kterou se legionáři zmocňovali v bývalé
republice výhodných posic hospodářských
i politických na úkor ostatních občanů, a na
další neúnosné trvání legionářské ideologie
v Protektorátě. Pokud jde o první, projev
státního sekretáře Franka se týká legionářů,
kteří využívali svého mimořádného postave-
ní k získání rozličných výhod, ať při obsazo-
vání míst ve veřejných službách či jinak a
kteří ve veřejném životě pěstovali ideologii
Říši nepřátelskou. Již za bývalé republiky se
vyskytovaly hlasy proti tomu. Tenkrát
ovšem nebylo pomýšlení na řešení této otáz-
ky. K tomu dochází nyní. Popud státního
sekretáře Franka vyplývá ze snahy zajistit
předpoklady pro další úspěšné šíření říšské-
ho smýšlení v českém národě. A to bylo pod-
nětem k druhé výtce, kterou učinil na adre-
su legionářů. Na česko-německém dorozumě-
ní spočívá budoucnost českého národa a jeho
svěbytný rozvoj. Jde tu tedy o vrcholný zá-
jem národa, a proto musí býti odstraněny
všechny překážky, které by tomuto doroz-
umění stály v cestě.

»Národní Střed« poukazuje v úvodní-
ku na sobectví vedoucích vrstev legionář-
ských a na rušivé vlivy, které neustaly ani
po 15. březnu. Poukazuje zvláště na případ
plukovníka Drgače, který je dnes obžalován
z velezrady a praví: Myslíme, že nemůžeme
dosti naléhavě doporučit všem příslušníkům
českého národa, kteří to myslí dobře s bu-
doucností českého národa v rámci Velkoně-
mecké říše, aby dobře uvážili slova pana
státního tajemníka K. H. Franka a komentá-
ře českého tisku k nim. Je opravdu nejvyšší
čas, aby do smýšlení všech Čechů pronikla
zásada, že musíme se ve vlastním zájmu zba-
vit všech přežitků minulosti. K těmto přežit-
kům patří také dr. Benešem propagovaná

Brněnská „Svoboda“ o legionářské ideologii.

»Svoboda«, orgán zemědělské Moravy, na skraj projevu státního tajemníka Franka, o nutnosti vymýtit asociální, politicky chybnou legionářskou ideologii, píše:

V českém národě projevovala se už dávno nespokojenost s přednostním právem a výhodami, jichž se dostávalo legionářům, zvláště těm, kteří byli ochotnými vykonavateli přání dra Beneše. Velká část příslušníků legií, kteří uvěřili heslům a vrátili se do vlasti, nečinila si nárok na zvláštní odměny a výsadní postavení. Vykonali, co tehdy se domnívali, že pokládali za správné, a šli opět za svým dřívějším povoláním. Měli na mysli slova, jež o něco později vyřkl ministr dr. Rašín: »Za práci pro vlast se neplatí!«

Je jasno, že problém musí se řešit, neboť snadno mohl by se stát kamenem úrazu ve vývoji, jenž dosud pokračoval dobře a zdravě. Odmítnutí legionářství, bylo to výslovně v projevu konstatováno, neznamena tedy odmítnutí českého národního citění, ale zjištění závažných fakt, která mohla by být na překážku dalšímu vývoji v tomto prostoru, na překážku soužití Čechů a Němců, na překážku urychleného vzrůstu našich zemí do nových velkých prostorů a možností, na překážku klidného dalšího vývoje, jak si ho všichni přejeme. K řešení musí tedy dojít. Je to zájem náš vlastní.

Odpovědnost za budoucnost národa

Chyby minulosti nemohou provázet naši přítomnost

Dnešní „Národní práce“ se zabývá, v úvodníku otázkou, vyvolanou článkem 4-Gruppenführera, státního tajemníka K. H. Franka o legionářské legendě, která dosud žije a je překážkou, brzdící vývoj postavení Protektorátu Čechy a Morava v rámci Velkoněmecké Říše. Legionářská otázka, již věnuje hodně místa všechen český tisk, je příležitostí, abychom zkontrolovali, jak plníme závazky, převzaté novým státoprávním postavením českých zemí. Český tisk sám přinesl již v této věci tolik dokladů, jak mnozí lidé dosud nepochopili dobu a setrvávají dále na svých omylech, že nikdo nemůže zůstat na pochybách o tom, že je nutno hledat cestu, o které by bylo možno říci, že vede přímo a nemá zatáček a odboček. „Národní práce“ k věci píše m. j. toto:

„Jest opravdu velmi těžko pochopit, jak to, že na jasná a důrazná slova 4-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka, pronesená již dne 2. prosince 1939 (!) na Staroměstském náměstí v Praze, nebylo s české strany až do této chvíle odpověděno. Ve své tehdejší řeči prohlásil státní tajemník přímo za podmínku šťastného života českého národa v Německé Říši, že se český národ ve svém celku musí osvobodit od dosavadního dějinného mythu, od neplodných ilusí a od známých legionářských ideologií. Nyní, ve svém článku »Irrtum im Grundsätzlichen«, uveřejněném v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«, musil konstatovat, že »požadavek úplného osvobození od ducha českých legionářů nenalezl až do dneška u části české inteligence očekávané ozvěny, ba naopak, ukazuje se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu.«

Je smutné a povážlivé, dovedly-li zůstat u vesla tendence, jejichž odstranění bylo kardinálním požadavkem směrodatných německých míst, a jejichž potlačení bylo podmínkou šťastné budoucnosti českého národa v Německé Říši. Všichni, kdo zavinili, že s otázkou legionářskou (podobně jako s otázkou židovskou) se poctivě nehnulo, jsou velmi těžce odpovědni svému národu. A při tom se tyto vinníci svým uhýbáním před řešením této otázky zcela rozešli s míněním vlastního národa, který dostatečně, byť bolestně, pochopil, jak falešný byl ten legionářský mythus, utvořený k potřebě známé legionářské kliky, jak nesociální bylo ono legionářské kastovníctví, vytvořivší v českém národním společenství zvláštní privilegovanou a hýčkanou vrstvu, jak osudná byla ona základní tendence legionářského hnutí, orientovaného k západním »demokraciím« a způsobilší, že tak, jako se legionáři v době světové války dali najmout k imperialistické potřebě Anglie a Francie, musil se celý český národ v letech po světové válce sklánět před přáními a sobeckými potřebami týchž západních mocností, k nimž neměl žádného vztahu a jimiž byl využíván jen jako poddanský, koloniální národ.“

Legionářská otázka

r - Všechn náš tisk se zabývá v těchto dnech legionářskou otázkou, k jejímuž řešení dal popud článek pana státního tajemníka K. H. Franka, uveřejněný v lednovém čísle časopisu „Böhmen und Mähren“. Přinesli jsme již obsáhlý výtah z tohoto článku, který zdůrazňuje, že se legionářský duch a zásady a někteří legionáři stali vážnou překážkou dorozumění českého národa s Říší, proti které vedou podkopnou práci. Druhý důvod, který vedl k rozpoutání legionářské otázky, bylo asociální chování některých legionářů, které rovněž pan státní tajemník zdůraznil a jehož velikost podtrhl v komentářích, kterými doprovodil článek z časopisu „Böhmen und Mähren“ německý tisk. Osobnost autora článku i publicita, věnovaná legionářské otázce s německé strany, ukazují, že je tento problém velmi vážný a rozřešení jeho že bude úhelným kamenem dalšího vývoje česko-německého poměru.

Oč jde? Zameziti především oněm jednotlivcům z legionářských řad, kteří se vyšvihli na nejpřednější posice v bývalém státě a zůstali na nich i za změněných státoprávních poměrů, aby nemohli dále býti překážkou česko-německého dorozumění. Za druhé jde o to, aby se upustilo od dalšího šíření legionářského ducha a legionářské legendy v národě. Ze článku pana státního tajemníka K. H. Franka je patrné a v hojných komentářích tisku se vyslovuje víra, že při odstraňování legionářského vlivu z našeho veřejného života se půjde hlavně proti oněm nesociálním křiklavým zjevům, které byly pránýřovány již za dřívějších let a které byly hojně kritisovány veřejností hned po válce. Tato legionářská klika, již vynesla poválečná konjunktura na vrchol, neuměla a nechtěla se zřici svých výsostných postavení a už tím, že na nich zůstávala, tvořila zeď mezi dvěma národy, které si prostřednictvím svých odpovědných představitelů podaly ruku ke smíru a ke spolupráci. Tím situaci českého národa značně ztěžovala. V těchto kruzích se spatřuje středisko a šířitel šeptané propagandy, v těchto kruzích je také nejvíc přátel Židů a tyto kruhy také tvoří v zákulisí bašty starého stranictví, které nechce uzнат nové politické skutečnosti. Když nyní pan státní tajemník K. H. Frank na tuto činnost legionářské kliky poukázal, jest na českých odpovědných místech vyvoditi z jeho odhalení důsledky tak, aby netrpěl celý český národ, jenž ve své většině se míněním o legionářské klice a její činnosti nikdy netajil.

Konec jedné legendy.

(r) V sobotním čísle našeho listu uveřejnili jsme již podstatný obsah článku pana státního tajemníka K. H. Franka, který v časopise „Böhmen und Mähren“ jasně a bez obalu vyslovil německé stanovisko k legendě uměle utvořené, jejímž předmětem byly československé legie z doby světové války. V této souvislosti vyslovili jsme ihned své stanovisko, které dnes blíže rozvádíme, protože se jedná o otázku prvořadě důležitosti pro celý český národ.

Především je třeba konstatovati, že legionářská myšlenka byla těžkým zatížením pro český národní život od světové války. Byla především překážkou pro rozumnou úpravu spoluzití českého národa s příslušníky národa německého, protože legionářské organizace byly nositeli protiněmecké koncepce, kterou Dr. Beneš vložil do kolébky bývalého státu. Nedostí na tom: legionářské organizace snažily se také naočkovati mládeži svého zaujatého ducha.

Kromě této destruktivní a rušivé činnosti po stránce ideologické, uplatňovali legionáři hospodářské sobectví nejhrubšího zrna. Sobectví toto vedlo k důsledkům opravdu groteskním: nebyli výjimkou legionáři ve veřejných službách, kterým bylo při 36 letech věku započteno do služby 34 let. Tedy léta, ztrávená hrou v dětských šatečkách byla mnohým počítána plně do postupu jako kvalitní práce dospělého člověka. Legionáři přeskakovali ve veřejných službách vesele své kolegy nelegionáře.

Také v hospodářství dovedli se uplatniti jako vysoce vlivná klika. Byli to opět legionáři, kteří měli největší podíl na obchodě tabákem až k obsazování nejmenších trafik, měli významnou účast na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a konečně na tak zv. pozemkové reformě. Legionáři byli posazeni na vedoucí místa příslušných podniků.

Když se obsazovalo dokonce i v nějaké zapadlé Lhotě místo obecního hlídače, vždy bylo v příslušném konkursu uvedeno, že přednost se dává legionáři.

Je samozřejmo, že takovýto postup byl vyloženě asociální a jeho nemravnost jest ještě zdůrazňována skutečností, že tento systém

na vedoucí místa příslušných podniků.

Když se obsazovalo dokonce i v nějaké zapadlé Lhotě místo obecního hlídače, vždy bylo v příslušném konkursu uvedeno, že přednost se dává legionářům.

Je samozřejmo, že takovýto postup byl vloženo asociální a jeho nemravnost jest ještě zdůrazňována skutečností, že tento systém byl podepřen tehdejším zákonodárstvím. Není ovšem ani třeba poznamenávat, že nelegionářů žehrali na toto protékání hospodářství.

O lidí, dobrých českých lidí, kteří byli nelegionářmi, bylo postiženo přímo na své existenci tímto destruktivním protekcionářstvím, které se v českém národním životě projevovalo jako chorobná hlíza!

Řekli jsme, že legionářská klika vynikala sobectvím. Kromě sobectví vyznačovala se další vlastností: krátkozrakostí. Neuvědomila si, že ona to byla, která strhla (Dr. Beneš byl také legionář) český národ skoro do záhuby. Neuvědomila si to ani po 15. březnu 1939. Naopak, legionářští exponenti setrvali na svých falešných názorech a v zajetí své klamné ideologie, zůstali lidmi věčně věřejšími, kteří se snažili zasévat rozkol a nesvár tam, kde zdravý instinkt českého národa hledal cesty k harmonickému soužití s velkým národem německým.

Legionářmi vybudovali vlastní zpravodajskou službu, vetřeli se na vedoucí místa a legionářský plukovník Drkač stal se dokonce generálním tajemníkem Národního souručenství. Jak nahlížel na svoji funkci, vyplývá nejlépe z toho, že dnes je ve vězení a obžalován z velezrady.

Velikého omylu by se dopouštěl ten, kdo by nedělal jasnou dělící čáru mezi legionářskou myšlenkou a českým národním citěním. Pan státní tajemník to také řekl ve svém článku.

Myslíme, že nemůžeme dosti naléhavě doporučiti všem příslušníkům českého národa, kteří to myslí dobře s budoucností českého národa v rámci Velkoněmecké říše, aby dobře uvážili slova pana státního tajemníka K. H. Franka a komentáře českého tisku k nim. Vždyť je opravdu nejvyšší čas, aby do smýšlení všech Čechů pronikla zásada, že musíme se ve vlastním zájmu zbavit všech přežitků minulosti. K těmto přežitkům patří také Dr. Benešem propagovaná legionářská legenda, která se stala kazimírem s hlediska nového vývoje.

34a

Zdravý smysl lidu razil již před léty prapovídky na tak zvané »zapětíminutlegionáře«. Byla to oprávněná reakce na řádění protežované kasty.

Zdravý smysl českého lidu chápe také dnes, jak je nejvýše nutno skoncovati s legendami a jak je třeba žiti ve světě realit. Čím dříve

toto vědomí pronikne do každé myšlenky každého Čecha, tím lépe pro celý náš národ! Tím spíše, že s legionářskou legendou zmizí z našeho života jeden z nejprizmačnějších zjevů Benešovy éry, která patří nenávratně minulosti.

K legionářské otázce

Praha 15. ledna. (vr) Český tisk zabývá se nyní spontánně legionářskou otázkou, k jejímuž řešení dal podnět nedávný článek // Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«. Nutnost řešení vystupuje do popředí tím spíše, že mnozí jednotlivci z legionářských řad, kteří v bývalém státě zaujímali čelné posice, zůstali v nich i v nových poměrech a jsou překážkou v česko-německém dorozumění. Každému musí být dnes jasno, že další šíření legionářského ducha a legendy je zcela nepřijatelné. Již z komentářů tisku je patrné, že je třeba vymýtit legionářský vliv z našeho veřejného života, zejména jeho křiklavé asociální zjevy, proti kterým byly vznášeny námitky již před mnoha lety. Legionářská otázka byla kriticky zvážena i v »Českém Slově«, které v delším článku píše:

»Legionářská tradice znamenala českou účast a spolupráci na straně plutokratických velmocí západu a jako taková plnila i své poslání anti-sociální. Kdykoliv se lid dovolával Masarykových slov o humanitě anebo členstvo socialistických stran revoltovalo proti nesociálním opatřením, byli povoláni legionáři, aby tloukli na buben vlastenectví a obětavosti k býv. státu. Tak byl pokroucen náš sociální názor. Duše lidu byla tím ovšem stále více matena ve svém nazírání historickém. Lid přes legionáře sympatisoval se západními velmocemi, aniž ovšem měl nejmenší tušení, že tím je na straně světového kapitalismu proti sociálnímu pokroku a vývoji. Když Francie s Anglií v r. 1938 donutily naše legionáře a jimi proti německému národu vychovanou armádu k tomu, aby hodili »flintu do žita« a zanechali vojny, pro kterou byli 20 let vychovávaní, mnohý z našich lidí pochopil, jakou sprostou komedii s námi držitelé moci v západních státech hráli. Tenkrát i leckteří z našich legionářů pochopili, v jakou ubohou roli se scvrkla celá ta naše legionářská legenda. Historická skutečnost je tedy taková, že udržování legionářské tradice nám silně vadí v novém chápání našeho národa pro soudobý vývoj novevropský. Že legionářství nebylo tak ideální, jak se dělalo, to ví skoro každý. Na jeho mocenské posici si pomohli bankéři, kapitalisté všech druhů, kariéristé ve státních službách a pod., ale ta většina legionářů z řad prostých vojáků (lidu), musila se spokojit s trafikou, místem vrátného nebo dozorce, v nejlepším případě službou policisty, poštovního zřízence, úředníka a p. Neboť: na dobrá místa se dostali jen ti, kteří sloužili jako tlumiči a úderníci proti sociálnímu citění a opravdovému socialistickému nazírání lidu. V r. 1938 jsme dostali nejhroznější lekci o tom, že legionářský mouřenín vykonal svou službu a může odejít. Dnes se ukazuje, že ten naivní mouřenín v mnohých případech svou smutnou a ztracenou roli nepochopil a sloužil západu dále, nechápaje, že je to už marná služba na ztracené vartě. Tato nechápavost starého mouřenína v nových historických poměrech se mu mstí. Stává se neštěstím národa a překážkou k novému vývoji. Snad leckdo uroní nad jeho osudem slzy soucitu. Nějaká lítostivost není proto na místě. Legionáři odejdou proto, že západ držel mocenskou posici světového židovstva a kapitalismu - a že tento západ byl nepřitelem lidové Evropy. Padá západ, padá kapitalismus, padnou i jeho mouřeníny. Nový český nacionalismus musí být sociální a tomu už legionáři nemohou nic dát. Nový svět nastupuje a ztracené varty starého světa budou odstupovat ve všech zemích, na všech místech.«

Jedna naše chyba

np. — Nikdo, zajisté, nemůže Němcům upřít, že vyjadřují svá stanoviska s přímočarou otevřeností, takovou, že nikdy nikdo nemůže být na pochybách o skutečném významu jejich slov a přání. V této nezáludnosti a přímosti je přednost, která by značně mohla urychlit proces vzájemného dorozumění, nebýt té okolnosti, že u nás jsou stále některé kruhy, které na přímost odpovídají dvojakostí a otevřené a jasné uspořádání věcí v duchu daných předpokladů maří mnoha svými železky v ohni.

Takový dr. Jaroslav Preiss nebo opat Zavoral by jistě, kdyby byli dotázáni, velmi hlasitě přisvědčovali zásadám státního presidenta nebo směrnicím Národního souručenství — a přece se nestyděli poslat ponížené gratulace kolínským Židům, jak nedávno odhalil »Prager Abend«. To je chování, nad kterým se otřese každý, kdo má smysl pro poctivost v úmyslech a poctivost v jednání.

Ale nejen otázka židovská, nýbrž i otázka legionářská jsou příkladem, jak neurčitě, nedokonale a dvojace bylo odpovídáno jak na jasná německá přání, tak na vyspěvší české veřejné mínění o těchto věcech. Od slibů a proklamovaných zásad k činům vedla na naší straně předlouhá cesta, a to se ještě ulpívalo na formálním povrchu a nešlo se do hloubky. Jako Židům přes všechna zákonná, národně-souručenská a jiná opatření zůstalo zachováno takové společenské postavení, že dr. Preiss, opat Zavoral a jiní čelní představitelé našeho života pokládají za svou povinnost jim vděčně o Nový rok složit svůj hold, a naznačují tak svou naději, že se v tomto roce »ubohým« Židům povede snad lépe, tak stále ještě neblahá legionářská klika, ozářená aureolou lživé legionářské legendy, drží svá místa, pracuje si do ruky a snaží se, aby její, národu tak škodlivé počínání, platilo za vzor českého vlastenectví.

Jest opravdu velmi těžko pochopit jak to že na jasná a důrazná

Jedna naše chyba

Dokončení se strany první.

ně, byť bolestně, pochopil, jak falešný byl ten legionářský mythus, utvořený k potřebě známé legionářské kliky, jak nesociální bylo ono legionářské kastovníctví, vytvořivší v českém národním společenství zvláštní privilegovanou a hýčkanou vrstvu, jak osudná byla ona základní tendence legionářského hnutí, orientovaného k západním »democraciím« a způsobivší, že tak, jako se legionáři v době světové války dali najmout k imperialistické potřebě Anglie a Francie, musil se celý český národ v letech po světové válce sklánět před přáními a sobeckými potřebami týchž západních mocností, k nimž neměl žádného vztahu a jimiž byl využíván jen jako poddanský, koloniální národ.

Náš lid také dostatečně chápe, že v nové Německé Říši není pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, místa ani v zájmu českého národa. Státní tajemník K. H. Frank to řekl takto: »Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státní policejním rozpuštěním legionářských svazů nežanikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme, že pokračují ještě dnes ve své činnosti světa se štítící, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy, Říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteru ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovati v práci, nebude žádná konstruktivní spolupráce s Říší«.

Je, myslíme, dostatečně jasné, že v otázce legionářské jsme se dopustili chyby, jež musí být nejrychlejším a nejdůraznějším způsobem napravena. Že z toho nevznikne českému národu žádná škoda, nýbrž naopak jen prospěch, o tom přineseme v nejbližších dnech průkazné doklady.

36a

pit, jak to, že na jasná a důrazná slova 4-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka, pronesená již dne 2. prosince 1939 (!) na Staroměstském náměstí v Praze, nebylo s české strany až do této chvíle odpověděno. Ve své tehdejší řeči prohlásil státní tajemník přímo za podmínku šťastného života českého národa v Německé Říši, že se český národ ve svém celku musí osvobodit od dosavadního dějinného mythu, od neplodných ilusí a od známých legionářských ideologií. Nyní, ve svém článku »Irrtum im Grundsätzlichen«, uveřejněném v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«, musil konstatovat, že »požadavek úplného osvobození od ducha českých legionářů nenalezl až dodneška u části české inteligence očekávané ozvěny, ba naopak, ukazuje se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu«.

Je smutné a povážlivé, dovedly-li zůstat u vesla tendence, jejichž odstranění bylo kardinálním požadavkem směrodatných německých míst, a jejichž potlačení bylo podmínkou šťastné budoucnosti českého národa v Německé Říši. Všichni, kdo zavinili, že s otázkou legionářskou (podobně jako s otázkou židovskou) se poctivě nehnulo, jsou velmi těžce odpovědni svému národu. A při tom se tito vinníci svým uhýbáním před řešením této otázky zcela rozešli s míněním vlastního národa, který dostateč-

Dokončení na straně druhé.

39

Dnes v tisku.

- Jugoslavijske pracuje na vnitřní obnově.
- Greenwood mluví o zlepšení světa.
- Jak kapitán Prien zachránil dva německé letce.
- Filatelie.

Ročník LIX. Čís. 15.

Redakce a administrace: Praha II, Václavské náměstí 15, Brno, Joštova ul. 2. — Hradec Králové: Bačkova nám. 322.

Vydání pro Prahu

Vrátit 303-52

NÁRODNÍ POLITIKA

LIST NÁRODNÍHO SOURUČENSTVÍ

Mythus a skutečnost.

— Článkem pana státního tajemníka H-Gruppenführera K. H. Franka v měsíčníku „Böhmen und Mähren“ a dvěma na něj navazujícími úvodními články listu „Der Neue Tag“ byl ve veřejnosti Protektorátu nařizovat problém, jehož rozřešení a konečná likvidace tvoří psychologické předpoklady pro činnotou spolupráci německého a českého národa v českomoravském prostoru. Máme na mysli otázku legionářskou.

Legenda a tradice, a často i lidská fantasie, ovinuly legionáře a jejich činy ve světové válce různými vářivými. Již dávno přestalo být látkou diskuse, zda se tak dělo zasloužené čili nie. Již za bývalé republiky vyvolávala v české veřejnosti zlou krev asociátství, s níž legionáři získávali v býv. republice nejvýhodnějších postavení v životě politickém, a hlavně hospodářském. Že se tak dělo na úkor ostatních občanů, ježeliž národní cíle bylo mimo diskusi, je samozřejmé. Od však nyní jde, je osudová otázka českého národa, t. j. zda legionářský duch, jak jistě je v posledních letech chápán a jak nám byl vykládán, může prospět šťastné budoucnosti našeho národa, či nikoliv.

Jen politicky naprosto nevychovaný člověk by se mohl domnívat, že to, co legionáři nazývali „bojem“, bylo něčím jiným, než pouhým odmlácením všeho německého; ať již bojevali v Rusku, Sibi, v Itálii nebo ve Francii, všude byl jejich boj naměřen proti Německu. A jestliže jsme tento fakt až dosud úzkostlivě zatajovali, nastala dnes chvíle upřímného poznání. Každá válka jednou skončí. Dnes však je již na čase, aby v novém uspořádání Evropy se skončilo i období protiněmeckého boje, je hož nositeli jsou legionářské družiny. Za starého Rakouska mohli se snad český národ obírati myšlenkou „boje proti německu“, neboť teprve politická konstelace Evropy se svými tisícerými příklady mocenskými a zájmovými toto připouštěla.

Chceti-li si český národ svoji budoucnost dobře zabezpečiti, pak je to možné jen v úzké spolupráci s Říší. Je při tom samozřejmé, že s podmlnkou úpíného, tedy i duchovního vedení je, abychom vyloučili vše, co odporuje zdárné spolupráci s německým národem. Jednou z nejvýznamnějších překážek by bylo pokračování onom legionářského mythu, který je ztělesněním protiněmeckého boje. Rozhodnost článku pana státního tajemníka K. H. Franka svědčí o tom, že v záce je budoucnost českého národa, jemuž zbývá nyní volba, mezi legionářskou ideologií a spoluprací s národem německým, čili rozhodnutí mezi marným bojem, nebo smírnou součinností s Velkoněmeckou říší.

Rozhodnutí může být pro český národ jen jediné: stojí-li na jedné straně sedm milionů lidí, kdežto na druhé 85 milionů, nemůže přece mítí oněch sedm milionů vroučejšího práni, než žiti se svým velkým sousedem v nejlepší shodě, zejména má-li s tímto velkým sousedem tak úzkou zeměpisnou spojitost, jako národ český. Bylo by nesprávné, kdybychom se chtěli domnívat, že by bylo možno, aby v dnešní velké válce německého národa mohl někdo z nás se odvážiti úskočně a skrytě zaútočiti.

Ze všech uvedených skutečností jasně vyplývá, že se český národ, chce-li se dočkati lepší budoucnosti, musí hospodimněně a se vši rázností zřici legionářské ideologie. S čím větší rozhodností a doehvilností se tak stane, tím lépe. Přesvědčme tím alespoň německý národ o naší bezvýhradné upřímnosti. Přehyralci, kteří nám naseptávají, abychom se svým konečným rozhodnutím vyčkali, až jak se utváří vojenská a diplomatická situace, neprokazují svému národu žádnou službu. Kdybychom chtěli jejich rady uposlechnouti, mohl by nás německý národ plným právem nazvati konjunkturálními kořistníky.

Určité věci se vykonávají v určité době. Tato zásada neplatí jen o jednotlivcích, ale o celých národech. Ve svém proslovu k českým kulturám pracovníkům řekl Biský ministr dr. Goebbels jasně, že jde o to, aby se český národ rozhodl během války a nikoliv až v poslední chvíli. Z každé války se rodí nová doba. V dnešní válce se rodí nový socialismus činu. Chceme-li se činně zúčastniti na novém uspořádání, chceme-li těžiti z jeho výhod, a záleželi-li nám na tom, abychom spoluprodukovali o trvalém uspořádání českomoravského prostoru, pak je nutno, abychom se rozhodli ještě dnes. Tak jako sádlák se již na jaře musí starati o řádné zasetí, chce-li na podzim sklízet plody své práce, musíme i my státi se rozsevateli politického myšlení, vzdávajícího se každého nepřátelství a skrytého boje proti německému národu. Upusknout od zbytečných sentimentálit a postavme se jako reálné smýšlející národ na půdu daných skutečností, činně si budoucnost národa vřně než legionářské legendy a začlenme se bezvýhradně do Velkoněmecké Říše, abychom podle slov pana říšského ministra dr. Goebbels nepřišli pozdě a abychom si zajistili účast na společném budování evropského kontinentu.

Válečné cíle v Plymouthu napadeny letecky.

Berlin. (CTK.) Vrchní velitelství branné moci oznamuje:

Naše letadla potopila za obrojeného průzkumu nepřátelskou obchodní loď o 4000 BRT. a docílila na jednom křižníku dvou zásahů pumami středního kalibru. V noci na 14. ledna byly úspěšně pumami

zasypány cíle pro válku důležité v Plymouthu. V zaminování britských přístavů bylo pokračováno.

Nepřítel ztratil včera čtyři letadla; z nich bylo — jak již oznámeno — po jednom letadle sestřeleno strážním plavidlem válečného námořnictva a námořním dělostřelctvem.

Bombardování na frontě řecké a na frontách afrických.

Potopena nepřátelská ponorka.

Rim. (CTK.) Úterní zpráva italské branné moci zní:

Hlavní stan branné moci oznamuje:

Na řecké frontě činnost převýšených oddílů a dělostřelctva. Naše letecké formace bombardovaly nepřátelský operný bod. Kromě toho byly nákladní automobily a soustředující se oddily ostřelovány z kulometů.

V Cyrenaice činnost našeho dělostřelctva, jež způsobilo na tobrucké frontě nepřátelským motorisovaným oddílům ztráty, jakož i činnost převýšených oddílů a dělostřelctva v kraji Džarabub. Nepřátelské nálety na osady na pobřeží Cyrenaiky si nevyžádaly oběti.

Ve východní Africe slabá činnost v horním Sudanu, jakož i dělostřelcká činnost v okolí

Gallabatu. V Sudanu bombardovala naše letadla vojenské lábory a nepřátelské posice. Jedna z našich leteckých formací, jež byla napadena nepřátelskými stíhačkami, sestřelila po tubém boji letadlo typu „Gloster“. Jiné výzvedné letadlo bylo sestřeleno našimi stíhačkami nad Erytrei.

Nepřítel bombardoval několik vesnic, při čemž bylo zraněno několik osob.

Řecká ponorka potopila dopoledne dne 31. prosince malý nákladní parník, plující v jugoslávských vodách. Ponorka pak proti všem válečným pravidlům ostřelovala záchranný člun lohoto parníku a při tom zabýnulo deset lidí posádky, kteří se uchýlili do člunu.

Jedno naše letadlo a rychlý člun napadly a potopily 9. ledna nepřátelskou ponorkou.

Legionářství jako kazimír nového vývoje.

Dokumentární zjištění státního tajemníka K. H. Franka.

Lednové číslo časopisu „Böhmen und Mähren“ přináší článek H-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka pod názvem „Irrtum im Grundsätzlichen. Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre.“ (Omyl v zásadních věcech. Německé stanovisko k otázce československých legionářů.) Podáváme podstatnou část článku v českém překladu:

„Ve své řeči proměně u příležitosti první manifestace Národně-socialistické německé strany dělnické na Staroměstském náměstí v Praze dne 2. prosince 1939 řádal jsem na českém národě a jeho vedení — pokud chce žit šťastně a spokojeně v nově Říší Adolfa Hitlera, maje samosprávu — aby se Čechové ve svém celku osvolodili od dosavadního dějinného mythu, od neplodných iluzí a od známých legionářských ideologií.

České legie vznikly za světové války na straně tehdejších nepřátelských mocností, především v Rusku, Francii a Itálii a skládaly se z příslušníků českých kolonií v zahraničí, jakož i z přeběhlíků z rakousko-uherského vojska. Co do počtu byla významná pouze t. zv. ruská legie, která po skončení války nastoupila svůj návrat přes Sibir a východní Asii do Česko-Slovenska, které mezitím vzniklo. Česká legenda o osvobození oslavovala toto dvoleté tažení, jakožto heroickou anabasi a jakožto důkaz hrdinných sil národa. Cetné historické prameny a dokumenty, zprávy soudců, jejich deníky a poznámky dokazují opak. Přihlédneme-li ke kronoběžné obtížné situaci — české legionářské velení muslo za ruského procesu rozkladu spatrovat svůj nejaléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimofránčích prostředků a method. Není však možno zvláště zkraslovati nebo dokonce idealisovati ony metody bezčnosti a proradnosti, jichž čestí legionáři dokazatelně používali při čemž využívali vnitřních značek v Rusku. Porušené smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zločinných činů čistě kriminálního rázu, nesmírné plnění ruské země, bezpříkladné surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích německé národní příslušnosti, provázely legii při tomto „hrdiném tažení“.

Přes tyto neslavné skutečnosti, které dnes jsou bezpečně zjištěny a zaznamenány v knize světových dějin, předstihovali se směrdatí čestí politické poválečné doby v oslavování hrdinných činů svých legionářů v Sibi.

Více „hrdinství“ jisté ještě nikdy v dějinách nezkonstruovali politické a neobelhalí tím sebe a svůj národ, než oni čestí politikové, kteří po návratu „hrdinů“ do vlasti i nadále falšovali dějiny, když Zborov se 150 mrtvými a pohřešovanými a potyčku předních hlidek v Bachmače přebásnili ra vítězné velké bitvy a po dvaletí let tím zaslepovali českou mládež. Z nedostatku nosné státní ideje býv. Česko-Slovenska stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavateli ideje, která byla novému

státu vložena, do kolébky, jakožto protiněmecká koncepce.

Je ostatně zajímavé zjištění, že tatož metoda dozívá se dnes opět vzkrísení českých legionářů v zahraničí. Denně bylo lze v anglickém rozhlase slyšet o „hrdiných bojích“ česko-slovenských legionářů ve Francii a počet německých letadel sestřelených českými letci vzrůstal podle známých tendenčních zpráv do obrovských rozměrů. Ve skutečnosti víme, že tato tak zvaná armáda je dnes, jako tehdy, neukázněnou lupou, která vzájemně proti sobě bojuje; s operatní figurkou „nejvyššího velitele“ v čele, ještě nikdy fádne nezasažená do boje a vojensky naprosto bezvýznamná, slaví vítězství jen ústy. Ve vzpomínce na politické manévry, které podnikli Masaryk a legionáři ze světové války při mírovém jednání a klamal státníky Dohody, doufá jeho žák Beneš nepomylně v návrat v dějinách a kopíruje dnes svého někdejšího mistra.

V nově založené Česko-slovenské republice se vytvořiti nejdrnější legionářské organizace. Význam měla pouze „Československá obec legionářská“. Byla shromážděním téměř 90 procent všech organizovaných bývalých legionářů. Vede ní existovala ještě dalších devět legionářských organizací. V poměru k celkovému počtu českého národa činily všechny tyto svazy sotva tři procenta celkového počtu národa, byly tedy mizivou menšinou.

Cetné jsou Německu nepřátelské hlasy tisku, články a projevy, přeskypující nenávisti, v obou nejdůležitějších legionářských orgánech „Česko-slovenský legionář“ a „Legie“ v letech 1919—1938. Zčásti zloubná pracovní dohoda byla na př. m. j. se „Svazem československých učitelů“, který byl pod vlivem Benešovy strany.

Jakožto páté nově česko-slovenské armády dovedli legionáři obsadit všechna důležitá vojenská místa a systematicky vyradit ony české důstojníky, kteří až do konce války zůstali věrní své příslaze v rakousko-uherské armádě a nedeštěnvali k legii. V československé armádě byli ze:

4 armádních generálů	4 legionáři,
28 divísních generálů	27 „
76 brigádních generálů	60 „
104 plukovníků pěchoty	104 „
46 plukovníků dělostřelctva	39 „
13 plukovníků letectva	10 „

V ministerstvu národní obavy, v generálním štábu, u celnictva a policie, v zahraničním ministerstvu a u částých jiných státních a správních úřadů bylo tomu podobné. Takové jednostranné obsazování vedoucích míst nabylo brzy pro český národ největšího sociologického dosahu. Došlo

(Pokračování na 2. straně.)

Legionářství jako kazimír nového vývoje.

(Dokončení s 1. strany.)

k nepřírodnému vytvoření nové společenské vrstvy, která bez předpokladu vzdělání a chování dosáhla významu politického stavu ve státě a jakožto malá menšina terorizovala ve všech státních úřadech, avšak také v hospodářství, většinu daleko schopnějších a slušnějších příslušníků českého národa. Legionář se tak stal zákonem preferovaným výsmloucí politikého, vojenského a hospodářského života.

Udalo se však ještě něco dalšího: Aby byl nahrazen nedostatek nezbytného před-
běžného vzdělání a umožněn co nejrychlejší postup legionářům, vydávala česká vláda od r. 1920 t. zv. legionářské zákony, kterými mělo být zajištěno suverenní, ba dokonce monopolní, postavení legionářů téměř ve všech oborech života českého národa na úkor celku. Důsledky těchto protosociálních zákonů jsou v historii států jedinečné. Znamenají téměř to nejzasocialnější, co kdy vzniklo v zákonodárství evropských států. Avšak vzpomene-li si, že na př. legionáři v 36. roce života měli 34 započítatelných služebních let, pak je tento příklad dosti přesvědčivý, aby bylo možno změřit, jak velká byla nenávist masy českého národa k tomuto protekcionismu zákonem sankcionovanému.

Legionářská obec představovala však také velkou hospodářskou moc, které teroristicky využívala na poli sociálně a hospodářsko-politickém. S uloupením ruským zlatým pokladem byla založena Legio-banka s četnými pobočkami a záložna, aby bylo na poli peněžnictví dosaženo autarkie a aby byly finančně podloženy legionářské výstavy. Legionáři měli největší podíl na státním obchodu s tabákem až dolů k obsazovaným nejmenším trafikám, na filmovém průmyslu, na zbrojním průmyslu a výrobě střelného prachu, na jiných hospodářských podnikcích a konečně na t. zv. pozemkové reformě. Nejvyšší funkce těchto podniků byly, až na mízně nepatrné výjimky, v jejich rukou. Z toho vysvitá, že snahy legionářských svazů nebyly jen asociální, nýbrž v nejhorším smyslu kapitalistické a tím namířeny proti zájmům celku českého národa.

Dne 26. dubna 1939, to jest po zřízení Protektorátu, vytvořil výkonný výbor Národ. souřadnictví „Národní sjednocení legionářů“ pod vedením legionáře Slivý. Bylo to sjednocení všech legionářských svazů dřívější doby. Sotva byla vytvořena nová forma, pocítujeme ihned vliv starých legionářů na „nový“ politický život českého národa. V tajném občánku se vymezuje „nové“ stanovisko.

„Pro nás legionáře musí být rozhodujícím a směr-
odárným, že se dobře zadáme do národní práce, ať bude organizována tak či onak. Cím dříve zorganizujeme své ideové sjednocení, tím dříve

a úspěšněji se uplatníme v národním životě i v jeho nové formě.“

Tak tomu též bylo. Legionář plk. Drgač, dnes v žaláři, obžalován pro vlezradu, stal se generálním tajemníkem Národního souřadnictví. Tak byl také za nových poměrů na nejlépejších místech legionář. Legionáři vybudovali vlastní zpravodajskou síť, obsadili četná místa vedoucích v krajských, okresních a místních organizacích, jakož i v odnožích Národního souřadnictví a jsou nadále činní na mnohých státních a obecních místech z části ve vedoucím postavení. Německým úřadům dochází neustále nekonečný počet přípisů z kruhů českého obyvatelstva, podání a udání, všechny se základní tendencí „většina českého národa by si oddýchla, kdyby byl učiněn konec nečestné činnosti legionářů stitících se světa a kdyby byl učiněn konec protekcionismu hospodářství.“

Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státně-policejním rozpouštěním legionářských svazů nezankla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme že pokračují ještě dnes ve své činnosti světa se stílicí, že legionáři jsou nositeli šeptaných propagand rúši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteru ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovati v práci nebude žádná konstruktivní spolupráce s Rúši.

Jich vyloučení z veřejného života a jejich vyřazení z tvůrčího života českého národa nesmí a nemůže však být počítáno jako pronásledování českého vlastenečtí. Je naprosto nesprávné jestliže se v jistých českých kruzích tvrdí, že pojem legie je do jisté míry totožný s pojmem českého vlastenečtí. Myslím, že jsem dostatečně dokázal chování a stanovisko českých legionářů. Němcům nepřátelské a asociální, abych mohl konstatovat, že pro nás neznamená odmítnutí legionářství totéž jako odmítnutí a pronásledování opravdu českého národního citění.

Legionářství hodnotíme jakožto kazimír no-
vého vývoje, a to nikoli v hořké vzpomínce na ně-
kdějšího protivníka ze světové války, nýbrž pro
dokázané a proklamované pokračování legionář-
ské ideologie v Protektorátě!

Tyto řádky byly napsány nikoli proto, aby
byly jítiny staré rúši, nýbrž proto, aby ve-
dem českého národa poznalo, proč legionáři
jsou nestěmím Čechů a že tomu tak jest. Protože
jakožto vědci podceňovatelé neklidu v zájmu
zcela nesmyslné věci, která již nikdy nebude
míti cenu a platnost, ruši nacházející mír v no-
vé Rúši a nové Evropě. Z tohoto důvodu se stali
pro veškeru budoucnost neudnosnými. (CTK.)

Greenwood mluví o zlepšení světa.

Berlin, 14. ledna. (CTK.) Londýnská plutokratická tlupa zapřála nyní také parádního muže z laboristické strany, ministra bez portfe-
bování Greenwooda, aby se zúčastnil na vytr-
bování anglických plánů ke zlepšení světa, kte-
rážto akce se dostala v poslední době znovu do
pohybu. Pánům zvolna svitá, že na své dosavadní
válečné cíle dnes již nikoho nenachytají. V této
válece nejde totiž o to, zdali ta či ona mocnost má
v rukou některá území, nýbrž je to velkí revolu-
ční konflikt mezi prací a zlatem, jak jej vůdce
charakterizoval ve svém projevu ke zbrojařským
dělníkům. S pozdraveným hlasem se snaží nyní
mluvit kůlky, která cítí, že se přiblížil její konec,
vyšít stav věci tak, jako by do toho měli ještě
co mluvit, zatím co osud rozhodl již dávno proti
nim.

A tak si počíná také Greenwood. „Chceme po-
řádek!“ vykřikuje. — Jako by to nebyl právě
„anglický pořádek“, který tak žalostně selhal.
Greenwood chce z rozvalů války vytvořit „pod-
mínky, za nichž by mohly národy žít v dobrých
sousedských vztazích.“ Ano, podmínky, za kter-
ých by Anglie mohla tak jako dříve jednoho
štvtit proti druhému. Tito plutokratičtí pokrytci
se nyní staví tak, jako by se zasazovali o „vše-
obecnou součinnost“ — viz zenevskou ligu — aby
se zajistilo „vhodné využití materiálních po-
mocných zdrojů světa“ — právě to, co se Němce-
m před touto válkou tak přikře odíralo. Nic,
naprosto nic, není tento Greenwood s to uvést,
co by Anglie opravňovala, aby měla podíl na „úko-
lu, vytvořit nový svět“.

Neobčejně směšné však působí také jeho na-
rázky, týkající se sociálních otázek, které prý
plutokratičtí po válce rozřeší. Nestoudně Green-
wood zvaní: „Velká Británie po válce nestřípe
svém středu tragický obraz chudoby a ani exist-
ence průmyslového problému, který v minulosti
nebyl rozřešen, knutu nezaměstnanosti.“ To říká
zástupce vlády, která i za této války nechává
bez chleba 700.000 anglických dělníků, ačkoliv
opravdu není nedostatek úkolů zbrojařského prů-
myslu.

Pohřeb italských horníků, kteří zahynuli při neštěstí.

Gelsenkirchen, 14. ledna. (CTK.) Na jed-
né jámě v župě Westfálsko-sever (Westfalen-
Nord) se stalo přítomné neštěstí, zaviněné
vyšší mocí, kterému padlo za obět 20 italských
dělníků, kteří tam pracovali jako horníci s ha-
víři německými. V úterý se konal pohřeb těchto
italských obětí práce. Smuteční slavnosti se
zúčastnil rúšský velodoucí Dr. Ley a župní velodou-
cí Meyer společně se zástupci italského velvysla-
nectví v Berlíně.

Nepokoje v Ecuadoru.

Lima, 14. ledna. (CTK.) V Quito, hlavním
to měste republiky Ecuadorské, vypukly ne-
pokojy za projevu presidenta republiky Arroyo
del Rio, proneseného k příslušníkům národní
gardy, kteří právě byli povoláni. Vzhůru
žádali, aby bylo propuštěno 11 letců, kteří jsou
již rok vězněni pro účast na pokusu o povstání
ve prospěch bývalého presidenta Ibarry. Až
dosud se hlásí, že nepokoje si vyžádaly 2 mrtvé
a 36 raněných. Státní rada povolila vládě mí-
ropláně plně mocí, m. j. použití vojska proti
vzbouřencům; plně mocí plati na 5 měsíců.

Stručně.

Rúšský ministr Dr. Goebels přijal v úterý dele-
gaci vedoucího Hitlerovy míšeje, kteří se v Ja-
pansku zúčastnili oslav 2.600. výročí japonského cí-
sarství a dal si limit podati podrobnou zprávu
o dojmech z jejich cesty.

Rúšský zbrojmistr německé nacionálně socialisti-
cké strany dělnické Hauptdienstleiter Richard
Bitchner zemřel, jak sdějuje nacionálně socialisti-
cká korespondence, po krátké nemoci ve věku 43 let.
Jak oznamuje Associated Press, zastavili Němci
a potopili norskou motorovou cisternovou loď
„Teddy“ (6.748 BRT), plující v anglických služ-
bách. Posádku převzala zabavená norská cisternová
loď „Ole Jacob“.

Ve středu opouští Oslo první vlak s norskými
dělníky, odjíždějícími na práci do Německa.
V transportu je celkem 500 osob.

Dosavadní slovenské cestovní pasy pozbyly
platnosti dnem 30. června 1941. Na nových pasech
bude uvedeno textu slovenského textu německý, místo
dosavadního francouzského.

Jugoslavijské práce na vnitřní obrodě.

Jugoslávská vláda zahájila po krátké vánoční
přestávce opětě porady, jež byly věnovány
v první řadě novému složení vlády, při čemž by
vzat zřetel k zahraničně-politické situaci Ju-
goslavijské. Jestliže v tomto ohledu není nutno řešit
žádnou aktuální otázku, na němž by diplomacie
Osy v oblasti jihovýchodní trvala, tu, jak píše
„NWT“, Jugoslavijské se úplně přizpůsobila vývoji,
když svůj postup upravila zcela harmonicky podle
zájmů velmocí Osy. Z toho, že německé letectvo
bylo nyní nasazeno i v Itálii do boje proti Anglii
a Balkán stává se tím jevitěm stále rozhodně-
jší akcí proti Anglii, nevyptávají pro Jugoslavijské
žádné vedlejší účinky. Jugoslavijské se může i na-
dále věnovat svým vnitřním otázkám. Aktivnější
činnost vlády byla nepřátelskou propagandou pro-
hlášena za zjev ukazující, že Jugoslavijské je zna-
klidnější. Ve skutečnosti tomu tak není. Akce
v jihovýchodní oblasti jsou stále provázeny zá-
plavou zpráv a pověstí. Bělehradská vláda však
pracuje dále se svou známou již zdrženlivostí
vůči hlasům ulice, nedá se zmásti a očekává další
vývoj v dobrém pozorování a očekávání.

Apulie válečným pásmem.

Berlin 14. ledna. (CTK.) Růžský dopisova-
tel listu „Berliner Börsenzeitung“ hlásí, že celý
kraj apulský byl prohlášen za válečné pásmo.
Všichni dělníci a zaměstnanci, pracující tam
pro hrannou moc, jsou podrobeni vojenským
soudům.

Itálie zasazuje tvrdé rány.

Je ničeno to nejčestnější a nejdražší
co Angličané mají.

Rím (CTK.) Kromoběžně úspěchy italské-
ho válečného námořnictva a zvláště letectva
v akcích proti anglickému válečnému loďstvu ve
Středozemním moři dávají v úterý ráz římskému
raněmu tisku. „Messaggero“ zdůrazňuje tvrdé
rány, které v několika málo dnech byly nepříteli
zasazeny. Z bilance anglických ztrát jasně vy-
svitá, že klíčové postavení britské světové říše,
Středozemní moře, o němž anglická propaganda
nadále tvrdí, že je ovládnuto Anglii, je ve skuteč-
nosti mořem, kde je penosahu ničeno to nejčest-
nější a nejdražší, co Angličané mají, totiž jejich
válečné loďstvo. Jak píše „Popolo di Roma“ zne-
možnilo letectvo Osy úplně anglické plány ve
Středozemním moři. Již skutečnost, že admirálita
se hall v nejlépejší míce, jako obvykle v takov-
ých případech, dokazuje, že rána byla dobře
mlněna a v Londýně si chtějí dříve ještě dobře roz-
vážit, jak se o této věci má referovat anglické
verejnosti.

Turecko je klidné.

Berlin, 14. ledna. (CTK.) Turecký presi-
dent İnönü, jenž se vrátil z několikaletémi in-
spekční cesty po západní Thracii do Ankarý,
měl tříhodinovou rozhovoru se zahraničním mi-
nistrem Saradžoglu. Jak sdějuje „National-Zei-
tung“ hledí Turecko do budoucnosti s klidem.
Tamní politické kruhy prý nabyly přesvědčení,
že není třeba obávat se, že by se přda různá
nynější nebezpečí konfliktu převládla i sem.

o velkých trzích, nosíce obilí, skoupené židy,
majícími v útlce svá skladiště. A tu jsme či-
távali nejvíce Vrchlického, Zeyera, Sládka,
Čecha, a při tom všechny mláde, jejichž wor-
bu přinášela tehdy Roháčková „Niva“. Z ní
množství Goetha a Mickiewicz. Do Prahy na
univerzitní studii odejel jsem ovšem dříve a
sdělovali jsme si své dojmy z četby písemně.
Mně tehdy nějak učeřovaly překlady z Byro-
na a z amerických tak zv. jezerních básníků,
chtěje je vychutnat z originálu, odhodlal jsem
se k učení se anglickému jazyku u spisovatele
překladatele a tehdy obávaného epigramatisty
Váni. Prodávatel jsem roční kurs, takže jsem se
tak tak mohl pustit do louskání svých ameri-
ckých básníků. Odvážil jsem se i na Whitma-
na, autora tehdy velmi módního. A tento bás-
ník to byl, jehož četbou jsem se nejprve oc-
chlubil Chudobovi; když asi za tři roky na-
stoupil univerzitní studiu v Praze, aby se od-
dal germanistice. Německy znal dokonale a
nejvýznamnější literární autority, tímto jazy-
kem psal, měl pročteny. Aie, co mě překva-
pilo: anglicky znal lépe než já — a ty jezerní
básníky mi schválil; Whitman u něho zřejmě
nevzbudil. Ostatně tvrdil, že na pochopení to-
hoto básnického oratora v originále nemáme
dosti jazykových znalostí. Usnesl jsem se tedy
zodokonaňt je. Vzděl si nějakého dražšího učitele
— na to nás studentský rozpočet ovšem nestar-
čil. Aie stalo se něco nepokojného. Redak-
tor rúšské Ottovy knihovny Hrubý navzdělil
mne tehdy k studiu křesťanského sektářství

západního, sám se zabýval náboženským sek-
tářstvím východním; jeho kniha „Sektáři na
Rusí“ je posud jednou z nejlepších tohoto stu-
dijního oboru. Shaněje potřebnou literaturu i
styk s příslušnými činiteli, seznámil jsem se
také s kazatelem sekty baptistů, kteří k jaké-
músi tolstojanský vyznáváním pojetí
Krista kladli také požadavek křtu plným po-
nořením dospělých vyznáváčů do vody. Kaza-
tel byl Čech, který žil nepochybně v Americe
i v Anglii a znal dokonale jazyk obou zemí.
Na mou otázku, zná-li náhodou nějakého zku-
šeného učitele anglicky, nabídl sám sebe za
odměnu velmi malou. To se rozumí, že jsem
s tímto polštářovým objevem běžel ihned
k Chudobovi a za dva dny seděl jsem už ve
skromném bytě našeho nového učitele, žádost
čerpát nové praktiky v ovládnutí nedo-
učené řeči. Kazatel odbocoval však ve svých
výkladech, jinak velmi instruktivních, stále
na themata náboženská. Zřejmě snažil se zis-
kat nás pro svou sektu, což mi brzy hodiny
účelů zprotivilo. Po několika měsících jsem
další učební návštěvy odrefl. Kazatel mi do-
mlouval, abych pokračoval, a sliboval mi
prázdninový, bezplatný pobyt v Oxfordu, v ja-
kési baptistické koleji, ale nedal jsem se pře-
mluvit. Chudoba vydržel déle. Návřh pobytu
v Oxfordu ho nějak zvalil. A toto město se
stalo skutečně pak jedním z jeho studijních
míst. Byl sice ještě stále duchem germanistou
pobyt proto asi i také studijní delší dobu v Ber-
líně (Berlín), ale zdálo se mi, že po studijních

v Oxfordu se rozhodl pěstovat na širokém poli
germanistický pouze jediný ján anglický.
Stalo-li se tak pod nepřipným vlivem rodiny
baptistického Kazatele, nedovodu říci.

Fakt je, že z Chudoby se stal brzy jeden
z nejčestnějších, nejzvrubnějších a nejproní-
kavějších znalců anglické literatury a že nam-
o některých jejích zjevch napsal ty nejkrás-
nější kritiky, v které vložil cele svůj vzácný dar
prolínání výtorů básnických. Nové obohacení
uměleckých schopností vzešlo později Chudo-
bovi z přátelství s F. X. Saldou, jež — jako
malokteré z přátelství tohoto znalce básníků
— potrvalo i se štřany Saldovy až do smrti.
Tehdy, nestýkaje se už s prof. F. X. Saldou,
vzdělil jsem se i profesoru Chudobovi. Jestě
jako s přispěvatelem do „Lumiru“ korespon-
dovat jsem s Chudobou ve funkci redaktní, ale
v poslední době se styk můj omezil už jen na
četbu jeho knih, modrých a básnických zá-
věh. Chudoba nedočkal se knižního vydání
svého nejskrvějšího díla o svém milovaném
básníku Shakespeareovi, kterému rozuměl jako
nikdo doma i v cizině. V zrcadle tohoto ge-
nia objevil se už jen bohatství duše Chudobovy.
Ale jeho přátelé spatřli v něm jisté i jeho milý
obličej, který byl vždy pobledlý, jako by
osaměl vnitřním sluncem, s očima s temnými
stíny hlubin, z nichž pozorovaly duše básníků
a jejich pohledům děkujeme za tolik náher-
ných poznatků.

Neuměli odejít včas.

-vkl. Hovoří se v posledních dnech o legionářské otázce a stále přibývá hlasů, jež žádají její řešení. Řešení, jež je v zájmu celého národa, který buduje novou cestu k novému životu ve spolupráci s německými spoluobčany v rámci Říše, jež vytváří zápasem na západě a organizační práci téměř na celém evropském kontinentě předpoklady nové Evropy s novým, sociálně spravedlivějším řádem jednotlivců i národů.

O legionářích nutno neskrývat říci především, že nedovedli sami odejít včas. Byli služebníky starého režimu, který zmizel. A bylo na čase, aby zmizelo s ním i všechno to, co mu sloužilo bez kritiky a bez ohledu na to, co se dělo v Evropě.

Nutno také říci, že to byli právě legionáři, kteří v národě na oko reprezentovali nejsocialističtější živel, ale ve skutečnosti byli tvůrci typického kastovnictví, jež dělilo národ na lidi „zasloužilé“, „méně zasloužilé“ a „nezasloužilé“. „Zasloužilými“ byli ovšem podle jejich vlastního měřítká právě jen ti z jejich řad, kteří nesli stále ostentativněji jméno »osvoboditelé«, ač mezi nimi byli i mnozí, kteří za pět minut dvanáct doháněli historické poledne.

Nelze nezpomenouti, že legionáři skutečně vytvořili uzavřenou kastu, jež byla jakousi osobní gardou svých intelektuálních špiček, které na revanče za tyto palatinské služby prosazovaly na všechna teplá místa v celém veřejném životě zase jen legionáře, členy své gardy. Nebylo jediného vypsaného konkursu ani na místo posledního sluhy, aby jeho stylisace nekončila stereotypním dodatkem: legionář má přednost. Toto přednostní právo bylo zatížením celého našeho veřejného života. Bylo trpce pocíťováno v armádě, bylo kamenem úrazu ve vysokých státních úřadech, bylo příčinou nejedné trpkosti mezi všemi státními a veřejnými zaměstnanci.

Kdvž se starý režim likvidoval, zdálo se samozřejmým, že legionáři, jejichž zlatý věk tím nenávratně končil, pochopí nutnost doby a odejdou sami s pochopením, že v nových proudech vytvořily by se kolem nich jen nebezpečné víry, které by trvale podemílaly základy nově budované národní existence.

Nepochopili, naopak postavili si nové oltářičky západnického vyznání, a modlili se před nimi, jako by nový duch nevanul Evropou. Nepochopili, že v novém uspořádání věcí veřejných není místa pro kastu, která byla udržována po léta čítankovou legendou.

Nepochopili, jako tak mnohdy přestárlý nepochopí, že musí odejít, poněvadž mladší poznali nesprávnost staré koncepce. Musí tedy být řešena jejich otázka bez nich, poněvadž nerešit ji, znamenalo by škodit tomu národu, který musí vpřed bez ohlížení na nimbus, který za ním dohání.

Domácí aktuality

kl - Praha 14. ledna

(Jasně myslit, reálně jednat.) Naše domácí veřejné žití je nyní probuzeno k živějšímu tempu nedostatky, jež se projevily v poměru k Židům, nedůvěrou k legionářům a nutností odstranit příčiny, které tuto nedůvěru oprávněně oživily. Je při tom třeba především jasného myšlení do základů věcí a reálného jednání. V listu »Moravská Orlice« píše člen výboru NS. šéfredaktor Ant. J. Kožíšek komentář k těmto otázkám a to pod nadpisem »Čekáme na opatření vedoucích českého národa«. To je zásadní stanovisko. A že v takových případech je nejlepší jednání rychlé a mužné, bez hledání zadních dvířek, to každému reálně politicky myslícímu člověku musí být jasno.

(Český tisk a otázka legionářů.) K otázce nemožnosti dalšího působení legionářů v našem veřejném životě zaujal český tisk vesměs kladné stanovisko. Každý rozumný Čech chápe, že legionářská ideologie byla tak vyhraněně protiněmecká, že její dřívější nositel musí být abnormálně historicky vzdělán, aby mohl pochopit nový dějinný vývoj a mylnost této ideologie. »Nedělní List« napsal, že »otázka legionářská se u nás neřeší po prvé. Naopak, táhne se v českém životě jako zlý přízrak celou historií minulých dvaceti let a to jako vnitřní boj mezi legionáři a nelegionáři. Pojem legionář představoval nakonec nikoliv bojovníka, nýbrž politického strážníka, obdařeného čestnými výsadami. Tyto výsady mají být odstraněny.« — Věc tuto měl konečně rozřešit národ sám, bez upozornění s německé strany, protože mylnost a tragičnost legionářské ideologie se projevila na osudu národa katastrofálním způsobem v r. 1938. Po r. 1938 mohl konečně každý Čech pochopit, že celá legionářská kamarila na vyšších místech měla zvláštní postavení bez jakýchkoli zvláštních zásluh, neboť se v kritickém roce 1938 o národ nijak nezasloužila. Jen myslit důsledně a nevěřit pohádkám z éteru.

...volání H. Rinka usvědčen.) Když

Nové hlasy proti legionářské legendě

np. — Veškerý náš tisk zaujímá rozhodně odmítavé stanovisko k legionářské legendě. Včerejší »A-Z« zdůrazňuje, že při řešení legionářské otázky jde především o to, aby oni jednotlivci z legionářských řad, kteří se vyšvihli na nejpřednější posice v bývalém státě a zůstali na nich i za změněných státoprávních poměrů, nemohli dále býti překážkou česko-německého dorozumění. Za druhé jde o to, aby se upustilo od dalšího šíření legionářského ducha a legionářské legendy v národě.

»Národní politika« v úvodním článku zdůrazňuje, že český národ, chce-li se dočkat lepší budoucnosti, musí bezpodmínečně a se vší rázností se zříci legionářské ideologie. S čím větší rozhodností a dochvilností se tak stane, tím lépe. Přesvědčíme tím německý národ o naší bezvýhradné upřímnosti.

»Lidový deník« připomíná, že legionářská ideologie a vlivy legionářů v bývalém Československu těžce se prohřešily na duchu českého národního života.

»Večerní České slovo« prohlašuje, že nové české vlastenectví nesnese zatížení ideologickým legionářstvím. Musí se očistit od mylných představ bludů a hříchů minulosti, aby mohlo s úspěchem pracovat v duchu nově budované Evropy.

Legenda a pravda

Český tisk zabývá se nyní otázkou legionářů. Podnětem je článek státního tajemníka K. H. Franka v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«, vyjadřující německé stanovisko k této otázce. Bylo nejméně na čase, abychom my sami se konečně jednou vypořádali s legionářskou legendou a podívali se na pravdu, tak trapně od ní odlišnou. Legionářství ve skutečnosti znamenalo výsady mizivé menšiny — vždyť legionáři tvořili všeho všudy pouhá tři procenta v národě — na úkor celku. Mezi legionáři samotnými se vytvořila určitá klika, která si zavedla privilegovaný systém. Kdežto legionáři zabrali všechna vysoká místa, druzí úředníci a důstojníci zůstávali sedět, ač se mohli upracovat.

Stejný poměr vládl mezi legionáři jako organisovaným celkem a ostatními pracujícími vrstvami národa, které v hodnocení práce a služby nemohly nikdy čekat zvláštních odměn neb uznání alespoň přibližně stejného, jakých se dostávalo legionářům měrou nejhojnější.

Nejhůře působilo, že tu legionáři bez ostychu přijímali jako samozřejmost hmotné výhody za něco, co zesnulý ministr Rašín tak výstižně vyjádřil slovy, že »za práci pro vlast se neplatí«. Nuže, legionářům se platilo a skvěle platilo a jediný člověk, který měl proti tomu námitky, se musel stát první velikou tragickou obětí této pravdy, skrývané pod pláštěm legionářského mythu.

Ale těch obětí dalších, větších i malých, následovala brzy velká řada. Museli byste mluvit se všemi těmi nespočetnými tisíci dělníků, sedláků, živnostníků, úředníků a zaměstnanců, kteří na vlastním těle pocítovali příkoří, vyplývající z nemilosrdně prováděné legionářské zásady, že ta jejich »práce pro vlast« má cenu mnohem vyšší než sebepoctivější a pro národ sebeužitečnější práce všech ostatních dohromady.

Uvedu jen malý příklad. Legionářský důstojník, kterému v roce 1920 bylo 23 let a který ve skutečnosti byl na vojně šestý rok, měl po započítání legionářských let pojednou 14 a půl služebních let do platu, do povýšení i do penze, ač by podle toho byl musel jít na vojnu jako záček třetí třídy obecné školy.

Stejně starý důstojník nelegionář, který prodělal světovou válku a byl také v bojích na Těšínsku a na Slovensku, při úředním propočítání let přišel na to, že mu napočítali méně služebních let, než ve skutečnosti sloužil.

Přirozeně působil tento dvojitý loket, jímž se měřilo legionářům a nelegionářům právě ve věcech sociálních ve všech oborech života soukromého, úžasně demoralizačně i na politický život národa. Režim, který takovouto protisociální a nemorální politiku nejen trpěl, ale schvaloval a prováděl, který na privilegii jedné kasty dokonce vybudoval své zákony, nemohl se ovšem opřít tomu, jestliže si privilegia dělaly a vymáhaly také politické strany.

Lidé bez hodnoty, bez vzdělání a bez schopností dostávali se tak na místa, kam nepatřili a kam by vůbec nebyli mohli přijít, kdyby legionářství ve své pravé, duchovní podstatě na hony vzdálené tvářnosti, nebylo dalo výhost spravedlivosti. Legionářství také nikdy nebylo sociální, nýbrž stroze egoistické a jeho prostředky, jimiž si udržovalo své výlučné postavení v národě, byly metodami nejhrubšího kapitalismu.

Dobře, že se rozplynula již nadobro tato legenda. Poučení z ní nám

LEGIONÁŘSKÁ OTÁZKA.

Legionářskou otázku měli jsme ve svém vnitropolitickém životě už před 20 lety. Bylo to tehdy, když se jednalo o tak zv. legionářských zákonech a ve veřejnosti vznikla prudká oposice proti vytváření zvláštní privilegované kasty, jež měla býti za svou činnost v legiích odměněna velkými hmotnými výsadami na úkor ostatních složek národa. Z tehdejší doby je památný výrok dr. Rašina »za práci pro vlast se neplatí« a v tehdejší rozčilené atmosféře zrodil se také atentát na dr. Rašina. Zvláštní postavení pro legionáře v národě bylo tehdy prosazeno a od té doby z mocenských posic, takto zřízených, byl ovlivňován stále více český politický a vůbec celý veřejný život u nás tak zv. legionářskými činiteli.

Nyní je opět vnitřní život našeho národa rozvířen legionářskou otázkou. Tentokráte nemá býti tato otázka pouze naříznuta, ale má být vyřešena nekompromisně. Dnes se rozumí samo sebou, že tyto věci se vyřizují důkladně a důsledně. Neboť situace je úplně obrácená ve srovnání s poměry před 20 lety. Nyní je legionářská otázka nastolena zásadně a se vši rozhodností s německé strany, a to samo už znamená, že s postavením legionářstva a s celou legendou, která se kolem něho zkonstruovala, bude účtováno bez polovičatosti. Byl by to věru pošetilec, kdo by si na české straně ještě dnes myslil, že Říší, do které jsme již téměř dva roky včleněni a která právě prodělává největší válečný zápas svých dějin, se bude shovívavě trpět nějaká jiná politická ideologie, nežli ideologie říšská, že budou nadále ve veřejném životě našich zemí ponecháváni na vlivných místech vyznavači a služebníci starého režimu, který byl novou dobou smeten do propasti, a že v požadavku přizpůsobení novým poměrům budou povolovány k vůli nějakému tradičnímu vzpomínání na sibiřskou anabasi nějaké výjimky. Je to naprosto jasné: říšské myšlení a legionářské myšlení jsou protiklady, které nemohou žít vedle sebe. Legionářská ideologie není možná vedle říšské ideologie. Má-li býti národ vychováván pro říšskou myšlenku, je přirozené, že za tyto vychovatele nebudou ustanoveni legionáři, ale že na místo legionářů budou dosazeni jiní, kteří nejsou spjati se starým politickým a sociálním řádem. To po stránce politické.

Bylo by však mylné se domnívat, že řešení legionářské otázky je jenom věcí říšských činitelů, resp. // Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka, který rozvířil tuto otázku svým článkem »Irrtum im Grundsätzlichen« v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«. Velký ohlas tohoto článku v tisku i v debatách lidu svědčí o tom, že kromě politické stránky je tu ještě i věc sociální spravedlnosti proti asociálním, protežovaným zjevům legionářské staré ideologie a praxe. Neudržitelnost privilegovaného sociálního postavení legionářstva v českém veřejném životě objevuje se před naším zrakem po 20 letech znovu v ostrém světle. Znovu vystupuje v celé křiklavosti protisociálnost dřívějšího preferování legionářské vrstvy, ale také politická přežilost legionářského mythu v nových našich poměrech, které jsou vybudovány na základně soužití s Říší a spolupráce s Němci a které vylučují postoj protiněmecký a setrvávání na dřívějším systému. Právě tento systém způsoboval mnohé křivdy většině.

Čeští lidé zůstanou i při loyálnosti k Říší českými vlastenci, ale toto vlastenectví nemůže býti ztotožňováno s legionářstvím, tak, jak to zdůraznil s německého stanoviska pan státní tajemník K. H. Frank. Připomínáme proto zvláště onu větu z projevu státního tajemníka K. H. Franka, ve které se právě vyzvedá, že vyloučení legionářů z veřejného života a jejich vyřadění z tvůrčího českého života nesmí a nemůže býti pocítováno jako pronásledování českého vlastenectví.

R.

Otázka legionářská

Další hlasy českého tisku

a . Praha 15. ledna

V denním tisku českém stále nachází velmi pozornou a podrobnou odezvu významný článek státního tajemníka H-Gruppenführera K. H. Franka o zásadním stanovisku k otázce bývalých čs. legionářů, uveřejněný v lednovém čísle »Böhmen und Mähren« a pak podrobně komentovaný ve dvou úvodních listů Der Neue Tag. Citovali jsme již včera řadu českých deníků, jež reagovaly svými články na tuto zásadní otázku, a dnes k nim připojujeme další.

Tak pražský A-Zet pod titulem »Legionářská otázka« píše mimo jiné:

»Oč jde? Zameziti především oněm jednotlivcům z legionářských řad, kteří se vyřihli na nej přednější posíce v bývalém státě a zůstali na nich i za změněných státoprávních poměrů, aby nemohli dále býti překážkou česko-německého dorozumění. Za druhé jde o to, aby se upustilo od dalšího šíření legionářského ducha a legionářské legendy v národě. Z článku pana státního tajemníka K. H. Franka je patrná a v hojných komentářích tisku se vyslovuje víra, že při odstraňování legionářského vlivu z našeho veřejného života se půjde hlavně proti oněm nesociálním křiklavým zjevům, které byly pranýřovány již za dřívějších let a které byly hojně kritikovány veřejností hned po válce. Tato legionářská klika, již vynesla poválečná konjunktura na vrchol, neuměla a nechtěla se zříci svých výsostných postavení a už tím, že na nich zůstávala, tvořila zeď mezi dvěma národy, které si prostřednictvím svých odpovědných představitelů podaly ruku ke smíru a ke spolupráci. Tím situaci českého národa značně ztěžovala. V těchto kruzích se spatřuje středisko a šířitel špatné propagandy, v těchto kruzích je také nejvíce přátel Židů a tyto kruhy také tvoří v zákulisí bašty starého strániectví, které nechce uznat nové politické skutečnosti. Když nyní pan státní tajemník K. H. Frank na tuto činnost legionářské kličky poukázal, ješt na českých odpovědných místech vyvoditi z jeho odhalení důsledky tak, aby netrpěl celý český národ, jenž ve své většině se míněním o legionářské klíce a její činnosti nikdy netajil.«

»Večerní České Slovo« přineslo článek nadepsaný »V lidu je hluboký odvrát od legionářské ideologie« a v něm dovozuje: »Ohlas článku státního tajemníka K. H. Franka v českém tisku ukazuje, že odvrát od legionářské ideologie byl v lidu mnohem širší a hlubší, než se mnozí domnívali. Je pravda, kulisy legionářské legendy byly příliš široce a obratně postaveny a nahlédnutí za ně bylo nepovolaným zakázáno. Jakákoliv kritika legionářských věcí byla odbývána frází o politické a vědecké periferii. Ovoce legionářské myšlenky bylo těsné spojení našeho národa s Francií a Anglií proti Německu a ovšem i jeho truchlivé výsledky. Po dvacet let nám nebylo dovoleno dohodnout se s Německem. Když však Chamberlain a Daladier šli 3. září 1938 do Mnichova se záluďným úmyslem nikoliv zajistit Evropě skutečný mír, ale získat pro sebe a pro svou válku několik měsíců času, obětovali nás cynicky jako cenu těch několika měsíců. Národ se probudil, když spadl na tvrdou půdu skutečnosti z mlhovin legionářské legendy. Ale spáry a stíny legionářské ideologie místy zůstaly a jsou dnes znovu překážkou dorozumění mezi Němci a Čechy v duchu říšské myšlenky. Němci dělají rozdíl mezi těmi, kteří po návratu z legií bezejmenně zmizeli ve své každodenní práci, a těmi, kteří se jako představitelé legionářské myšlenky postavili, vyšplhali a prodrali na vedoucí místa, aby z toho vy-

tloukali politický a finanční kapitál. Tito inspirátoři protiněmeckého nepřátelství a Říši nepřátelské propagandy, kteří se namnoze skryli za různými maskami, házejí klacky pod nohy všem, kteří chtějí v rámci Říše budovat lepší budoucnost našeho národa. Nové české vlastenectví nesnese zatížení ideologickým legionářstvím. Musí se očistit od mylných představ bludů a hříchů minulosti, aby mohlo s úspěchem pracovat v duchu nové budované Evropy. Ne ve starých, odbytých a falešných legendách, ale ve skutečnosti nové Evropy a nového pořádku si musíme zajistit místo, důstojné ducha a vnitřní energie našeho národa.«

Raník »Národní Práce« píše v úvodu článku »Jedna naše chyba« mimo jiné toto: »Jest opravdu velmi těžko pochopit, jak to, že na jasná a důrazná slova H-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka, pronesená již dne 2. prosince 1939 (!) na Staroměstském náměstí v Praze, nebylo s české strany až do této chvíle odpověděno. Ve své tehdejší řeči prohlásil státní tajemník přímo za podmínku šťastného života českého národa v Německé říši, že se český národ ve svém celku musí osvobodit od dosavadního dějinného mythu, od neplodných ilusí a od známých legionářských ideologií. Nyní, ve svém článku »Irrtum im Grundsätzlichen«, uveřejněném v lednovém čísle časopisu »Böhmen und Mähren«, musil konstatovat, že »požadavek úplného osvobození od ducha českých legionářů nenalezl až do dneška u části české inteligence očekávané ozvěny, ba naopak, ukazují se vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu.«

Je smutné a povážlivé, dovedly-li zůstat u vesla tendence, jejichž odstranění bylo kardinálním požadavkem směřodatných německých míst, a jejichž potlačení bylo podmínkou šťastné budoucnosti českého národa v Německé říši. Všichni, kdo zavinili, že s otázkou legionářskou (podobně jako s otázkou židovskou)* se poctivě nehnulo, jsou velmi těžce odpovědní svému národu. A při tom se títo vinníci svým uhýbáním před řešením této otázky zcela rozešli s míněním vlastního národa, který dostatečně, byť bolestně, pochopil, jak falešný byl ten legionářský mythus, utvořený k potřebě známé legionářské kličky, jak nesociální bylo ono legionářské kastovníctví, vytvořivší v českém národním společenství zvláštní privilegovanou a hýčkanou vrstvu, jak osudná byla ona základní tendence legionářského hnutí, orientovaného k západním »demokraciím« a způsobilví, že tak, jako se legionáři v době světové války dali najmout k imperialistické potřebě Anglie a Francie, musil se celý český národ v letech po světové válce sklánět před přáními a sobeckými potřebami týchž západních mocností, k nimž neměl žádného vztahu a jimiž byl využíván jen jako poddanský, koloniální národ.

Náš lid také dostatečně chápe, že v nové Německé říši není pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, místa ani v zájmu českého národa. Státní tajemník K. H. Frank to řekl takto: »Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státní policejním rozpuštěním legionářských svazů nezánikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme, že pokračují ještě dnes ve své činnosti světle se stíhací, že legionáři jsou nositeli špatné propagandy, Říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteru ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud

vždy opětovně nevysvětlitelné neporozumění jistých vedoucích kruhů pro tuto otázku, podle našeho názoru podstatného významu.

Je smutné a povážlivé, dovedly-li zůstat u vesla tendence, jejichž odstranění bylo kardinálním požadavkem směrodatných německých míst, a jejichž potlačení bylo podmínkou šťastné budoucnosti českého národa v Německé říši. Všichni, kdo zavinili, že s otázkou legionářskou (podobně jako s otázkou židovskou) se poctivě nehnulo, jsou velmi těžce odpovědní svému národu. A přitom se tím vinníci svým uhýbáním před řešením této otázky zcela rozešli s míněním vlastního národa, který dostatečně, byť bolestně, pochopil, jak falešný byl ten legionářský mythus, utvořený k potřebě známé legionářské kliky, jak nesociální bylo ono legionářské kastovníctví, vytvořivší v českém národním společenství zvláštní privilegovanou a hýčkanou vrstvu, jak osudná byla ona základní tendence legionářského hnutí, orientovaného k západním »democraciím« a způsobivší, že tak, jako se legionáři v době světové války dali najmout k imperialistické potřebě Anglie a Francie, musil se celý český národ v letech po světové válce sklánět před přáními a sobeckými potřebami těchto západních mocností, k nimž neměl žádného vztahu a jimiž byl využíván jen jako poddanský, koloniální národ.

Náš lid také dostatečně chápe, že v nové Německé říši není pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, místa ani v zájmu českého národa. Státní tajemník K. H. Frank to řekl takto: »Zřízením Protektorátu nebylo odstraněno postavení legionářů. Ani státně policejním rozpuštěním legionářských svazů nezánikla činnost většiny legionářů, která je tak škodlivá především pro český národ. Víme, že pokračují ještě dnes ve své činnosti světle se stíhací, že legionáři jsou nositeli šeptané propagandy, Říši nepřátelské, protože jsou neustále na vlnách éteru ve spojení s nepřátelským rozhlasem, známe jejich rozkladnou práci a jejich vliv na český národ. Dokud budou pokračovat v práci, nebude žádná konstruktivní spolupráce s Říší«. Je, myslíme, dostatečně jasné, že v otázce legionářské jsme se dopustili chyby, jež musí být nejrychlejším a nejdůraznějším způsobem napravena. Že z toho nevznikne českému národu žádná škoda, nýbrž naopak jen prospěch, a tom přinese v nejbližších dnech průkazné doklady.

Ranní »České Slovo« dovozuje v závěru svého úvodníku »Tragedie dvojí tváře«: »Každý, kdo přijímá jakoukoliv, i tu nejmenší funkci v Národním souručenství, ve Svazu pro spolupráci s Němci, ve Vlájce a pod., musí tuto práci vykonávat jednoznačně, musí myslet tak, jak mluví a musí tak, jak mluví oficiálně, mluvit i neoficiálně ve svém životě soukromém a ve společnosti. Stručně: musí spolupráci s Němci vykonávat čestně a nikoliv hrát nějakou naivní komedii o spolupráci, nebo pracovat upřímně, ale báti se nechápatých »kritiků« s české strany a stavět se jim do očí tak, že jako tu svou práci nemyslí upřímně a pod. Neboť jedno musíme vědět všichni: Němci vedou čestný zápas o osvobození Evropy z plutokratického a židovského jha, jsou národem se zvláštním smyslem pro vojenskou čest a pojem cti je u nich to nejzákladnější. Kdekoli se na naší straně setkají s nečestností, a to s takovou, která se týká vztahů k nim, musí se jich to hluboce dotknouti a vzbudí to také jejich silnou nedůvěru nejen k tomu jednotlivci, ale k celému národu. Špatných lidí, kteří dělali politiku dvojí tváře a pak se náhle prozradili, měli jsme již tolik, že to vzbudilo krajní opatrnost se strany německé. Další podobné zjevy mohou už jen působit nezměrnou škodu celému našemu národu. Proto se také stala aktuální otázka legionářů. Jde o jejich odstranění z vedoucích míst národa, ale jde také o odstranění celé legionářské ideologie, která byla v zásadě falešná a naprosto mylná. Legionářská ideologie věřila v opravdo-

vost západnické demokracie a v čestnost západních národů. Našeho národního nepřítele viděla jen v Němcích. Historie roku 1938 nás však přesvědčila způsobem nad jiné pádným, že Francii a Anglii ovládala zednářsko-židovská klika, a za druhé, že ty národy věděly velmi málo o cti, když svolily k politice této kliky, kterou dělala vůči národu našemu. Tenkrát se každý legionář měl s Francií a Anglií rozejít. K naivnosti české povahy ovšem patří víra až do sebezničení. Tak »věřil« Beneš a jeho spolupracovníci a tak věří i mnoho legionářů, kteří podléhají bidě setrvačnosti v myšlení. Oni však musí nyní pochopit, aspoň to, že s Němci lze spolupracovat jen čestně, a když to čestně dělat nemohou, že to nemohou dělat vůbec. Proto se stáhnou do ústraní a nebudou národu v novém historickém vývoji překážet. Není třeba si dělat iluzi, že se dobrovolně stáhnou všichni. Ti, kteří jsou na význačných místech, budou se s nimi loučit jen neradi. Ti však musí počítat buď s čestným odchodem dobrovolným, nebo méně čestnou cestou jinou. Na místech vedoucích setrvat nemohou už proto, že si dosavadní činností nezískali naprosto žádné důvěry.«

43a

Povinnost národní

I každého jednotlivce

Vyloučení Židů z českého národního života je netoliko jednou ze základních a nezvratných podmínek upřímné a opravdové součinnosti Čechů a Němců, ale i přirozenou podmínkou našeho českého národního zdraví. Vždyť židovství spolu se zednářstvím a legionářstvím otravovalo léta náš národní život po všech stránkách — nejvíce ovšem v politice, hospodářství a v kultuře — tak nebezpečně a nemorálně, že prostý český lid už dávno je srovnával s oněmi nenasytnými a žravými žábymi, které v českých pohádkách sedí na prameni vody živé, takže celá země bez vláhy vypadá vůkol jako pustina. Proto český lid s radostí vítal a vítá všechna opatření, jež byla podniknuta proti těmto národním nepřítelům. Teprve nyní, když je jich zbaven, může se projevit ve své rasové arijské čistotě a svým ryzím a osobitým národním duchem.

Proto velmi přísně posuzuje všechny ty osobnosti i skupiny, jež by se tomuto očišťovacímu národnímu procesu chtěly stavěti v cestu nebo jej brzdit. Zde musí býti promluveno jasně a na všechny strany, pravda padni komu padni, jak říkával prof. Pekař. Neblahá aféra s novoročními gratulacemi Židům, s gratulacemi, jež Židům poslali někteří Češi, musí vzbudit v českém lidu podezření, že jsou zde ještě pořád lidé, kteří zaspali dnešek a kteří si neuvědomují, k čemu zavazuje nová národní situace nejen celý český národ, ale i každého jeho jednotlivce, nechce-li svým nepochopitelným a nemožným počínáním poškoditi národní zájem. Vzdáti se každého osobního styku se Židy je příkazem pro každého Čecha dnes tak samozřejmým, že pokládáme za zbytečné šířiti se o tom s nějakou obzvláštní obšírností. To platí pro každého a tím spíše to musí platiti pro osobnosti, které by si pro své vysoké postavení měly uvědomit, že lid s obzvláštní bedlivostí pozoruje, jak oni chápou svou odpovědnost za národ v nové jeho situaci. Nedají-li se pak poučiti ani trapným a národ poškozujícím výsledkem svého filosemitského novoročního záchvatu, pak jen dokazují, že se rozešli s národem právě tak, jako se národ rozešel s nimi.

Veškerý tisk proti legionářskému mythu.

Veškerý český tisk zabývá se článkem státního sekretáře K. H. Franka o legionářském mythu a soudí, že nutno věc řešiti zásadně, jasně a v zájmu čínorodé spolupráce s německým národem.

„Národní práce“ napsala:

Jako Židům přes všechna zákonná, národně-souručenská a jiná opatření zůstalo zachováno takové společenské postavení, že dr. Preis, opat Zavoral a jimi čelní představitelé našeho života pokládají za svou povinnost jim věčně o Nový rok složit svůj hold, a naznačují tak svou naději, že se v tomto roce „ubohým“ Židům povede snad lépe, tak stále ještě neblahá legionářská klika, ozářená aureolou lživé legionářské legendy, drží svá místa, pracuje si do ruky a snaží se, aby její národu tak škodlivé počínání, platilo za vzor českého vlastenectví.

České Slovo:

Že legionářství nebylo tak ideální, jak se dělalo, to ví skoro každý. Na jeho mocenské pozici si pomohli bankéři, kapitalisté všech druhů, kariéristé ve státních službách a pod., ale ta většina legionářů z řad prostých vojáků (lidu), musila se spokojiti s trafikou, místem vrátného nebo dozorce, v nejlepším případě službou policisty, poštovního zřízence, úředníka a pod. A kolik jich umíralo v bídě, opuštěných a zapomenutých v bídě — to je veliká kapitola o nešťastných vedoucích legionářských kruhů.

Polední list:

Lid neměl rád tyto své „Osvoboditele“, kteří své „osvoboditelství“ na každém kroku ne-

chutně připomínali a dokonce psali s velkým „O“ a ironisoval je, když jim s oblibou říkali „zapětminutlegionáři“.

Národní listy:

V otázce legionářské jde o odstranění kultu, který byl vypěstován do velkých rozměrů ke škodě opravdové myšlenky národní. Jeho odstranění je jedním z předpokladů dorozumění, a na tomto všestranném dorozumění spočívá naše budoucnost.

Národní střed:

Legionářští exponenti setrvali na svých falešných názorech a v zajetí své klamně ideologie zůstali lidmi věčně včerejšími, kteří se snažili zasévat rozkol a nesvár tam, kde zdravý instinkt českého národa hledal cesty k harmonickému soužití s velkým národem německým.

Venkov:

Legionáři si vůbec neuvědomili, že oni a jejich politika strhli český národ téměř do záhuby a že 1. října 1938 resp. 16. března 1939 naprosto ztroskotali. Neporozuměli znamení doby, v níž se však také nezměnili a i po těchto pro český národ tak významných politických událostech úplně a naprosto setrvali na svých nárocích a svých politických úmyslech.

JEDNOMYSLNOST VE VĚCI LEGIONÁŘŮ

Článek státního tajemníka K. H. Franka v listě »Böhmen und Mähren« o německém stanovisku k otázce bývalých čs. legionářů vyvolal mocnou odezvu. Článek je jasný a právem byl označen jako zásadní. Nejen že tlumočil stanovisko německých občanů k této otázce, ale také ukázal na důvody, jež stanovisko diktují. Pro nás Čechy je také docela srozumitelným a ukazuje cesty, po nichž je jít v nastoupené spolupráci českého lidu s národem německým. Pochopitelně, že vyřešení věci legionářů musilo nezbytně přijít na program, vždyť o této otázce již dříve čas od času bylo hovořeno v tisku a soukromých řebech mezi lidmi bylo dost. Český nacionalismus dobře rozlišuje, co je pro národ prospěšné a co nikoli. Nejde tu pouze o 3 procenta, které legionáři v národě tvoří, vždyť ani tohoto zlomku se nemohou důsledky týkat, protože ti legionáři, kteří zůstali bez výsad, nic neztrácejí.

Že mezi německými občany si otázky legionářů všimají, o to se především zasloužili ti z řad bývalých legionářů, kteří ne dost ochotně přistupovali ke spolupráci Čechů s Němci, přistoupili-li k ní vůbec. Abychom mohli v dorozumění ke společ-

ným osudům obou národů se dostati, je třeba odvaliti s cesty kameny, jež jsou překážkou a bez sporu jednou takovou překážkou otázka bývalých legionářů je. Říšské myšlence nemůže být ničím bráněno. Český lid to také plně chápe a nevidí zde nic, co by bylo namířeno proti němu. Český tisk také všeobecně ve smyslu článku pana státního tajemníka se docela otevřeně vyslovuje.

„LIDOVÉ NOVINY“ píší:

Domníváme se, že ze státního tajemníka K. H. Franka můžeme vyvodit zjištění, že

bídě, opuštěných a zapomenutých v bídě — to je velká kapitola o nesociálnosti vedoucích legionářských kruhů. Neboť na dobrá místa se dostali jen ti, kteří sloužili jako tlučníci a úderníci proti sociálnímu citění a opravdovému socialistickému nazírání lidu.

„NÁRODNÍ POLITIKA“ praví, že jen politicky naprosto nevychovaný člověk by se mohl domnívat, že to, co legionáři nazývali »bojem«, není něčím jiným, než pouhým odmítáním všeho německého. Dnes je již na čase, aby v novém uspořádání Evropy se skončilo i období protiněmeckého boje, jehož nositeli jsou legionářské družiny. Češi-li si český člověk svou budoucnost dobře zabezpečit, pak je to možné jen v úzké spolupráci s Říší. Jednou z nejdůležitějších překážek tu bylo pokračování v legionářském mytu, který je ztělesněním protiněmeckého boje. Rozhodnost článku státního tajemníka K. H. Franka svědčí o tom, že v záce je nyní budoucnost českého národa, jemuž zbývá nyní volba mezi legionářskou ideologií a spoluprací s národem německým. Čili rozhodnutí mezi marrým bojem nebo smírnou součinností s Velkoněmeckou říší. Rozhodnutí může býtli jen jediné. Stojí-li na jedné straně 7 milionů lidí, kdežto na druhé 85 milionů, nemůže přece mít o nich 7 milionů vroucnějšího práni, než žiti se svým velkým sousedem v nejlepší shodě. Český národ, chce-li se dočkat lepší budoucnosti, musí bezpodmínečně a se vši rázností se zřítí legionářské ideologie. S čím větší rozhodností a dochvilností se tak stane, tím lépe. Přesvědčíme tím alespoň německý národ o naší bezvýhradné upřímnosti. Přechytralci, kteří nám našeptávají, abychom se svým konečným rozhodnutím vyčkali, až jak se vytváří vojenská a diplomatická situace, neprokazují svému národu žádnou službu. Uprostě od zbytečných sentimentalit a postavme se jako reálné smýšlejší národ na půdu daných skutečností, ceňme si budoucnost národa víc než legionářské legendy a začleňme se bezvýhradně do Velkoněmecké říše, abychom podle slov říšského ministra dr. Goebbelse nepřišli pozdě a abychom si zajistili účast na společném budování evropského kontinentu.

„A-ZET“ komentuje článek státního tajemníka K. H. Franka a praví, že jde o to, zamezit oném jednolitvům z legionářských řad, kteří se vyvyšili na nejprednější posice v bývalém státě a zůstali na nich i za změn-

ných státoprávních poměrů, aby nemohli dále býti překážkou česko-německého dorozumění. Za druhé jde o to, aby se upustilo od dalšího šíření legionářského ducha a legionářské legendy v národě. Legionářská klika, již vynesla poválečná konjunktura, tvořila zeď mezi dvěma národy, které si prostřednictvím svých odpovědných představitelů podaly ruku ke smíru a k spolupráci. Když nyní státní tajemník K. H. Frank na činnost legionářské kliky ukázal, je na českých odpovědných místech vyvoditi z jeho odhalení důsledky tak, aby netrpěl celý český národ, jenž ve většině se mnením o legionářské klíce a její činnosti nikdy netajil.

„MORAVSKÁ ORLICE“ o článku státního tajemníka K. H. Franka píše: Tento článek nelze přejít mlčením. Dodejme ovšem ihned, že není namířen proti legionářům, kteří pochopili, oč dnes jde a kteří poznali prospěch říšských myšlenek pro český národ. Nybrž jen proti těm, kdož setrvávají v oně neblahé »legionářské ideologii«, sloužící našim nepřátelům a osobním zájmům emigrantů, kteří bez nejmenší lásky k vlasti nebo národu využívají těchto blouznivců k svým nekalmým zájmům, v jejichž pozadí jsou Židé, zednáři a angličtí plutokraté. Živly netečné k osudům českého národa. Nejde tedy o projev zášti nebo nespravedlivého oceňování některých českých lidí, nybrž je to vážná pro nás výstraha i upozornění. Je to pomocná ruka, která se k nám vztahuje. Je to opěrný bod, jehož se musíme uchopit. Nestane-li se tak, bude to jen naše škoda. Je třeba různé zášasy, aby národ ke škodě nepřišel. Čekáme opatření odpovědných vedoucích českého národa! Trpné zavírání očí a posunky hluchoněmých snášeti déle nelze!

Necitujeme ani všechny hlasy českého tisku. V celku jsou shodné a prozrazují, že český národ dovede dělat dobře dělitko mezi tím, co je skutečně národní politikou, sloužící národu, a co je jen zdáním nějakého vlastenectví; skutečnost a mythus poznány jsou dobře i mezi lidem. Článek p. státního tajemníka K. H. Franka dal zase příležitost, abychom si byli upřímní a feklí si pravdu, která nyní se dostává do tisku bez obav, že se na nás někdo bude škaredit, jak tomu bývalo dříve vždy, když se lidu řekla pravda.

Upřímná slova

V posledních dnech se všechen český denní tisk zabýval významným článkem, který pod názvem „Omyl v zásadních věcech“ uveřejnil státní tajemník K. H. Frank v lednovém čísle časopisu „Böhmen und Mähren“.

Článek objasňuje německé stanovisko k otázce bývalých československých legionářů. Státní tajemník K. H. Frank v něm nejprve líčí vznik a vývoj československých legií a připomíná neblahý vliv legionářů na veřejný život v bývalé Československé republice. Upozorňuje, že již ve své řeči, kterou pronesl při první manifestaci nacionálně-socialistické německé strany dělnické v Praze na Staroměstském náměstí dne 2. prosince 1939, vyslovil požadavek, aby se Češi osvobodili od dosavadního dějinného mythu a ideologie bývalé republiky a konstatuje, že podnes nebylo v Protektorátě zlikvidováno výjimečné postavení legionářů, kteří jsou vlastními původci tohoto falešného dějinného mythu a této ideologie Německu nepřátelské. Je proto také nesprávné, jestliže v určitých českých kruzích se tvrdí, že pojem legie je totožný s pojmem českého vlastenectví. Českou legionářskou myšlenku lze sice považovati za výraz vystupňovaného nacionalismu, ale nacionalismu nesprávně chápaného, založeného na nenávisti k Německu. Státní tajemník připomíná, že z této myšlenky vznikl r. 1918 bývalý československý stát, který se musil rozpadnout právě proto, protože jeho idea byla nesprávná a ukazuje na nebezpečí, které českému národu hrozí z dalšího trvání legionářství. V článku se dále líčí, jak asociálně si legionáři počínali vůči českému národnímu společenství, když obsadili všechna vyšší místa v bývalé československé armádě a zaujali klíčová postavení v českém životě politickém i hospodářském. Po zhroucení bývalé benešovské republiky byly sice legionářské organizace rozpuštěny, ale jejich posice v českém veřejném životě, zřídla legionářského rozvratného myšlení, zůstaly neoslabeny. Státní tajemník konstatuje, že dnes legionáři jsou hlavními původci šeptané propagandy, že jsou ve styku s nepřátelským rozhlaselem a ruší české snahy o budovatelskou spolupráci s Říší. Jejich odstranění je nezbytným předpokladem jasného poměru mezi Čechy a Němci.

Vývody státního sekretáře jsou významné jak pro osobnost jejich autora, tak pro jejich námět. Není to po prvé, co legionářská otázka se stává předmětem diskuse. Není snad ani třeba připomínati, že mnohé z výtek, které státní sekretář adresuje legionářům, slyšeli tito již častokrát z české strany. Jest dobře známo, že legionářská nesociálnost a chamtivost byla již v prvních letech trvání bývalé republiky odsouzena známým výrokiem Rašínovým „za práci pro vlast se neplatí“. Toto odsouzení nebylo ani první ani poslední. Stejně časté byly také námitky proti nepravdivé osvobozenécké legendě, proti vzrůstajícímu se a stále zneužívanému vlivu legionářů na náš politický a hospodářský život a proti nesmyslnému šíření legionářského kultu. Nutno však oceniti mužnou upřímnost státního sekretáře K. H. Franka, který, jak sám výslovně zdůrazňuje, nechce jítřiti staré rány, ale poctivě ukazuje na kazy a nedostatky našeho veřejného života, jejichž odstranění je nezbytné pro mír v nové Říši a v nové Evropě.

Legionářští předáci byli u nás místodržiteli západních plutokracií, vykonavateli příkazu světového zednářství a nejúčinnějšími podporovateli Židů. Oni to byli, kteří se obohacovali nejen na úkor tisíců poctivých příslušníků legií, ale na úkor celého národa. Oni udržovali po dvacet let v národě víru ve falešné iluze, slibovali mu pomoc velmocí, líčili nepravdivé poměry v Německu a v Itálii a oni jsou vinni naším hořkým zklamáním. A dnes, jak státní sekretář K. H. Frank prohlašuje, jsou hlavními podněcovateli neklidu v našem národě. Likvidace legionářství je proto pro nás nejvážnějším příkazem doby a to tím spíše, že nejde o žádné pronásledování českého vlasteneckého smýšlení, ale o odstranění ideologie, která jest základní překážkou dobrého soužití Čechů s Němci.

Český tisk o legionářské otázce.

R. — Podnětným článkem H-Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka byla rozvířena otázka legionářská. Zabývá se jí denně veškerý český tisk. Všeobecně tisk vyzdvihuje, že nelze přehlédnouti, jak převážná většina národa nesdílela názory, šířené vyznavači a služebníky starého režimu. Nejedna článek a protest se opřely osvoboditelské legendě legionářské i pokračování v neúnosné tradici. Bylo to někdy spojeno i se značným rizikem nejen pro list sám, ale i pro osobní bezpečnost těch, kdož měli odvahu na to pokusit se.

V místech, do nichž se mnozí dostali jen právě oním služebníčkováním a zdůrazňováním domnělých zásluh, snažili se přívrženci starého režimu netoliko zajistiti své posice, nýbrž také se pečovali odtamtud vyvíjeti úsilí, aby zbytky své ideologie rozšiřovali mezi národ.

Všestranně se uznává, že říšské myšlení a legionářské myšlení nemohou vedle sebe jíti a že šířitelé zbytků legionářské ideologie musí ustoupiti. To přesvědčení se jeví v českém tisku, z něhož jsme již řadu projevů otiskli. Dnes přinášíme další výřátky z článků, věnovaných denním tiskem otázce legionářské.

»NÁRODNÍ PRÁCE«.

Jest smutné a povážlivé, dovedly-li zůstat u vesla tendence, jejichž odsranění bylo kardinálním požadavkem směřodátných německých míst, a jejichž potlačení bylo podmínkou šťastné budoucnosti českého národa v Německé říši. Všichni, kdož zavinili, že s otázkou legionářskou (podobně jako s otázkou židovskou) se poctivě nehnují, jsou velmi těžce odpovědní svému národu. A při tom se títo vinníci svým uhybáním před řešením této otázky zcela rozešli s míněním vlastního národa, který dostatečně, byť bolestně, pochopil, jak falešný byl ten legionářský mythus, utvořený k potřebě známé legionářské knihy, jak nesociální bylo ono legionářské kastovníctví, vytvořivší v českém ná-

rodním společenství zvláštní privilegovanou a hýčkanou vrstvu, jak osudná byla ona základní tendence legionářského hnutí, orientovaného k západním »demokraciím« a způsobivší, že tak, jako se legionáři v době světové války dali najmout k imperialistické potřebě Anglie a Francie, musil se celý český národ v letech po světové válce sklánět před přáními a sobeckými potřebami těchž západních mocností, k nimž neměl žádného vztahu a jimiž byl využíván jen jako poddanský, koloniální národ. Náš lid také dostatečně chápe, že v nové Německé Říši není pro mentalitu, jakou vytvořili a měli legionáři a jakou zčásti ještě dnes zastupují, místa ani v zájmu českého národa.

»NÁRODNÍ LISTY«.

Když byl zřízen Protektorát Čechy a Morava, bylo stanoveno, že všechny zákony a nařízení, odporující smyslu ochrany Německou říši, se ruší. Tato zásada neplatí jen v oboru práva, nýbrž ve všech oborech života a práce. Je třeba prováděti změny také tam, kde se jimi může zlepšit možnost česko-německého dorozumění. Proto došlo také na otázku legionářskou. Již za bývalé republiky se vyskytovaly hlasy proti tomu, aby legionáři požívali výhod, které nebyly přiznány jiným občanům. V tomto smyslu již tenkrát existovala legionářská otázka. Tim spíše, že i politická reprezentace legionářů, jak se projevila po jejich návratu do vlasti, neodpovídala představám veřejnosti. Tenkrát nebylo ani pomýšlení na řešení této otázky. K tomu dochází nyní. Článek státního tajemníka Franka je vyjádřením zásadního německého stanoviska k legionářské otázce, která jest jedním ze zásadních předpokladů česko-německého dorozumění a tak musí být na české straně posuzována a podle toho řešena. Na česko-německém dorozumění spočívá budoucnost českého národa a jeho s věčným rozvojem. V otázce legionářské jde o odstranění kultu, který byl vypěstován do velkých rozměrů ke škodě opravdové myšlenky národní. Jeho odstranění jest jedním z předpokladů dorozumění. Proto musí být i otázka legionářská vyřešena tak, aby pronikání říšské myšlenky do nejširších vrstev v ničem nebylo brzděno.

VLAJKA

DENÍK NOVODOBÉHO NÁRODOVĚCVÍ

ROČNÍK XI. ČÍSLO 3.

Ústřední list ČNST.

Z OBSAHU LISTU:

Historický omyl Řecka. — Charakter náš a jejich. — Slovensko zúčtuje s demokracií. — Židé řadí v tržnicích. — Stránka ČPF. — Příloha Svatoplukových gard, Svazu žen a mládeže. — Židovina ve štítu NS. — Stránka divadla, filmu a kultury. — Meslářové za časů reformace. — Obchod s dušemi. — Stránka sportu.

Norský dobrovolnický sbor

V Norsku byl, jak vyplývá z provolání Vidkuna Quislinga, založen „dobrovolnický pluk“. Ve své výzvě Quisling zdůraznil, že popud k zřízení tohoto pluku dobrovolníků vyšel od Norů, nikoliv z Německa, že tu jde o svobodnou vůli Norů a že se tak stalo z norské citlivosti a z norského úhnutí k rovnoprávnosti. Tento pluk má po boku německých kamarádů uplatnit se aktivně a otevřeně pro nové uspořádání v Evropě a pro ustavení germánského spolku. Provolání k boji pod vítěznými prapory německých bratrů je adresováno národně uvědomělým Norům, kteří ze svobodné vůle jsou odhodláni bojovat za společnou věc germánského národa.

Tři ze sta a konec konců?

(K debatám o legionářské klíče.)

Když bylo se strany německé poukázáno na rejdy t. zv. legionářské klíčky, ukázalo se, že bylo říznuto do živého. Na mnohých významných místech nastal onen zvláštní skrytý ruch.

F. Peiger:

Poslání českého tisku.

Úkolem novináře je vždycky hlídat nad myšlenkami národa, střežit posvátnost jeho duchovních statků a vychovávat ty, kteří dosud bloudí. V rukou tisku leží největší část odpovědnosti za národní život. Noviny jsou mluvčím veřejnosti, vytvářejí její mínění a udávají ráz celému období.

Duše národa mluví ústy tisku. Novinář musí především sloužit svému národu, chce-li své povolání vykonávat poctivě. Národ je nejvyšší pojem; všechny ostatní faktory jsou vedlejší a v srovnání s ním nedůležité.

Tisk prožívá s národem všechny fáze života, všechny boje a úhony slávy, stejně jako krize a obtíže, kterými prochází. Nezávisle udává v životě národa, která by se nezradila v tisku. Proto má novinář odpovědnost vážnější a důležitější než kdo jiný.

Na počátku bylo slovo — říká Kniha knih — a slovo bylo u Boha a Bůh byl slovo.

Prosebná řeč je živá. Slovo, které je napsáno, žije z důraznějším životem. Je nejmocnější zbraní. A zbraň je tehdy posvátna, slouží-li pravdě a právu.

Stejně jako tisk jiných národů, prošel i český tisk doby vzrušené a veliké. Nutno však přiznat, že úměrně s výkyvy vzhůru můžeme pozorovat i značný úpadek. Bylo to právě v minulých dvaceti letech, kdy se odklonil od pravého poslání, přestal sloužit národu a stal se otrokem klíčky nečistých a sobeckých zájmů. Jenom málo novinářů zůstalo věrno ideálu. Většina se zapojila, více či méně ochotně, do rámce haněného politického systému, který byl nenárodní, poněvadž vyznával mezinárodnost.

Proto, a jenom proto, zastihly pozdější události národ nepřipraven. Proto se mluví o kácení model a z toho důvodu tolik lidí hledělo s úžasem a určitým nepochopením na náhle odkryté prázdnoty uvnitř nabubřelých bůžků minulosti.

Novináři minulý úry neřekli národu nic o tom, co se ve skutečnosti děje v okoliho světě. Nevysvětlili mu nejistotu planých frází a slibů, kterými Západ obypával zaslíbeného českého člověka. Minulý tisk dával lidem drogy místo zdravého vzduchu, ideály vylámal jádrovými dogmaty a všechny síly a mocné proudy, které tvoří a oživují národní krev, uahradil spínávací, vládnoucí volon.

Ojedinelé výjimky mezi novináři tehdy zůstaly bojevolny o duši národa. Bylo jim spříteno, byly mlčevány divokou persekucí. Nepodařilo se umlčet všechny. A v tom čase přišel zlom k nové éře a způsobil v oslepených lidech značný zmatek.

Co teď, říkali postrašení, co se stane s národem a jeho duchovními statky? Najednou vystavil všude zájem o poslané hodnoty. Ti, kdož dříve mluvili posupně o slangifikacích, pojednání otáčeli a začali se obrazně i doslova ovesňovat stříkami a fáby v národních barvách.

V tisku se vše obrazila naprosto shodně. Zprvu byl trochu zmatek. Ale když vylil prvního vzrušení opady a poznalo se, že nikdo nám nechce sáhat na kořeny národního bytí, že Němci, konkrétně řečeno, zachovávají a zachovávají českou kulturní svábnost, poněvadž eflam nacionálního socialismu je vytváření přátelského ovzduší mezi arijskými národy, utvářila se situace podivná.

Národověcký tisk, ten, který vždycky sloužil jenom národu a byl právě proto vždycky pronásledován, musil si obrovským úsilím vybojovat své vedoucí postavení, které mu nesporně, podle práva a spravedlnosti náleží. Noviny všemožných stran a straníček, které kdysi tvořily pověstnou českou politiku, nechtěly vzít na vědomí, že skutečná národní krev zrodila již před desítkami let, než předvídalo a jasně chávalo vývoj událostí.

Boj není skončen. Je dosud mnoho překážek před vítězným cílem. Ale věrní bojovníci nenesou dále vlajku, posvátný symbol skutečné lásky k české zemi, aby jí v závěru boje položili na oltář obrozenského národa.

Jaký jsme si již zvykli pozorovat vždy, kdykoli je „nappět cesta nemožná“ a kdy se přemýšlí dnem i nocí, a často více noci, jak z toho bez velkých obětí ven.

Není jisté náhodou, že se hlavní překážkou v dobrých poměrech česko-německých jeví na straně německé ono námi již dlouhá léta pozorované a odmítané souspřeztenstvo lidí bez zásluh o národ, jimž právě národověctví bylo španělskou vesnicí a kteří sokolské „Ni zisk ni sláva“ zaměnili příjemnějším „My zisk i sláva“.

Ve dnech, kdy otázka legionářská zaměťnává celou řadu listů, citíme povinnost upozornit, že tak zvaná legionářská klika není jediným zlem a jedinou příčinou, že se věci nevyvíjejí zdárně a tak, jak bylo předpokládáno v osudových dnech březnových roku 1939 na straně jak německé, tak mezi nacionalisty českými. Tehdy říkali všichni: Ted se už nikdo neopovází čachrovat tak, jak to dělali dvacet let. Ale jsou klíčky a souspřeztenstva taková, jimž jde jen o vlastní prospěch, a která si myslí zcela po vzoru marxisticko-materialistických veličků: Dopij — dožij! Po nás ať přijde potopa! Národ, společný zájem? Kdo by se o to staral! Tož — nejen legionářská klika, to jest jen jedna četa nečného pluku hohobledného stranictví (kdo by ještě věřil, že zanikl na příklad stranický aparát agrární partaje?), židov-

ského zprisceženstva, protinárodního levičactví a — nazveme to jedním slovem — benešovou čistého ražení!

Nad tím v. m., kdo nechce, ať nevěř, silná rotaryánská vlivy.

Nesměujeme vše. Víme dobře, že je mnoho, ba velká většina, legionářů, kteří prahanebně doplatili na svou úbat v legiích a na své ochyťřejší a šťastnější sbratry. Vyjádřili bychom to číselně asi tak poměrem tři ze sta. Žizenci a kancelářští úředníkové, poslůčkové, listonoši a vrátní, nejvýš ještě trafikanti v zastřežených ulicích a viskách, kteří pokládají za štěstí, vydělat-li po 10—15 letech práce 1000—1300 K měs. pro sebe a své rodiny. Vzpomněli si na ně obyčejně o slavnostech a napsali jim: Bratře, dostav se v parádním stejnokroj legionářském tam a tam. Těch devadesát sedm ze sta dělalo stafaž vyzvájcím třem procentům smachruje. Ale i tak bylo těch, z kterých vzniklo osudně pro národ a osudně zároveň souspřeztenstvo, že to nebylo, a bohužel dosud není, českému národu ani ke cti, ani zdrávo.

Vyvolení režimu, legionáři, byli bratrstvem vysoké hry, charakterem a poctivostí jen šzabím bratrstvem. Podle toho vypadalo vše, na co se podívali — pro sebe lásku a vše ostatní, ostatní, třebaže vojákům, kteří prodělali celou svě-

tovou válku v zákopech, střežice se porušit vykonanou přísahu, dávali znám, že nemají ceny.

Národ to chápal velmi brzy. Slovo legionář dostávalo v zasvěcené společnosti spravedlivý přívuk uleváka a chytráka, který dovedl za 100 minut dvanáct postavit se do řady, když se rozdávaly fády a prebendy — za mlčení. Neboť sotva kdo z nás slyšel vyprávět legionáře o tom, jak cedil krev za českou samostatnost. O, té skromnosti! A škoda té krve, která pro tyhle lidi vytekla skutečně.

Jak se leckdy dostávali lidé do legií, máme celou řadu příkladů. Nejznámější pak je historie, tolikrát hodnověrně potvrzena, o tom, jak po tři dny musil přemlouvat bývalého zplnomocněného ministra Pavla, aby vstoupil do legií! A svolil teprve tehdy, když mu zaručili, že bude redaktorem „Cechoslováka“ v Petrohradě! A přes to se vrátil jako legionář a Osvooboditel! Dalším hrdinou byl dr. Patejdl, který se rozhodl dva roky ve starostech, jaký bude mlít v legiích plat. Vrátil se však rovněž jako „hrdina“ do vlasti, nechtěl se, že sbojovale v odbočce Národní rady. Doma se stal předsedou České obce legionářské, poslancem a socialistickým předákem. Vynikal štvanicemi proti dr. Rašínovi, po nichž byl dr. Rašín zastřelen.

(Dokončení na straně 2.)

MY A ONI. (II.) PROČ otevřený BOJ.

Se živým zájmem sledována jsou naše slova oprávněné kritiky Národního souručenství, jak o tom svědčí spousta dopisů docházejících do redakce, v nichž vzdán jest nám dík za mužnou odvahu, s jakou veřejně kritikuje činnost, resp. nečinnost této instituce. Svědčí to dále o tom, že i ten prostý člověk má smysl pro politické dění, což samo o sobě je zjev zdravý, poněvadž veřejnost, pro níž přece se pracuje, má nejen právo, ale i svatou povinnost zaujmouti ke všem otázkám své stanovisko. To především platí o otázkách vnitřní politiky. Pro nás Vlakče má politika jen tehdy smysl, povede-li náš národ k nejlepšímu výsledku cestou nejúspěšnější.

Jestliže tato cesta znamená škodu, pak nejenom každý jednotlivec, ale i celá národní společnost má právo, ba povinnost dělat si o tom své mínění.

Národní souručenství, jež stále znovu a znovu v malíčkovstích i ve věcech větších dokumentuje nerozumné lpění na starém,

odumírajícím světě a rádu, toto Národní souručenství nemůže se divit, že proti němu stojí Vlakja, v práci i v boji, nikoliv pro Vlakju samotnou, ale proto, že to znamená nejúspěšnější cestu k české národní budoucnosti.

Jestliže tedy my jedni tvrdošíjně provádíme kritiku, nečiníme tak proto, abychom znesnadňovali práci těch, kdož mají moc, nýbrž že jsme přesvědčeni, že nynější politická činnost NS není žádnou politikou, která by základy naší existence správně řešila a která by jí posilovala, nýbrž že je jen politikou, která se zaměštnává otázkou — udržeti se u vesla za každou cenu, třebaž by to bylo proti našim možnostem národním, hospodářským a konečně i proti našim možnostem dosažení správného a čestného vyrovnání poměru česko-německého.

A když tedy se proti tomu organizuje dnes nějaká hnutí a mnozí jednotlivci i mimo hnutí stojící a proti tomu vystupují, když procento nespokojených členů samotného NS stále stoupá, když všichni tito stále lépe a jasněji poznávají, co se skrývá za náletnými skraboškami některých rozhodujících činitelů české politiky, pak není jen právo všech těchto proti takové politice jít, ale jest jejich největší a nejvyšší povinnost v zájmu národa a v zájmu jeho budoucnosti nadále bojovat, vydržet a zvítězit.

Tak často se proti nám zvedne hlas, který nám vytýká, že naše politika je negativní. Tu tedy bychom se rádi tázali opět my, co je na politice NS pozitivního? Co je pozitivního v tom, že se vždy vynaložila největší síla peněz i moci jen proto, aby se všechno, co se u nás na české půdě vyskytne skutečně revolučního, co odpovídá jako česká odezva mohlutné revoluce evropské, co je pozitivního na tom, když toto všechno, každý návrh, každý nápad, každý rozhled, vše se brzdí, vše se zašmudřebá, zfalšuje, zkroutí a nakonec umrtví?

Ti, co dnes se rozhořují o dnešních názorech, soudasné umlčení jediné hnutí — hnutí ČNST-Vlakja — které bojuje již celá léta a má stejné postavení a stejné nezáladnou tvář vůči Cechům i Němcům. Či chtějí by snad někdo tvrdil, že pozitivní činností jest tak to, posilují-li prominentní osobnosti NS největší blahopřání k novému roku Židům, jejichž onen svátek se vlastně ani netýká, poněvadž židovský nový rok se stává snad o tři měsíce dříve?

Na adresu Nár. souručenství můžeme klidně a jasně říci: Dopoud jste se z něčeho nepočuli, ničemu jste neporozuměli, nic nového jste nepřinesli, skutečnost a krásnou, Bohem a přírodou danou kvalitou českého dělníka, českého sedláka, českého řemeslníka i českého vzdělance jste nepostřehli, abyste ji ukázali našim německým spoluobčanům jako důkaz naší vyspělosti a kultury, jako kus našeho práva, které nám dává možnost jednoho dne spolupracovat s Němci na všech společných úkolech, které pávaličně Evropa bude požadovati od jednotlivých národů. Toho vy si nevíšimáte! Vaše paběrkování na bohatém stromu nového světového názoru neodpovídá našim kvalitám, které dnes už lépe oceňují sami Němci, než vy sami.

A proto stojíme v otevřeném boji proti vám. V zájmu českého národa a jeho krásné budoucnosti v rámci Velkoněmecké říše.

Trestejte denuncianty a zákeřníky! Legionáři, bojující teprve doma.

—eh— Všechn český tisk mluví dnes jednoznačně o škodách, jež utrpěl celý národ tak zv. legionářskou ideologií, provázenou legionářskou materialistickou dravostí. Nyní teprve, kdy po článku státního tajemníka K. H. Franka prolamují se ledy dlouholetého mlčení a nesmyslné, opatnické rezervy, přehlídáme s úžasem všechnu tu sponš, kterou natropili bratřiči, tvořící opravdu Masarykovi a ještě více „legionářskému“ majora Benešovi tělesnou gardu. Kůlečko přiznává dnes, že tato zvláštní organizace hříých Židů ohrožovala a ničila tisíce existencí lidí vlastního národa. Také legionářských existencí. Těch malých, chudých sbráček, kteří po návratu domů nepuchopili volání doby a konjunktury a myslili si, že v býv. republice Masarykové postací žijí se poctivou prací.

Je už zjištěno a konstatováno, že právě ti legionáři, kteří nedovedli snad ani vzít pušku do ruky, dosáhli nejnošnějších míst a nejvlivnějšího postavení. To byli ti, jež lid sám označoval posměšným přívěskem „za péti minut dvanáct“, a tito výtěčníci počali tehdy skutečně bojovat — doma, bojující proti poctivým českým lidem, nemajícím pochopení pro jejich hrabivost a dryáčnické. Legionářské kohorty Masaryk-

skému zprisceženstva, protinárodního levičactví a — nazveme to jedním slovem — benešovou čistého ražení!

Toto všechno nerádstvo — promíte tak silně slovo! — nutno připomínati si dnes a denně. Proto, že nestačí viníky zbavit moci i vlivu, odstraniti je z míst, na něž nikdy nepatřili: je nutno i příkladně konečně potrestat alespoň hlavy oně bandy denunciantů a zákeřníků a především přiměti je i k náhradě škod, tisícům dobrých Cechů způsobených!

Další prominentní gratulant.

E. S. — Článek, který uveřejnil »Prager Abend« a který jsme i my v posledním svém čísle otiskli, nenašel v české veřejnosti toho ohlasu, jakého si zaslouží. Mnohým listům zřejmě vadilo, že byla jmenována jména pána kdysi velmi vlivných. To však bylo velkou chybou, jak se nyní ukazuje, neboť může-li nepovinně blahopřát Zidům sám pan prezident Zivnobanky dr. Jaroslav Preis, nebo opat Zavoral, proč by podle si tenhle přepych nesměl dopřát i pan, ukořvil sice té společenské úrovní, jako oba jmenovaní, ale přece jenom také — osobnost.

Hlásí se nám, že dne 14. t. m. v spěšném vlaku C. Budějovice-Praha, jedoucím přes Písek, velmi srdečně k novému roku blahopřál pan Babor z Černočova u Strakonice žida Neumannova z Březnice, s nímž se i jinak bavil velmi důvěrně. Kdo je pan Babor? Slovo býv. agrární strany a jako takový sloupen NS (nosí odznak) jest předsedou zemědělských pojišťoven a členem Ústřední sociální pojišťovny. Pochází ze starého selského rodu, což dokazuje plaketa, kterou nedávno dostal za to, že drží rodinný statek už po 300 let. Proto snad by nemusil práti vše nejlepší v novém roce Židovi. Či snad ano?

Charakter náš a jejich.

Charakterově dokonale se nikdy nerodí, charakteru se teprve nabývá lety. Obvykle jej vytváří prostředí, vlivy společnosti, v něm se jedinec pohybuje, výchova školní i mimoskolní. Roku v ruce se zdokonalováním charakterových vlastností roste i pocit odpovědnosti, láska k pravdě, respektování práv jiných jedinců, vědomí platnosti a užitečnosti v lidské společnosti při dbání nezákladnějších principů morálky. To všechno jsou věci obecně známé a osvědčené zkušenostmi, to jsou poznatky, které nám dovolují měřit hloubku a velikost charakteru a jej oceňovali.

Charakter však může být všelijak cbápan. Podle toho jaké je vypořádání společnosti v určité době a její vypořádání. V kamenné době snad byl obdivován co by »charakter« pračistickech neurvalec, který zabil soka místo těžkým kvádrem »jenom« dřevěným kyjem, aby ho to tolik nebolelo. V kasarské morálce je třeba »charakterem« lupič, který odčívá z neobyčejné špečky a bankovny, rozhodne se majitel pochopit tam přidělové listky na maso. V demokraciích je charakterem židovský fabrikant s perleťovými knoflíky, který pozůstalým po sochařinářském dělníku vyplácí na pohřeb slo korun. Také byli považováni za zvlášť charakterní taci podnikavci, kteří se šli bit do parlamentu přímo od ševcovského kopytka za práva dělníků, spokojíce se jen »hubenými« dětmi. Demolibérští era vůbec si mnoho nezadala ve svém měření charakteru s dobou kamennou. Charakter se posuzoval nanejvýš podle toho, jak zaujímal jedinec místo na společenském zehřívku, na němž jej posunovala partajnická klikka. Jenom tak se mohlo stát, že charakterově vadní jedinci zasedli do prvních ministerských křesel, do klubovek správních rad a kolem zlatých stolů. Charakter byl jaksi věcí vedlejší, neboť jinak by se nebylo mohlo stát, že národ snesl na presidentských stolci iniciátora těch nejpodlejších osobních intrik, sledujících právě odstranění těch, kteří stáli charakterově daleko nad ním a na něž to králové a krátké měřítko demokratického oceňování nestačilo.

Charakterově vadná individua uchočila nejen řízení býv. čs. státu, ale měla své věrné stoupence ve všech úřadech a podnikcích s nimi korespondujících. Ať se jednalo o ministerstvo spravedlnosti, obrany, zdravotnictví, školství či jiné, všude jste se setkali s těmi, kteří byli odměněni služebnými vkladovými tehdy klikky. Zednářské poulo vázalo pevně tento celý aparát demokratického zlořádu a jak bylo nedávno velmi výstižně poznamenáno panem státním tajemníkem K. H. Frankem, legionářská klikka byla jednou z nejdůležitějších a neméně neblahých.

Legionářská klikka desud trvá. A pláň o ní doslova totéž, co bylo řečeno o věrných stoupencích charakterově vadných individuí na nejvyšších místech býv. státu, která zatím předsídla do Londýna a tetelí se v jeho krytech.

Přivedeť jsme chtěli hovořit o novém světovém názoru jako tvůrci charakteru. Avšak otázka to nesouvisí? Lidé vychováni vědeckými, jejichž charaktery byly pokřiveny dvaceti lety vědeckých kapitalistických, liberalistických zásad, lidé, jimž už nikdo nikdy nerozmluví, že k zvlášť zručné vlastnosti charakteru patří i věsný odhod z míst jejich neblahého působení, takoví lidé nepochopí nikdy očistný vítr moderního národovectví.

Generace Čechů, jejichž charakter nkválo dvacetileté pronásledování se strany bezcharakterních, česká na jejich odchod!

Nebot nový světový názor nezná falešného lícemrtnictví, nezná partajnického komunitivní a přetvářky, nezná spekulace s vlastnickým cítením ani kapitalistického vysávání dělníkůvých mezdů, nový světový názor nevychoval toto novou generaci Čechů z legendárním duchu masarykovských čítanek, ani v protektorátním spánku na lepší místa, ale rozložil v srdcích probuzených Čechů plamen odhánění vykročili po bok tím, kteří bojují za lepší budoucnost Nového světa, probudil v nich víru ve spravedlivější uspořádání říšské společnosti po odhození pant židovského hmotářství a dal jim sílu bojovat se všemi zbytky starého zlořádu i přes persekuci a pronásledování. Nový světový názor dává konečně pravou náhň i opravdovému vlastnickému, jenomže je prospěch národa svatý a nedotknutelný a jenom ťemu se také podaří zajistit národu šťastnou budoucnost unostřed národně-socialistické Evropy. Nový světový názor nás vychovává ke kázi, mravnosti, lásce k práci, věrnosti krve a skutečné národní pospolitosti. On, jediný on je tvůrcem našeho charakteru a nešl mravní převahy nad těmi, kteří dříve či později zmizí — nebo k tomu budou z rájmu národa donuceni! F. S.

Historický omyl Řecka.

Řecký národ, který byl zcela nesvědomitě a zločinně vehnán do krvavé a předem již ztracené války, teprve dnes si jasně uvědomuje strašlivý historický omyl, kterého se dopustila jeho vláda tím, že nadotě a nepředložené zamítla spravedlivé požadavky Itálie, diktované nebezpečným chováním se Řecka od dob ještě před vypuknutím války.

Řecký ministerský předseda Metaxas nezakryté pěstoval politiku příznivě nakloněnou západním mocnostem již od chvíle, kdy bylo naprosto jisto, že Velká Británie a tehdy ještě Francie zanítí každým okamžikem požár evropské války nucením boje Říši. V této své politice utrvoval se Metaxas některými mylnými předpoklady, které mu byly doslovně infikovány z Londýna a z kterých usuzoval, že Řecko skutečně provozuje politiku správnou a oprávněnou. Tyto mylné předpoklady byly také hlavně i důvodem, proč lehkověrně a bezohledně zamítla italské požadavky.

První mylný předpoklad Metaxasův byla balkánská dohoda. Metaxas setrval přes všechny téměř hmatatelné skutečnosti na notorickém omylu, že Balkánská dohoda, kdysi přivčedená na svět Londýnem a Paříží, které Balkán chtěly právě touto dohodou dostat do svého područí, stále ještě neofčesněně trvá, i přes pád Carolovy vlády v Rumunsku a přes rozhodný, přísně neutrální postoj jugoslávské vlády. Spolehal pevně na pomoc Turecka vedle pomoci Velké Británie.

Velká Británie »pomoc« Řecku poskytlá jednak ve formě drsné půjčky a jednak vysláním expedičního sboru, složeného jak z příslušníků britských dominií, tak i z mezinárodních dobrodruhů. Ovšem pomocí Řecku sledovala Anglie iako vždy v prvé řadě svůj ziskový zájem, totiž jednak aby se téměř zadarmo zmocnila síce početného, ale jinak zehátralého řeckého loďstva, a pak aby si chránila cestu na Eyrp a Egypt. Zároveň měla v Řecku možnost umístít přespočetné trupy z Afriky.

Druhý omyl Metaxase spočíval v jeho předpokladech o vzniku revoluce v Albanii. Zapomněl ovšem na dvě důležitá a rozhodné okolnosti — totiž, že Albánci jsou staletí nepřátelé Řeků, se kterými měli možnost v historii staré

i nově se »seznámit« za takových okolností, na které se nikdy nezapomíná. A za druhé pak vláda Ahmeda Zogy byla jednou z nejžalostnějších úseků albánské historie, kdy rozmarilostí a bezcitností Ahmeda Zoga a jeho sestery byla tato chudá hornatá země přivčedená na okraj zkázy a sociálního naprostého úpadku.

Albánci mohli němíti snad všechno možné na světě, jen nikdy ne spojili se s »přáteli« Zoga ve chvíli, kdy se již zaslouho spravedlivého sociálního ducha fašistické Itálie a její tvůrčí a organizační schopnosti začali zavotavati z ran, zasazených jim právě povstáním Zogovou rodinou. A zejména ještě povstati pro své odvčké nepřátelství, kteří neznali dříve pro Albánce jen a jen nášlil a krev.

Přesně tak selhal třetí mylný předpoklad Metaxase, že rozeznal, horské pobřeží Řecka s množstvím ostrůvů jej obklopujícím utvoří z Řecka nedobytný ostrov jako kdysi ve světové válce, kdy solunská fronta byla jednou z nejstálějších front světových bojů.

Chudá řecká země, jejíž zahraniční obchod byl odjakživa pasivní, s nedostatečně připravenou a ne příliš kvalitní armádou, s rozháranou vnitřní frontou, bez potřebných a nutných zásob, prožívá těžké hodiny ještě těžší situace, do které zemí uvrhla lehkomyšlnost a zločinná neodpovědnost Metaxase a jeho kliky.

Řecký národ, který právě zámerně připomínám staré slavné antické minulosti byl vybitován až do extase svých nervů, se probouzí v hodinách, které jsou až příliš studené svou skutečností.

Historický omyl Řecka, jehož svědové zapojili národ zločinně do anglického žoldu, jest jedním z největších počinů, které se podávalo světu před válkou, zmrzačujícímu světu před jeho zánikem. Asker.

Další výstavba škol Adolfa Hitlera.

Podle rozhodnutí říšského vedoucího dr. Roberta Leya doslouca župy Východní Prusko, Durínsko, Kolín—Čáchy (Köln—Aachen) a Sasko po jedné škole Adolfa Hitlera, které až dosud jsou umístěny v řádovém hrade Šonhofen. Školy Adolfa Hitlera slouží výchově vůdcovského dorostu strany a jsou v celém výchovném díle říše něm jedinými. Školy Adolfa Hitlera mají šest ročníků, z nichž až dosud fungují čtyři ročníky a o velikonočních t. r. k nim přibude další, pátý ročník. Do těchto škol jsou přijímáni hoši ve věku 12 let, jenžž výběr provádí Hitlerova mládež a k jejich vstupu do školy je třeba souhlasu jejich rodičů. Protože ve žlavy těchto škol jsou kladeny zvláštní požadavky, hlavně pokud jde o dědičné zdraví a charakter, musí prokázati svůj německý původ až do r. 1800 a svou způsobilost k německé škole zvláštními výkony v Hitlerově mládeži. Výchova ve školách je prováděna nákladem strany, takže do škol přicházejí děti všech vrstev. Při výstavbě těchto škol, z nichž každá pojme 400 žáků, je poměřeno na to, aby každá německá župa dostala svou vlastní školu Adolfa Hitlera. Žáci škol jsou určeni pro vůdcovská místa ve straně, ale protože ve 12 letech nelze ještě naprosto spolehlivě předvídat další vývoj mládežnické, mají žáci školy zároveň svobodnou volbu povolání. Teprve když projdou pracovní službou a službu vojenství, mohou se hlásiti dále do řádových hradů, kde musí ukázati výsledky výchovy na škole Adolfa Hitlera

a dostanou poslední předpoklady a školní pro vůdcovskou činnost ve straně. Tímto opatřením je předcházeno schematismu a možným omylům ve výběru 12letých hošků.

Účební osnova těchto škol se tak liší od osnov jiných škol. Hlavní hledisko je zde politická výchova a hlavními obory jsou proto biologie a národopis v nejširším smyslu, neboť do něho se počítá vše, co souvisí s vývojem a kulturou německého národa. Tak jsou na př. slouženy německá dějepis a zeměpis v jeden obor, jiným zajímavým oborem je »pohled do světa«, v němž jsou hoši seznamováni se světovým děním moderní doby a současného dne, při čemž je vydatně používáno jako pomůček rozhlas, novina a novinek příslušné literatury. Povinné jsou dva cizí jazyky, z něhož jeden je italština a od čtrnáctého ročníku mohou si hoši vybrati zvláštní obor, k němuž mají obavlzátní sklon a zálibu. Veškerou část výchovy zaujímá sport a tělesná cvičení, kromě toho je v osnově pamatováno i na delší pobyt v cizině.

Učitelství sbor skládá se z vybraných sil a bude později doplňován učiteli, kteří se osvědčili v braně mládeži a prošli zvláštními kurzy na vysokých školách a školách Adolfa Hitlera. Tento systém je tak důsledným uplatněním zásady výběru i politických zásad národně-socialistické nauky a zaručuje národu výchovu skutečně povolání lidí pro odpovědná místa.

Úprava úřednické otázky v Protektorátě.

Z podnětu říšského protektora se přizpůsobuje veřejný úřednický aparát Protektorátu skutečné potřebě. Jak píše PZD, je to opatření, které je nevyhnutelné z veřejných, sociálních i morálních důvodů. K ospravedlnění těchto opatření, lež se stala naléhavými, stačí jen uvést několik fakt. Již bývalá Česko-Slovenská republika ve svém starém rozřahu trpěla nezhrovným předimenzováním úřednického tělesa. Když pak v důsledku události na podzim roku 1938 byly sudetoněmecké oblasti připojeny k Říši a když z důlho vývoje odpadlo také území slovenské a karpatoněmecké hrubě se asi 75.000 českých úředníků a veřejných zaměstnanců na území nyněšního Protektorátu. Kromě toho bylo asi 19.000 příslušníků bývalé československé armády převzato do veřejných služeb. Toto nesmírné nahromadění státních a veřejných úředníků a zaměstnanců se stalo velkým nebezpečím pro rozpočet Protektorátu ale kromě toho mělo v záhři, že při tomto číselném zatížení byly úřednické platy nedostatečné a ani je nebylo možno zvýšiti.

Problém veřejných zaměstnanců Protektorátu, který se novým opatřením bude řešit zásadně, dolehal jako ředen z nejvážnějších sociálních problémů po deset let na všechnu veřejný život dřívějšího Česko-Slovenského státu. Nepřetržitý příliv Čechů do veřejných služeb, který byl podporován stranami s jedinečnými organizačními, příslci brzy zle následky. V několika letech byla vysposována armáda státních zaměstnanců, která by byla stačila ke správě území škrat většího, nežli byl bývalý slát. Výdaje na veřejné zaměstnance zatěžovaly slábní rozpočet neobvykle těžce. Přes utahování dotčového šroubu se však ukazovalo, že není možno státní příjmy zvýšiti.

Platy, jmenovitě v dlouhých letech hospodářské krize, byly stále menší. Třikrát vláda bývalé republiky přikročila k přímému snížení platů. Měrná zůstala také vládní opatření, aby tento problém byl zvládnut stanovením veřejně zájemstevance, kteří dobrovolně odejdou z veřejné služby, novým rozdělením platových stupňů, zastavením systémové, nuceným odhoubáváním státně-zaměstnaneckého aparátu atd. Byla také snaha omezení příjmů nových sil, a to tím, že začáteční plat byl na dvojnásobek zkušební údobí stanoven 400 K měsíčně. Tato kusá snaha o řešení hmotný pronikavého výsledku. Naopak, počet úřednictva stoupal, ale zadlužení zaměstnanců rostlo také skokem.

Zhoubné následky této úřednické politiky, jmenovitě v ohraničených oblastech a v krajích, kde nebylo českého obyvatelstva, se příkré projevily pak na podzim roku 1938 i na jaře 1939, když skoro 75.000 českých úředníků a zaměstnanců se nahromadil zpět do Čech ze sudetského území, ze Slovenska a z Podkarpatské Rusi: úředníci správní a herní, zaměstnanci železniční a poštoval, četnictvo, učitelé, ti všichni chtěli být započtení v užší vřstvi. Jest nasnadě, že z tohoto hromadného návratu úřednictva vyvstával v Protektorátě vážné problémy finanční a hospodářské. Teprve nyní však i Čechům bylo jasné, že jejich úřednický aparát jest katastrofálně předimenzován a pochopili, že se stali národním úředníky a zaměstnanci, zatím co řemeslní a činná řád odvětví svobodných povolání trpěla nedostatkem dorostu. Jestliže se dnes problém veřejných zaměstnanců řeší podle zásady skutečné potřeby, zdálostní a pracovního výkonu, je toto nezbytné opatření také zároveň významným příspěvkem k sociálnímu ozdravení českého národa.

Tři ze sta a konec konců?

(Dokončení se strany 1.)

A abychom se nemusili dále opakovat, zjistíme si jednou provždy: Vrátili se »hrdové«, kteří bojovali za národu, byli všichni členy nebo vedoucími osobnostmi — marxistických stran. Tento poznatek je uvědomění nejlépe z podvodu. Neboť být členem marxistické partaje bylo totiž, jako kopat národu hrob. Nelze tu mluvit o národním cíti.

To, co připravili benešovi nobsledové, ať už jim říkáme legionáři nebo jakkoli jinak, majlice na myslí ono rotaryánské vedení a ochranou ruku, vstihli nejlépe prof. dr. Velenovský (viz Přírodní filosofie, 1/5, Praha 1922): »Sběh válečných události vysvobodil nás sice z habsburského otroctví, ale nepovolání činitelé nás uvrhli v nově jeho bezcitných Židů! Přitomné dny jsou ve zranění realistického teroru.«

Realistický, nebo, chetě-li, masarykovský, nebo benešovský, nebo legionářský, stejně jako rotaryánský teror, neznal, a bohužel, dosud, byt skrytý a maskován, nezná mezi. Kdo se odváží (odváží) kritizovat, varovat, zaplašovat, je zradce, naciutiřnác, otrodilec!

Vše, co škodí dnes, jako po dvacet let, národu, dobrému spolutití našemu s našim mocným stádem, vše, co paktuje se Židy a trpí ve svém středu zcela vědomě a dobrovolně zednářskou klikku, co zradčuje povčivě a hrde Čechy, co mluví rozeklamanými jazyky, to vše má svou počátek v onom spřecenzování Benešové. Neboť Beneš byl sprvním legionářem, jehož s dalšími dvěma můžeme uvést jako typ oněch tří ze sta.

V Paříži byl Beneš generálním sekretářem Národní rady pařížské, kdež bojoval ve stínu smrtice. Tam byl také odveden do legii, ale jako nepostradatelný vyreklamován, vojenkou na ku nikdy neviděl a vojenský kabát nikdy neoblčel. Když se vrátil, ovčeneč slávu a obličej nakradomými stamiliou, stal se zakladatelem t. zv. České obce legionářské, jejímž čistým předsedou byl i zmíněný dr. Patejdl.

Jemu k ruce a zcela oddáni byli v Paříži zvláště dva »legionáři«: Strimpl a Kudrnáč.

Prvý tam žil již před válkou. Když vypukla světová válka, uprchl do Španělska, neboť ve Francii hrozilo dvoji nebezpečí, a to, že se buď prohlásí za rakouského občana a bude internován v koncentračním táboře, anebo vstoupí do francouzské armády. Později se zachytlo Strimplův vrátit se do Paříže, žádal proto českou kolonii, aby mu to bylo umožněno. Zároveň však prosil, aby nemusil na vojnu, protože nemůže ani kufeti ublížit, ani pušku v ruce držet. Byl mu umožněn návrat, a tak bojoval ve stínu smrtice s Benešem. Když pak byl ve Francii vydán zákon, že mobilizování nemusí platit činži, byla mu vydána vojenská knižka a Strimpl se stal českým »legionářem«. Nemusil platit činži!

Druhý, vlastně třetí z trojice, byl Kudrnáč. Mladý a silný člověk. Protože nechtěl na vojnu, byl vyvezen do koncentračního tábora. Odtamtud byl vyreklamován a dostal se k Benešovi jako stuha. V Gognac byl odveden, ale zůstal u Beneše, a ačkoli nenarukoval, chodil v hodnosti četáře. Když jej Beneš poslal po převratu do Prahy pro svou ženu, byl již poručíkem, a tu vypravěl o svých hrčinných činech. Postupoval rychle. Ačkoli nikdy pušku v ruce neměl, nosil v býv. čl. armádě — kapitánské lampasy.

Kolik bylo podobných těmto třem?

Byly to závrtné kariéry, které se dělaly v »osobnožen« vlastic. Ti, kteří se nechodili do souspřezetství, nebo nesouhlasili s takovýmto prováděním hesla, že práce pro vlast se neplatí, těžce doplatili a doplácejí dosud. Třebaže byli také legionáři. Správní rady, místa v ministerstvech atd. atd. ad infinitum, a k tomu vliv na politiku vně i uvnitř! Kdo si přeje víc? Národ? Co je mu do toho?

Když tak někdy slyšíme ty stížnosti na český národ, jak těžko a jakoby nerad se probouzí ke skutečnosti a aktivní práci, jak by nám nenapadla otázka: Co může, proboha, dělat, když je nad ním takový škraloup? Ba, věnu, národ má jen minimum viny! Co zaslouží rozeznat, to jsou věchny ty kliky! Od legionářské až po tu rotaryánskou!

Když se ptal v důvěrném rozhovoru prof. Miloš Maixner zemědělské knižce Lohkowieze: »Páne kniže, vy jste přece žák profesora Masaryka, co o něm soudíte?« Kniže odpověděl: »Jsem, milý profesore, vždy ložník. Přece však bych rád věděl — poněvadž se plnou parou pracuje k zničení — zda, až nadejde tato chvíle, chytne se tenlo člověk za hlavu a řekne: Pro Boha věchno, co jsem to udělal — nebo zda se jako démon zachcchám?«

Masaryk už tu není, Beneš má jen málo možnosti ničít, co dosud docela zničeno nebylo. Ale jsou tu kliky a ochrana nad nimi. Co k tomu říci? Víme, že je tu ztělesnění všeho zlého, co stejně plnou parou pracuje k dokončení hanebného díla. z Č.

Náš žalov.

V pátek 10. ledna 1941 opustil navždy naše řady jeden ze starých našich bojovníků, kamarád

Josef V. Kober,

velkoobchodník v Jičíně. Zemřel po dlouhém utrpení ve věku 62 let. Zpopelněn byl 11. ledna v Nymburce. Čest jeho památce.

Z kroniky řádění legionářské kliky.

496

Ostudná likvidace býv. MNO.

Psalí jsme již minule, že s otázkou legionářskou a s legionářstvím jakožto politickou myšlenkou a metodou v býv. režimu jsme se již vypořádali v dlouhém článku před rokem. Za celý ten rok bujelo toto býti dále v našem českém veřejném životě a dusilo vše, co chtělo růsti ve výsluní nové myšlenky a nového řádu, jdoucích nyní celým světem. Legionářství jest

něco, co našemu národu škodilo daleko více než židovství a zednářství.

Nemíníme se zabývatí těmi z legionářských řad, kteří za svoje legionářství, za svou poctivou práci byli býv. režimem bití a utloukáni. A nebylo jich málo. To ostatně vyplývá jasně z článku státního tajemníka K. H. Franka, který ve své drtivé kritice se zmiňuje toliko o «kli-

ce» čítající nanejvýš tři procenta, která na sebe strhla vše, co zaváňelo slávou, mocí a hmotáskými výsadami.

S těmito rytíři bez hany a bázně setkáváme se ještě dnes na každém kroku, poněvadž neměli tolik cti v těle, aby se zhroutilým režimem Benešovým se i oni ztratili z veřejného života. S vyzývavou domýšlivostí a drzostí drželi se a dosud se drží různých velevlivných a výnosných křesel jako klišéata a naparují se nad své nelegionářské okolí, jakoby oni byli duší celého podniku, bez níž by to nešlo.

Jednou z jejich nejhlavnějších bašt bylo býv. MNO, k jehož definitivní likvidaci došlo dnem 31. prosince 1939. Musilo se tak státi i přes všechny snahy oně známé kliky, která chtěla likvidaci, nařizenou dne 17. března 1939, protáhnouti do neurčita, aby se pánům dařilo nadále dobře. S tímto býv. ministerstvem likvidovaly (alespoň na papíře!) i některé jiné vojenské úřady, na př. Kancelář legií a j. Dnem 17. března 1939 končila také povinnost všech občanů býv. vojnínů v záloze a gázištů, uložená jim zákony nebo předpisy související s vojenskou službou. Okolnost tuto nutno nyní zdůraznit, poněvadž členové oně kliky tuhle věc po dobu více než 8 měsíců udržovali v tajnosti, ať už z obavy před ztrátou své neomylné moci, anebo i z důvodů, aby většina gázištů nelegionářských neprojevovala příliš názorně svou nepokojenost.

Doba 8½ měsíců jest sice dosti dlouhá, pro tyto spány však byla příliš krátká. Stačila sice k tomu, aby vedoucí činitelé složek býv. MNO, kteří byli legionáři, vyčerpali pohotovost polozky rozpočtu býv. MNO pro rok 1939, hlavně pokud šlo o funkční přídavky nic nedělajících přednostů, ale zase byla příliš krátká k tomu, aby všichni gázišisté, civilní zaměstnanci a dělesloužící byli včas zapotřetí. Tolik jen pokud se týče likvidace materiálů.

Obrátme nyní pozornost na likvidaci osobní. Podivem nás naplnilo, až dech se nám zarazil, když jsme viděli, jak rychle byli umístěni hlavně příslušníci oně legionářské kliky, zejména páni býv. generálové, kteří, až asi na dva, sice «nelikvidovali», ale sedí od 1. ledna 1940 na místech členů správních rad s dvojným příjmem, ve státních úřadech s titulem odborových přednostů atd., tedy tam, kde možno ve skrytu šeptat a vypíjetí korvy slátu nebo zisky vědeckých podniků. Jak vidět, že k tomu měli velmi dobrou přípravu z zanabaxer a dvacetileté činnosti co by osvoboditelé vlasti. Příčinili se velmi svědomitě o to, aby odstranili všechny, kdož nechtěli s nimi táhnout za jeden provaz v názorech Masarykových a Benešových. Nutno ještě připomenouti, že v býv. čs. armádě nebylo snad už vůbec vyššího důstojníka nelegionáře.

Všichni legionáři aktivně sloužící získali tehdy vládnoucím režimem svých vysokých hodností započítáním let I. zv. legionářských a dnes opět se titule osvoboditelé samovolně umístili na místech nejvyšších bez ohledu na to, že legionářské výsady jsou zrušeny. Nám je dosud záhadou, že si této podařené likvidace nepovšimni uspoň ti členové vlády, kteří nejsou legionáři, a že ke konečnému řízení nepřivzali také druhý tábor býv. vojenských gázištů, který dnes jest početnější a má za sebou velkou obec uvědomělého národa.

Tyto pány, kteří připravili smutný osud tak mnohým zaměstnancům býv. vojenské správy, nutno konečně rázně poučiti, že jsou přežitkem v dnešní době a že patří do ústraní. K nim nutno být nekompromisní, bezcitný, tak jako jimi byli i oni, a odstranit je, neboť pod rouškou «bratrství» a jejich «vlastenectví» skrývá se většinou nezkratný chlíb, obnovili vládu v duchu demokracie.

Jsmc si toho plně vědomi, že tu píšeme nekrolog velmi nepřijemný o úřadě, který měl výsostné postavení za Masaryka a Beneše, ale nenajde se snad mimo legionáře nikdo, kdo by likvidace jeho litoval, právě tak, jako nelituje těch vysokých pánů, jimž snad aspoň nyní bude naměřeno spravedlivě podle jejich skutečných zásluh.

61637

Mladí k otázce legionářů

—W—

„List mladých“, orgán mládeže Národního souručenství zaujímá ve svém posledním čísle stanovisko k otázce legionářů a v závěru píše:

Skutečnost je taková: nformovaný člověk, který se dovedl odpoutat od malého, pouze českého prostředí, a podívat se na současné události se stanoviska evropského a světového, ví, že nynější stav — kdy Čechy a Morava jsou součástí Velkoněmecké říše — je na pomyslitelně dlouhou dobu definitivní a nezměnitelný. Věci se vyvíjejí tak, že Německo tuto válku už nemůže prohrát. Tv hospodské povídačky o tom, jako by události v Africe a Albanii měly pro výsledek války — zejména pro Říši — nějaký rozhodující význam, naivní těšení naivních lidiček, že Amerika vstoupí brzy do války a rozhodne boj proti Německu, hloupé náznaky, že mezi Ruskem a Německem všecko neklape a že nakonec Rusko potáhne na Evropu a zboljševismu li, nejasné chvtání každé pověsti o tom, že v Říši už není co líst a „co nejdřív to praskne uvnitř“, všechno tvhle iluze nezmění nic, ale praníc na daném stavu. Jsou naprosto bezvýznamné pro další vývoj evropských dějin.

A v této situaci má český národ jen dvě cesty:

Bud'to se utopit v planých ilusich,

vyvolat nedůvěru vítězného německého národa, který to bude pokládat za nepřátelské chování, a dostat se tak do posice Židů. To znamená být zničen.

Nebo vzít daný stav věci kladně na vědomí, přiznůsobit se mu a nadto, přijmout nabízenou ruku ke spolupráci a zúčastnit se z vlastní vůle, dobrovolně a rádi na výstavbě nového světa.

Mv mladí lidé máme svůj národ opravdu rádi. Jsme opravdoví vlastenci a ne ufnukané báby, které vidí vlastenectví v planých snech a v zatvrzelém poslouchání cizího rozhlasu. Nechceme zničení svého národa a proto nenůideme cestou Židů, cestou věčného odporu a rozkladu, namířenou proti pozitivní výstavbě nového světa v novém sociálním řádu.

Chceme a budeme spolupracovat s národem německým na lepší budoucnosti Říše, kterou pokládáme také za svoji Říši. A nastoupíme tuto cestu spolupráce i za cenu, že se umíme zřici jedn. legendy, která, isouc nám po dvacet let soustavně očkována, budí v nás snad sentimentální náladu. Ale sentimentálita je špatným rádcem. Záiem vyšší, záiem národa velí, abychom ji statečně překonali.

Jaká byla legionářská legenda a jaká skutečnost.

R. Komentáře k legionářské otázce v denním tisku pokračují. Je to svědectvím, že článek // Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka v »Böhmen und Mähren« tal do živého. Není snad už žádného listu, který by nebyl k této věci zaujal jasné stanovisko, zdůrazňující neslučitelnost legionářské ideologie s říšskou ideologií, která je důsledkem včlenění českých zemí do Velkoněmecké Říše. Tím stala se z legionářské otázky vnitropolitická záležitost prvního řádu.

Z dalších ohlasů článků // Gruppenführera K. H. Franka — uvádíme:

»V e e e napsal: Bylo by nejvýš na čas, abychom se konečně vypořádali s legionářskou legendou a podívali se na pravdu, tak trapně od ní odlišnou. Legionářství ve skutečnosti znamenalo výsady mizivé menšiny — vždyť legionáři tvořili všeho všudy pouhých tři procenta v národě — na úkor celku. Mezi legionáři samotnými se vytvořila určitá klika — která si zavedla privilegovaný systém. Kdežto legionáři zabrali všechna vysoká místa, druzi úředníci a důstojníci zůstávali sedět, ač se mohli upracovat.

Stejný poměr vládl mezi legionáři jako organizovaným celkem a ostatními pracujícími vrstvami národa, které v hodnocení práce a služby nemohly nikdy čekat zvláštních odměn neb uznání alespoň přibližně stejného, jakých se dostávalo legionářům měrou nehojnější.

Nejhůře působilo, že tu legionáři bez ostychu přijímali jako samozřejmost hmotné výhody za něco, co zesnulý ministr Rašín tak výstížečně vyjádřil slovy, že »za práci pro vlast se neplatí«. Nuže, legionářům se platilo a slevěle platilo a jediný člověk, který měl proti tomu námitky, se musil stát první velkou tragickou obětí této pravdy, skrývané pod pláštěm legionářského mytu.

Ale těch obětí dalších, větších i malých, následovala brzy velká řada. Musili byste mluvit se všemi těmi nečetnými tisíci dělníků, sedláků, živnostníků, úředníků a zaměstnanců, kteří na vlastním těle pocívali přikotí, vyplývající z nemilosrdně prováděné legionářské zásady, že ta jejich »práce pro vlast« má cenu mnohem vyšší než sebepectivější a pro národ sebezůtečnější práce všech ostatních dohromady.

Lidé bez hodnoty, bez vzdělání a bez schopnosti dostávají se tak na místa, kam nepatřili a kam by

vůbec nebyli mohli přijít, kdyby legionářství ve své pravé, duchovní podstatě na hony vzdálené tvárnosti, nebylo dalo výhost spravedlivosti. Legionářství také nikdy nebylo sociální, nýbrž strože egoistické a jeho prostředky, jimiž si udržovalo své vylučné postavení v národě, byly metodami nejhrubšího kapitalismu.

Dobře, že se rozplynula již nadobro tato legenda. Poučení z ní nám zůstalo potud, že jednou pravdy musí být zrušena zásada, jako by za zásluhy o veřejnost vyplýval pro někoho nárok na privilegované postavení. Ba více než kdy jindy musí dnes platit vzpomněná již Rašínova zásada, že za práci pro vlast se neplatí.

»Národní Noviny« poznamenávají k legionářské otázce: Vývody státního sekretáře jsou významné jak pro osobnost jejich autora, tak pro jejich námet. Není to po prvé, co legionářská otázka se stává předmětem diskuse. Není snad ani třeba připomínati, že mnohě z výtek, které státní sekretář adresuje legionářům, slyšeli tiho již častokrát z české strany. Jest dobře známo, že legionářská nesociálnost a chamtivost byla již v prvních letech trvání bývalé republiky odsonzena známým výrokem Rašínovým »za práci pro vlast se neplatí«. Toto odsouzení nebylo ani první ani poslední. Stejně časté

byly také námitky proti nepravdivé osbovozené legendě, proti vzmáhajícímu se a stále zneužívanému vlivu legionářů na náš politický a hospodářský život a proti nesmyslnému šíření legionářského kultu. Nutno však oceniti možnou upřímnost státního sekretáře K. H. Franka, který, jak sám výslovně zdůrazňuje, nechce litfiti staré rány, ale poctivě ukazuje na kazy a nedostatky našeho veřejného života, jejichž odstranění je nezbytné pro mir v nové Říši a v nové Evropě.

Legionáři předáci byli u nás mistodržiteli západních plutokracií, vykonavatelé příkazů světového zednářstva a nejučinnějšími podporovatelé Židů. Oni to byli, kteří se obohacovali nejen na úkor tisíců poctivých příslušníků legii, ale na úkor celého národa. Oni udržovali po dvacet let v národě viru ve falešné iluze, silbovali mu pomoc velmoci, ližili nepravdivé poměry v Německu a v Itálii a oni jsou vinní naším hofkým zklamáním. A dnes, jak státní sekretář K. H. Frank prohlašuje, jsou hlavními podněcovateli neklidu v našem národě. Likvidace legionářství je proto pro nás nejvážnějším příkazem doby a to tím spíše, že nejde o žádné nesnásledování českého vlasteneckého smýšlení, ale o odstranění ideologie — která jest základní překážkou dobrého soužití Čechů s Němci

Legionářská legenda

np. — Ve střeďečném čísle jsme přinesli zásadní článek, vyjadřující naše stanovisko k otázce legionářské, která přes všechnu naléhavost tohoto problému nebyla včas řešena. Naše veřejnost dostatečně poznala stíny legionářství, zejména protisociální legionářské kastovnictví a zhoubný vliv vedoucích legionářských kruhů na základní linie české politiky.

Co se však hluboce vkořenilo do mysli naší veřejnosti, byla legionářská legenda, šířená všemi prostředky oficiální propagandy a vštěpovaná do duší mládeže zejména oním učitelstvem, jež stálo politicky a osobně blízko vedoucím legionářským kruhům. I v této věci bylo povinností příslušných míst zjednávat jasno, strhávat hrdinské masky, ukazovat, v jak prudkém rozporu je legionářská legenda se skutečností. Je nesporné, že taková konfrontace není ráda slyšena, neboť nelichotí národnímu sebevědomí. Ale právě náš národ učinil v posledních letech zkušenost, jak škodlivé jsou iluze, lichotící sebevědomí, a oč lepší, zdravější a pro národ prospěšnější je dívat se skutečnosti tváří v tvář.

Státní tajemník K. H. Frank prokázal v této věci českému národu přátelskou službu, když ve svém známém článku o legionářské otázce postavil nám před oči pravdu o legiích. Citujme několik úryvků tohoto článku doslovně:

»České legie vznikly za světové války na straně tehdejších nepřátelských mocností, především v Rusku, Francii a Itálii a skládaly se z příslušníků českých kolonií v zahraničí, jakož i z přeběhlíků z rakousko-uherského vojska. Co do počtu byla významná pouze t. zv. ruská legie, která po skončení války nastoupila svůj návrat přes Sibiř a východní Asii do býv. Česko-Slovenska, které mezitím vzniklo. Česká legenda o osvobození oslavovala toto dvouleté tažení jakožto heroickou anabasi a jakožto důkaz hrdinných sil národa. Četné historické prameny a dokumenty, zprávy současníků, jejich deníky a poznámky dokazují opak. Přihlédneme-li ke kromobyčejně obtížné situaci — české legionářské velení musilo za ruského procesu rozkladu spatřovat svůj nejnaléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimořádně

Legionářská legenda

Dokončení se strany první.

»Více „hrdinství“ jistě ještě nikdy v dějinách nezkonstruovali politikové a neoběhali tím sebe a svůj národ, než oni čeští politikové, kteří po návratu „hrdinů“ do vlasti i nadále falšovali dějiny, když Zborov se 150 mrtvými a pohřešovanými a potyčku předních blíždek u Bachmače přebásnili na vítězné velké bitvy a po dvacet let tím zaslepovali českou mládež. Z nedostatku nosné státní ideje bývalého Česko-Slovenska stal se duch legionářů nositelem takové myšlenky a legionáři se stali vykonavateli ideje, která byla novému státu vložena do kolébky jakožto protiněmecká koncepce.

Jest ostatně zajímavé zjištění, že táž metoda dožívá se dnes opět vzkříšení českých legionářů v zahraničí. Denně bylo lze v anglickém rozhlase slyšet o „hrdinných bojích“ česko-slovenských legionářů ve Francii a počet německých letadel sestřelených českými letci vzrůstal podle známých tendenčních zpráv do obrovských rozměrů. Ve skutečnosti víme, že tato t. zv. armáda je dnes, jako tehdy, neukázněnou tlupou, která vzájemně proti sobě bojuje; s operetní figurkou „nejvyššího velitele“ v čele, ještě nikdy řádně nezasazena do boje a vojensky naprosto bezvýznamná, slaví vítězství jen ústy. Ve vzpomínce na politické manévry, které podnikl Masaryk s legionáři ze světové války při mírovém jednání a klamal tím státníky Dohody, doufá jeho žák Beneš nepochybně v návrat v dějinách a kopíruje dnes svého někdejšího mistra. Dnes jako tenkrát většina českých legionářů není vzhledem k osobnímu, politickému a vojáckému chování charakterisována hodnotnými vlastnostmi, které má český národ, nýbrž méněcennými vlastnostmi, které tento národ zatěžují.

Právě tato slova státního tajemníka měl by si český národ vzít k srdci nejvíc. Neboť skutečně má český lid takové vlastnosti a hodnoty, že potřebuje se jen o ně opírat. Rozhodně nemá potřebi, aby se opíral o vylhané a pravdě nijak neodpovídající iluze, nemá potřebi sentimentality a falešných citů, vyvolávaných nota bene z politických cílů, o jejichž nesmyslnosti a škodlivosti se český národ dostatečně přesvědčil.

52a

vy současníků, jejich deníky a poznámky dokazují opak. Přihlédneme-li ke kromobyčejně obtížné situaci — české legionářské velení musilo za ruského procesu rozkladu spatřovat svůj nejnaléhavější úkol v rychlém a bezpečném dopravení svých vojsk domů — budeme moci omluviti i použití mimořádných prostředků a metod. Není však možno zvláště zkrašlovati nebo dokonce idealisovati ony metody bezectnosti a proradnosti, jichž čeští legionáři dokazatelně používali, při čemž využívali vnitřních zmatků v Rusku. Porušené smlouvy, zrada na ruských velitelích, řetěz zločinných činů čistě kriminálního rázu, nesmírné plenění ruské země, bezpříkladně surové vražedné činy, spáchané na rakouských válečných zajatcích německé národní příslušnosti, provázely legii při tomto »hrdinném tažení«. »Nemohu přežít hanbu, která postihla naši armádu řadou činů bezuzdných fanatických demagogů. Zabili v nás to nejlepší: naši čest.« S těmito slovy ve svém dopise na rozloučnou skončil český legionář plukovník Švec sebevraždou.«

S těmito skutečnostmi se ovšem nijak nesrovnává legenda, šířená hned po převratu roku 1918, která — na př. podle slov prvního ministra války Klofáče — tvrdila, že činy legií překonaly všechny hrdinské skutky, jež kdy lidé provedli od dob Herodotových. A úkol navrátilších se legionářů byl spatřován v tom, že se mají stát »učiteli oněch hrdinných citů, které z národa činí неотřesitelný pilíř svobody«. Státní tajemník K. H. Frank ve svém článku praví o tom:

Dokončení na straně druhé.

Otázka legionářů a mladí.

Legendě o legionářích věnuje v posledním svém čísle pozornost „List mladých“, týdeník mládeže Národního souručenství. Hodnotí otázku legionářů s hlediska sociálního a mravního a píše kromě jiného.

„Četní legionáři využili příznivé nálady, se kterou je národ po světové válce přijal, k vlastnímu prospěchu. Už to bylo chování krajně nesociální a proto v dnešní době vítězného národního socialismu naprosto nevhodné a neudržitelné. Podporující politickou kliku dr. Beneše a naopak podporování touto klikou, zaujali legionáři — jen a jedině z titulu svého legionářství — významné posice ve státních úřadech a státních podnicích, v zemské, okresní i obecní samosprávě, ale i v hospodářském životě, v peněžnictví, pojišťovnictví atd. Zaujali tyto posice, aniž by k tomu měli příslušné vzdělání, rozhled a průpravu. Zde nejvíc cítil jejich nesociální tlak mladý intelektuál, který často s vysekoškolským vzděláním byl rád, když dostal u státu místo jako aspirant, jako jakýsi praktikant, zprvu zcela bez platu, později za směšnou gáži tři nebo čtyř stovek měsíčně. Na postup, který by odpovídal jeho vzdělání a schopnostem, nesměl mladý člověk na dlouhá léta kupředu ani pomyslit, protože na ona místa měli monopol legionáři. Nesociálnost kořenila v tom, že tu byla na jedné straně protežovaná vrstva lidí s výsadami, přednostními právy a na druhé straně daleko početnější vrstva nelegionářů s právy menšími, omezenými.

Své výsady dovedli si legionáři zabezpečit velmi pevnou politickou organizací. Usilovali o monopol v rozhodování a dovedli sáhnouti i k teroru tam, kde narazili na nesouhlas.

Tento jejich nesociální postoj, sám o sobě v dnešních poměrech nemožný, musí být odstraněn tím spíš, že je podtržen i motivy mravními.“

Abteilung IV
Gruppe Presse.

Prag, den 22.1.1941.

54

Herrn
Staatssekretär
SS-Gruppenführer K.H.F r a n k
P r a g I V . . Czerninpalais.

Mit Bezug auf den Vermerk von SS-Obersturmbannführer Dr.Gies vom 13.Januar überreiche ich in der Anlage wunschgemäss sämtliche Ausschnitte aus der tschechischen Presse, in welchen sich die Zeitungen mit der Legionärsfrage im allgemeinen, bezw.mit Ihrem Artikel in der Januarnummer der Zeitschrift "Böhmen und Mähren" befasst haben. Ich darf annehmen, dass Sie aus dem Pressebericht des Lektorates im einzelnen über den Inhalt dieser Artikel in Uebersetzung unterrichtet wurden. Sofern trotzdem Ihrerseits die Uebersetzung der hier beigefügten Ausschnitte gewünscht wird, bitte ich mich fernmündlich verständigen zu lassen, damit die vollständige Uebersetzung aller Ausschnitte sodann in Angriff genommen werden kann.

Stefan...

55.

9. Jänner 1941.

S. S.

1. An Herrn
Sektionschef Dr. v. Popelka,
P r a g III,

Burg.

Sehr geehrter Herr Sektionschef!

An 20.3.1940 wurde dem Büro des Herrn Reichsprotektors ein Exposé "Die Legionäre" übergeben. Auf das Exposé ist bislang keine Antwort erteilt worden. Im Auftrage des Herrn Staatssekretärs übersende ich hiermit das Heft 1 (Jahrgang 1941) der Zeitschrift "Böhmen und Mähren" und verweise auf den Artikel "Irrtum im Grundsätzlichen - Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre". Aus dem Artikel ergeben sich die Auffassung und damit die Antwort auf das fragliche Exposé.

Mit dem Ausdruck vorzüglicher Hochachtung

h.

Oberregierungsrat.

2. Zum Vorgang.

56

10. Jänner 1941.

H-Gruf.
St.S. 12/41.

10. 1941
1. An Herrn
Minister J e ž e k,
P r a g .

Sehr geehrter Herr Minister!

Hiermit übersende ich ¹⁶²¹² das Heft 1 (Jahrgang 1941) der Zeitschrift "Böhmen und Mähren". Ich unterstelle, dass mein grundsätzlicher Aufsatz "Irrtum im Grundsätzlichen - Der deutsche Standpunkt zur Frage der tschechoslowakischen Legionäre" unter Bezugnahme auf die mit Ihnen gehaltenen Besprechungen Ihr Interesse beansprucht.

Mit dem Ausdruck vorzüglicher Hochachtung

2. Zum Vorgang.

Prag, den 21. Jänner 1941.

57

Vermerk für den Herrn Reichsprotector.

Oberregierungsrat Dr. G i e s hat ein Exemplar der Zeitschrift "Böhmen und Mähren" mit meinem Artikel über die tschechische Legionärsfrage in meinem Auftrag an Herrn Popelkagesandtschaft. Im März 1940 nach Übergabe eines Exposé des Herrn Staatspräsidenten Hachá über die Legionärsfrage und nach einem eingehenden Vortrag des Staatssekretärs und des Unterstaatssekretärs beim Herrn Reichsprotector wurde seinerzeit beschlossen, auf das Exposé des Herrn Hachá von Amts wegen nicht zu antworten. Es wurde vielmehr festgelegt, dass bei gegebener Gelegenheit in einem Artikel im "Neuen Tag" oder in der Zeitschrift "Böhmen und Mähren" auf die Legionärsfrage eingegangen und die fälschliche Darstellung des Herrn Hachá in diesem Artikel entsprechend zurückgewiesen wird. Dies geschah dann infolge der Umstände erst in der Jänner-Nummer 1941 der Zeitschrift "Böhmen und Mähren". Als im Laufe der Zeit von tschechischen Regierungsstellen (Innenminister Ježek, stellvertretender Ministerpräsident Krejčí) eine Stellungnahme zu dem Memorandum des Staatspräsidenten Hachá in persönlichen Gesprächen mit mir urgiert wurde, habe ich wiederholt erklärt, dass ich zu diesem Problem bei Gelegenheit in der Presse Stellung nehmen werde. Dies sei dann als Antwort auf das Exposé des Staatspräsidenten zu betrachten.

Nur aus diesem Grund wurde nunmehr am 9. I. 1941 der Kanzlei des Herrn Staatspräsidenten der von mir verfasste Legionärsartikel zur Kenntnisnahme übersandt.